KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
RM 954.83
Call No. KRI-K Acc.No. 2154
Author. കൃഷ്ണനാഥപിഷാരടി
Title. കേരളചരിത്രം

REFERENCE

REFERENCE

THS ... MP
I-50

കേരളചരിതം

പുരാതനകാലം

ഒന്നാം ഭാഗം.

21514
REFERENCE

ആറൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടി.

എസ്. ആർ. ബുക്ക്ഡിപ്പോ,
തിരുവനന്തപുരം.

വി. വി. പ്രസ്സ് ബ്രാഞ്ച്,
തിരുവനന്തപുരം.

1105.

ഗവർമെന്റിന്റെ മുദ്രയില്ലാത്ത പ്രതി വ്യാജമാകുന്നു.

954.82

REFERENCE

കേരള ചരിതം.

ഒന്നാം അധ്യായം.

ചരിത്രലക്ഷ്യസ്വഭാവം.

കേരളദേശം അന്യവീഗ്ഗത്തിൽചേന്ന പരശുരാമമഹർഷിവന്നു കടൽനീക്കിപ്പടച്ചതോ കണ്ടെത്തിപ്പിടിച്ചതോ എന്ന സംഗതിയിൽ ചരിത്രദൃഷ്ടിയന്വേഷിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ യാതൊരു വിവാദത്തിനും വകയില്ലെങ്കിലും കേരളത്തിലെ പുരാതന സ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയേടത്തോളം ഉള്ള വിവരങ്ങൾ മിക്കതും ഭാരതവർഷത്തിലുൾപ്പെട്ട മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലെ പുരാതനസ്ഥിതി വിവരങ്ങളെന്നതുപോലെതന്നെ അങ്ങുമിങ്ങും ചിതറിക്കിടക്കുന്ന തെളിവുകൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിയും യുക്തിയുക്തമായി ആലോചിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തിയും സാമാന്യമായ നിലയിൽമാത്രം അറിയാവുന്നതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ചരിത്രോപയുക്തങ്ങളായ വിശേഷ സംഭവങ്ങളോരോന്നും അതാതു കാലങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിപ്പോരിക എന്ന സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടോ ഇടക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നവരുടെ ശ്രദ്ധക്കുറവും ഓരോതരം കലാപങ്ങളും നിമിത്തം മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ചരിത്രോപയുക്തലക്ഷ്യങ്ങൾ തീരെ നശിച്ചുപോയതുകൊണ്ടോ എങ്ങനെയായാലും നമുക്കിപ്പോൾ ആ സംഗതിയിൽ വേണ്ടേടത്തോളം പൂർണ്ണമായ അറിവു സിദ്ധിപ്പാൻ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. മറ്റൊരാളോ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ യാദൃച്ഛികമായി ചില ചരിത്രോപയുക്തസംഭവങ്ങൾ പ്രാചീനസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മറ്റും വന്നുകൂടീട്ടുള്ളതും ദുർല്ലഭം ചില ശിലാലേഖനങ്ങൾ മുതലായതും മാത്രമേ പൂർവികന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുള്ളവയിൽ നിന്നു നമുക്കു ലഭിക്കാൻ മാർഗ്ഗമുള്ളൂ.

അങ്ങനെ ലഭിക്കുന്ന സംഗതികളും അവയിൽ ചിലതിനാൽത്തന്നെ കേരളഭൂമിക്കു കാണാവുന്ന പഴക്കത്തിന്റെ കാലദൈർഘ്യവും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ അവക സംഗതികൾ എത്രയോ വളരെ കുറച്ചുമാത്രവുമാണ്. 'കേരളോൽപ്പത്തി' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഭാഷാഗ്രന്ഥവും സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലുമായി പല തരത്തിലും ഒന്നിനൊന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടു കാണുന്ന കേരളമാഹാത്മ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും എല്ലാം അടുത്തകാലത്ത് ഓരോരുത്തർ ഇഷ്ടംപോലെ കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിട്ടുള്ള പലതരം കെട്ടുകഥകൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നവയാണ്. വല്ല ചരിത്രശകലങ്ങളും അവയിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അതെല്ലാം ഉടഞ്ഞു ചളുപുരണ്ട ഐതിഹ്യക്കണ്ണാടിയിൽക്കൂടി വികൃതരൂപങ്ങളായിമാത്രം കാണാവുന്ന വിധത്തിലായിത്തീർന്നും യഥാർത്ഥം അറിവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തമട്ടിൽ പല മാറ്റങ്ങളോടുകൂടിയും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളവയുമാണ്. ഈ പരമാർത്ഥം ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഓരോന്നും തമ്മിൽ പല സംഗതികളിലും കാണുന്ന പരസ്പരവിരോധം തന്നെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. അതുക്കുമാത്രമേ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കെല്ലാം പഴക്കവുമുള്ളൂ. ഇങ്ങനെയൊക്കയാണിരിക്കുന്നതെങ്കിലും ഓരോരോ കാലങ്ങളിൽ ഓരോരോ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി പ്രാചീനന്മാർ അവിടെയുമിടെ രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള ചില ശിലാലേഖനങ്ങൾ, താമ്രലേഖനങ്ങൾ, സംസ്കൃതത്തിലും പ്രാകൃതത്തിലും ചെന്തമിഴിലും മറ്റു ദ്രവിഡഭാഷകളിലുമുള്ള പഴയ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, വിദേശീയരായ പ്രാചീനയാത്രക്കാരുടെ ചിലവിവരണങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ശരിയായി പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം കേരളത്തിന്റെ പുരാതന ചരിതത്തിലും ഏതാനും കാലത്തെപ്പറ്റിയെടത്തോളം മുഴുവനുമെന്നുതന്നെ മുക്കിവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ അപ്രകാരം അറിവാൻ കഴിയുന്നകാലപരിമാണവും കേരളഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെയോ അവിടെയുള്ള മനുഷ്യവാസത്തിന്റെയോ ഉൽപ്പത്തികാലത്തോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ എത്രയോ ചെറുതായ ഒരംശം മാത്രമാണെന്നുള്ള സംഗതി പിന്നെയും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായിത്തന്നെയാണിരിക്കുന്നത്.

REFERENCE

ദേശനാമങ്ങൾ.

സഹ്യപർവ്വതനിരയും സമുദ്രവും കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറതിരുകളായി ഗോകർണ്ണം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ തെക്കുവടക്കു നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ഭൂഭാഗത്തിന്നെല്ലാം കൂടിയാണ് ആദിമകാലങ്ങളിൽ കേരളമെന്നു പറഞ്ഞു വന്നിരുന്നത്. ഈ ഭൂഭാഗത്തിന്ന് 'കേരളം' എന്ന പേരിനു പുറമെ മലയാളം, മലനാട്, ചേരനാട്, ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രം, കർമ്മഭൂമി, മലബാർ എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകളും പ്രസിദ്ധങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. കേരളമെന്നപേർ മുൻ കാലങ്ങളിൽ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിലോ ആ ഭാഷയുടെ വക ഭേദങ്ങളായ പ്രാകൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിലോ മാത്രം കാണുന്നതുകൊണ്ടും പണ്ടത്തെ ദ്രാവിഡഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നിലും കാണാത്തതുകൊണ്ടും അതു് ആര്യ്യഭാഷക്കാരായ ഉത്തരഭാരതീയന്മാർക്ക് ഈ പ്രദേശത്തെപ്പറ്റി അറിവുണ്ടായതിനു ശേഷം അവർ കൊടുത്തിട്ടുള്ള പേരാണെന്നു നിസ്സംശയമായി തീർച്ചപ്പെടുത്താം. മലയാളമെന്നതു് മലയം, ആളം എന്ന രണ്ടു പദങ്ങൾ ചേർന്നു് സമാസിച്ചുണ്ടായതാണ്. മലയമെന്നതു് സഹ്യപർവ്വതനിരയിൽ ചേർന്ന തെക്കുഭാഗത്തെ പർവ്വതനിരയ്ക്കുള്ള പേരാണെന്നു് പ്രസിദ്ധമാണ്. ആളം എന്നതിനു താഴെയുള്ള ഭാഗമെന്നർത്ഥം. ആ പദം തന്നെയാണ് പിൽക്കാലത്തു് ആഴമായിത്തിന്നിട്ടുള്ളതു്. അപ്പോൾ മലയപർവ്വതത്തിന്റെ താഴെയുള്ള ഭൂഭാഗം എന്നുമാത്രമാണ് മലയാളമെന്ന പേർ കാണിക്കുന്നതെന്നായല്ലോ. ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മലയാളം എന്ന പേർ ഈ ഭൂഭാഗത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നും കാണുന്നുണ്ട്. ആളം എന്നതിനു വെള്ളമെന്നർത്ഥം. മലയും ആളവും ചേർന്നിട്ടുള്ളതു് മലയാളം. മലയും കടലും കൂടിച്ചേർന്നു കിടന്നിരുന്ന ഭാഗമെന്നർത്ഥം. മലയാളത്തിന്റെ നാഥൻ എന്നർത്ഥത്തിൽ ഒരുകാലത്തു് കോഴിക്കോട്ടു രാജാവിനു 'കുന്നലക്കോൻ' എന്ന ഭാഷയിലും 'ശൈലാബ്ധീശ്വരൻ' എന്ന സംസ്കൃതത്തിലും പേരുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു് മലയാളപദത്തിന്റെ മേൽപ്പറഞ്ഞ അവയവാർത്ഥത്തെ വെളിവാക്കുന്നതുമുണ്ട്. ആളം എന്ന ദ്വിതീയപദമാണ് പിൽക്കാലത്തെ ചെന്തമിഴിൽ 'ആലം'

എന്നായും മലയാളഭാഷയിൽ 'ആഴം' എന്നായും മാറി വന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇങ്ങനെയാണ് മലയാളപദം കേരളോൽപ്പത്തിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് ആ അഭിപ്രായക്കാർ പറയുന്നു. അവരുടെ ഈ വിവരണമനുസരിച്ചുകൊണ്ടു് ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽ ഒരല്ലെങ്കിൽ വിന്ധ്യുപർവ്വതത്തിന്റെ തെക്കുഭാഗത്ത് ഉള്ള ദ്രവിഡരാജ്യങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട മറ്റു ഭൂഭാഗങ്ങളിൽ ദ്രവിഡവർഗ്ഗക്കാർ കുടിയേറിപ്പാർത്തിട്ടു കുറേക്കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം കാലക്രമത്തിൽ കടൽ കരവെച്ചുണ്ടായതോ ഭൂകമ്പം മുതലായ പ്രത്യേകകാരണങ്ങളാൽ പെട്ടെന്നുതന്നെ കടലിൽനിന്നു പൊങ്ങിവന്നതോ ആണ് മലയാളഭൂഭാഗമെന്നും ഇവിടെ ഒന്നാമതായി വന്നുകൂടിയവരും ആ ദ്രവിഡവർഗ്ഗക്കാരിൽ ചിലർ തന്നെയായിരിക്കണമെന്നും ചില ചരിത്രകാരന്മാർ ഊഹിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചും കാണുന്നുണ്ടു്. കേരളത്തിലെ പല ഉയർന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നുപോലും സാധാരണയായി കടലിന്റെ അടിയിൽമാത്രമുണ്ടാകുന്ന ചില സാധനങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടിയതനുസരിച്ചു് ഭൂഗർഭപരിശോധകന്മാരും ഈ ഭൂഭാഗം ഒരുകാലത്തു് സമുദ്രത്തിൽ അകപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്നുവെന്നും പിൽക്കാലത്തു ചില പ്രത്യേക കാരണങ്ങളാൽ പൊങ്ങിവന്നതായിരിക്കണമെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കടൽക്കരയിൽനിന്നും അധികം അകന്നും ഉയർന്നും കിടക്കുന്ന ഭൂഭാഗം ഉണ്ടായതിന്റെ ശേഷമാണ് അതിന്നടുത്തുകിടക്കുന്ന ഭൂതലം ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതെന്നുള്ള സംഗതി പ്രകൃതിശാസ്ത്രപ്രകാരവും അധികം സംഭവിക്കുന്നതാകയാൽ ദ്രവിഡദേശങ്ങളിൽ കടലിന്നടുത്തല്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളും മലയാളവും ഒരുകാലത്തുണ്ടായതല്ലെന്നുള്ള കാര്യം യുക്തിക്കും യോജിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷേ മറ്റു ദ്രവിഡദേശങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ കുടിയേറിപ്പാർത്തതിനു ശേഷമാണ് ഈ ഭൂഭാഗമുണ്ടായതെന്നു സാധിപ്പാൻ ആ പ്രകൃതിശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള യുക്തി അത്രത്തോളം മതിയാകുന്നതല്ല. മലയാളപദത്തിനു് മലയോടും സമുദ്രത്തോടും ചേർന്നുകിടക്കുന്ന ഭാഗമെന്നല്ലാതെ അതിലധികം അർത്ഥം കല്പിച്ചു് മലയും കടലും കൂടിച്ചേർന്നുകിടന്നിരുന്ന ഭാഗം എന്നർത്ഥമാക്കുന്നതു വളരെ ക്ലിഷ്ടവുമാണ്. 'കുന്നലക്കോൻ' എന്നും മറ്റും കോഴിക്കോട്ടു രാജാവിനുള്ള സ്ഥാനപ്പേ

നിനു കുന്നിനും അലക്കും നാഥൻ എന്നു മാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു തന്നെ കുന്നുമുതൽ സമുദ്രംവരെയുള്ള ഭൂമിയുടെ നാഥനെന്നു താൽപ്പര്യം സിദ്ധിക്കുന്നതാണല്ലോ. അതിനാൽ മലയാളം എന്നതിനു മലയത്തിന്റെ താഴെയുള്ളതെന്നുള്ള അർത്ഥംതന്നെയാണ് അധികം സംഗതമായിരിക്കുന്നത്. പഴയ ലക്ഷ്യങ്ങളെ സരിച്ചു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ള ദ്രവിഡദേശങ്ങൾക്കുള്ള പഴക്കം എത്രത്തോളം നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുമോ അതിൽ ഒട്ടും കുറയാതെ മലയാളത്തിനുള്ള പഴക്കവും കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഈ ഭൂഭാഗം ഒരുകാലത്തു കടലിൽനിന്നു പൊങ്ങിവന്നതാണെന്നിരുന്നാൽത്തന്നെയും ആ കാലം ചരിത്രത്തിനു വിഷയമല്ലാത്തവിധം അത്ര മുമ്പാണെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയവുമാണ്.

'മലനാട്' എന്നതിനു മലയോടു ചേർന്നുകിടക്കുന്ന നാട് എന്നു മാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളൂ. ചോഴം, പാണ്ഡ്യം മുതലായ മറ്റു ദ്രവിഡരാജ്യക്കാരാണ് ഈ പദംകൊണ്ടു മലയാളരാജ്യത്തെ മുൻകാലങ്ങളിൽ അധികവും നിർദ്ദേശിച്ചുകാണുന്നതു്. ഈ പദം മലയപർവ്വതത്താൽ ഈ പ്രദേശം മറ്റു ഭൂഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുന്ന സംഗതിയെയാണ് പ്രധാനമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നതും. 'ചേരനാടെ'ന്നതു ചേരൻ എന്നു പേരായ രാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശത്തിലുണ്ടായവരും ആദികാലത്ത് ഈ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നുവെന്ന സംഗതിയും തെളിയിക്കുന്നു.

ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രം എന്നുള്ള പേർ ഈ പ്രദേശത്തിനു പരശുരാമനുമായി പ്രത്യേകം ചില ബന്ധങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന സംഗതിയാണ് കാണിക്കുന്നത്. വിന്ധ്യന്റെയും ഹിമവാന്റെയും മധ്യത്തിലുള്ള ആര്യാവർത്തഭൂമിയിലെ നിവാസികളായ ആര്യന്മാരിൽവെച്ചു പരശുരാമമുനിയാണ് ഈ കേരളഭൂഭാഗത്തെപ്പറ്റി ഒന്നാമതായി അറിഞ്ഞതെന്നുള്ള സംഗതി മിക്കതും തീച്ചപ്പെട്ടുത്താൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. കേരളഭൂമി പരശുരാമൻ പുതുതായി സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നതന്നെയും ചില ആര്യപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മറ്റും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കേരളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർക്കുണ്ടായ പ്രാബല്യത്തോടുകൂടി ആ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠൻ സമുദ്രത്തെ മാറിനിർത്തി പുതുതായി നിർമ്മിച്ചു ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്തതാണ് കേരള

പ്രദേശമെന്ന് ഒരു പ്രവാദവുമുണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പരശുരാമസൃഷ്ടിവാദത്തിനുള്ള ആദ്യത്തെ അടിസ്ഥാനം സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ളതും ആര്യന്മാർ നിർമ്മിച്ചതുമായ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. മൻകാലത്തിലുള്ള ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലോ മറേറാ ഇതിനെപ്പറ്റി ഒരു സൂചനപോലും കാണുന്നില്ല. അഗസ്ത്യമഹർഷി വിന്ധ്യപർവ്വതം കയറിക്കടന്നു ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിൽ വന്ന സംഗതിയെ ആ മഹർഷി വിന്ധ്യനെ അടിച്ചമർത്തി ഉയരം കുറച്ചതായും അദ്ദേഹം വസിച്ചിരുന്ന പ്രദേശത്തിനടുത്തു കുറെ ഭൂഭാഗം കടൽ കരവെച്ചുണ്ടായസംഗതിയെ ആ മുനിവരൻ സമുദ്രം കുടിച്ചു വറ്റിച്ചതായും അതുപോലെ മറ്റു പല സംഗതികളും സങ്കല്പശക്തിയാൽ കണ്ടിട്ടുള്ള പുരാണദൃഷ്ടിക്കനുസരിച്ചല്ലാതെ ശാസ്ത്രദൃഷ്ടിക്കനുസരിച്ച് ഈ ഭൂഭാഗം പരശുരാമസൃഷ്ടിയാണെന്ന് ആര്യന്മാരും സമ്മതിച്ചുകാണുന്നതുമില്ല. ദ്രാവിഡദേശങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയോ അവിടെ താമസിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങളെപ്പറ്റിയോ വേദകാലങ്ങളിൽ ആര്യന്മാക്കു വലിയ ജ്ഞാനമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ള സംഗതി, ഋഗ്വേദത്തിൽ ആര്യാവർത്തത്തിലെ പല പ്രദേശങ്ങളെപ്പറ്റിയും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ദ്രാവിഡദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചുകാണാത്തതിനാലും വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തുള്ളവരെ മാത്രം സാധാരണ മനുഷ്യരായിഗ്ഗണിച്ചുകാണുന്നതിനാലും സാമാന്യമായി ഊഹിക്കാം. വിന്ധ്യപർവ്വതത്തെയും ആസ്ഥദേശത്തെയും ഉത്തമമനുഷ്യവാസഭൂമിയുടെ അതിരെന്ന നിലയിൽ ഋഗ്വേദത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ടു ദക്ഷിണഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങളെപ്പറ്റിത്തന്നെ അവക്ക് അറിവു വളരെക്കുറവായിരുന്നുവെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു സഹ്യപർവ്വതവും സമുദ്രവും തുടങ്ങളുടെ നിലയിൽ ചുറ്റിമറ്റു ഭൂഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നു വേർതിരിഞ്ഞ് ഒറ്റയായിക്കിടക്കുന്ന ഈ പ്രത്യേക ഭൂഭാഗത്തെപ്പറ്റി അക്കാലങ്ങളിൽ അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നുള്ളത് ഒട്ടും അസംഭാവ്യമോ അത്ഭുതകരമോ ആയിരിക്കുന്നില്ല. ആര്യന്മാരുടെ പല പുരാണേതിഹാസഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മഹാപരാക്രമശാലിയെന്നും വലിയ പ്രധാനനാകയാൽ

വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമൂർത്തിയെന്നും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഭാർഗ്ഗവരാമന്റെ നാമധേയംപോലും ഋഗ്വേദത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ആ മഹർഷിയുടെ പൂർവികന്മാരെന്നു പറയുന്ന ഭൃഗു, ജമദഗ്നി എന്നിവരെപ്പറ്റി വേദത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല ഭൃഗുമഹർഷിയെ വളരെ പ്രാധാന്യത്തോടുകൂടിത്തന്നെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്ക് ആര്യാവർത്തത്തിൽ അസാധാരണമായ പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ച ഭാർഗ്ഗവരാമൻ വേദകാലങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആളായിരുന്നുപെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയാതൊന്നും വേദത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കുന്നത് അസംഭാവ്യമാണെന്നു കരുതേണ്ടതിനാൽ വേദം വ്യവസ്ഥിതമായ കാലത്തിനുശേഷം ഉണ്ടായ ആളാണ് ആ മഹർഷിയെന്നു മിക്കവാറും തീർച്ചപ്പെടുത്താം. ഭൃഗുവംശജാതനായ പരശുരാമൻ തലവനായി നിന്നുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണസംഘം ആര്യാവർത്തത്തിൽ ചില ദേശങ്ങളുടെ ഭരണാധികാരികളായ ക്ഷത്രിയരോടു പല തവണയും യുദ്ധം നടത്തിയതായി ഉപനിഷദ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന സംഗതിതന്നെയായിരിക്കണം അർത്ഥവാദപ്രധാനങ്ങളായ പിൽക്കാലത്തെ പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരശുരാമൻ മൂവേഴുവട്ടം ക്ഷത്രിയവംശത്തെ ഉന്മൂലനാശം വരുത്തിയ നിലയിൽ വലുതാക്കി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് ഊഹിക്കുന്നതും യുക്തമായി തോന്നുന്നുണ്ട്. അപ്രകാരംതന്നെ ആ മഹർഷി കേരളമെന്ന ഒരു പുതിയ ഭൂഭാഗം സൃഷ്ടിച്ചതായി അവക പുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നതും 'കൊളംബസ്സ്' അമേരിക്ക കണ്ടുപിടിച്ചതുപോലെ പരശുരാമൻ കേരളം കണ്ടുപിടിച്ചതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ആര്യന്മാരുടെയിടയിൽ കേരളഭൂമിയെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ് ഒന്നാമതായി ഉണ്ടാക്കിയ അദ്ദേഹത്തെ അവർക്ക് കേരളമുണ്ടാക്കിയതനുസരിച്ചു കേരളസ്രഷ്ടാവാക്കി അർത്ഥവാദരീതിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതാകാനേ അകപ്പാടെ വഴികാണുന്നുള്ളൂ. എന്നു മാത്രമല്ല കേരളം എന്ന പേരിലാണ് ആര്യന്മാർ ഈ ഭൂഭാഗത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതും വ്യവഹരിച്ചുവന്നിരുന്നതും എന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇവിടെ ദ്രാവിഡന്മാർ കുടിയേറിപ്പാർത്തതിനുശേഷം എത്രയോ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ആര്യന്മാക്ക് ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ അറി

യുണ്ടായതെന്നുള്ള സംഗതി ധാരാളം തെളിയുന്നതുമുണ്ട്. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ചേരലശബ്ദത്തിന്റെ തദ്ഭവമാണ് കേരളശബ്ദമെന്നു മിക്കതും തീച്ചപ്പെടുത്താം. 'ചേരലൻ' എന്നതിനു ചേരരാജാവിന്റെ വംശത്തിൽ ജനിച്ചവൻ എന്നാണർത്ഥം. ചേരലന്റെ രാജ്യത്തിനും ചേരലമെന്നതന്നെ അയ്യന്മാരുടെ രീതിയനുസരിച്ചു പേരുണ്ടാകുന്നതാണ്. ആ ശബ്ദത്തിലെ താലവ്യമായ ചകാരത്തെ, കണ്ണാടകദേശീയരും മറും താലവ്യ കകാരമായിട്ടാണ് ‡പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതെന്നുള്ളതിനു ചില തെളിവുകൾ തന്നെയുണ്ട്. താലവ്യ കകാരമില്ലാത്ത അയ്യഭാഷക്കാർ അതിനെ കണ്ണ്യകകാരമാക്കി 'കേരല' എന്നും ലകാര ളകാരങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതത്തിൽ ഭേദമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു കേരള എന്നുമായിത്തീർന്നതായിരിപ്പാനാണ് യുക്തിയും സാരസ്യവും കാണുന്നത്. കേരവൃക്ഷങ്ങൾ ധാരാളമുള്ള പ്രദേശമെന്നും മറും കേരളശബ്ദത്തിനർത്ഥം ചിലർ വിപരീചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിലെ കേരശബ്ദം തന്നെ ചേരശബ്ദത്തിന്റെ തദ്ഭവമായിവരുവാനും ചേരരാജ്യത്തിലെ പ്രധാന വിളവിനും ആ പേരുണ്ടാവാനും വിരോധമില്ലാത്തതിനാൽ 'കേരാൻ ലാതി ഇതി കേരള' എന്നിങ്ങനെ സംസ്കൃതധാതുവിനെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ക്ലിഷ്ടകല്പനയ്ക്കോ ആ മാതിരിയുള്ള ഒരർത്ഥം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു തന്നെയോ ശ്രമിക്കുന്നതുതന്നെ അവശ്യമായിത്തോന്നുന്നില്ല. കാലക്രമത്തിൽ കേരളശബ്ദം ഇവിടത്തെ ചില രാജാക്കന്മാക്കുള്ള സാങ്കേതികനാമം തന്നെയുമായിപ്പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന സംഗതിയും, ക്രിസ്തുവിനു ശേഷം ആറാം വഷ്ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആദികുലശേഖരപ്പെരുമാൾ മുതലായവർ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പല പ്രാചീന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും 'താൻ കേരളകുലജാതനാണെ'ന്നും മറും പറഞ്ഞുകാണുന്നതുകൊണ്ടു ധാരാളം തെളിയുന്നുണ്ട്. അതിനാലും അയ്യന്മാർ ആ രാജനാമമനുസരിച്ചാണ് ദേശത്തെയും കേരളസംജ്ഞകൊണ്ടു വ്യവഹരിച്ചു വന്നതെന്നു കരുതാൻ വേണ്ടേടത്തോളം യുക്തിയുമുണ്ട്. അതനുസരിച്ചു നോക്കിയാലും മുൻ പറഞ്ഞ ക്ലിഷ്ടകല്പന ഒരിക്കലും ആവശ്യമുള്ളതല്ല.

‡ ഉലക്ക, പലക, വർക എന്നീവക വാക്കുകളിലെ കകാരംപോലെ-

ഈ സംഗതികളെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ കേരളവും പരശുരാമനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, ആര്യന്മാരിൽപെച്ച് ആ മഹർഷിയാണ് ഒന്നാമതായി ഇവിടെ വന്നതെന്നും അക്കാലത്തിവിടെയുണ്ടായിരുന്ന രാജാവിന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടി ചില ആര്യബ്രാഹ്മണരെ ആ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠൻ ഇവിടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു പാർപ്പിച്ചു് അത്യാവശ്യം വേണ്ട ആചാരഭേദങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയെന്നുമുള്ള സംഗതി ആയിരിപ്പാനേ വഴിയുള്ളു. കേരളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർക്ക് പ്രാബല്യം ലഭിച്ചതുമുതൽക്കാണ് ആ പരശുരാമബന്ധത്തിനു വളരെയധികം പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചതെന്നും ആ വഴിക്ക് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കർമ്മഭൂമിയെന്നത് ഇടക്കാലത്തു വന്നുകൂടിയ ഒരു പേരാണ്. ആ പേർ മീമാംസകമതത്തിനു മറു രാജ്യങ്ങളിലുണ്ടായതിനേക്കാൾ അധികം പ്രാബല്യം ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന സംഗതിയെയാണ് കാണിക്കുന്നത്. ആ വഴിക്കാണ് മറു പ്രദേശങ്ങളിലില്ലാത്ത തീണ്ടലും കുളിയും ഈറ്റും മാറ്റും മറ്റും പല ദുർഘടങ്ങളും ഇവിടെ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന സംഗതിയും ആ വാക്കു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. കേരളം മാത്രം കർമ്മഭൂമിയും ഭൂഖണ്ഡത്തിലുള്ള മറു പ്രദേശങ്ങളും ദ്വീപുകളുമെല്ലാം ജ്ഞാനഭൂമിയുമാണെന്നാണ് കേരളീയർ പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. 'മലബാർ' എന്ന പേരാകട്ടെ വിദേശീയന്മാരിൽനിന്നു വന്നുകൂടീട്ടുള്ളതും മലയുടെ കീഴ്ഭാഗം എന്നർത്ഥമായ മലവാരം എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ തദ്ഭവവുമാണ്.

പൂർവ്വനിവാസികൾ.

കേരളത്തെപ്പറ്റി ആര്യന്മാർ അറിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഇവിടെ നിവസിച്ചിരുന്നവരായ ദ്രവിഡവംശക്കാർ ചരിത്രദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമാകാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത അതിപുരാതനകാലങ്ങളിൽതന്നെ ഇവിടത്തെ സ്ഥിരവാസക്കാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഏഷ്യാമധ്യത്തിൽനിന്ന് ആര്യന്മാർ പല ദിക്കിലേക്കും പോയതിനു് എത്രയോ വളരെ മുമ്പ് അവിടെനിന്ന് ഒരു ജനപ്രവാഹം തെക്കോട്ടു പുറപ്പെട്ട പഞ്ചാബ് വഴിയായി ആര്യാവർത്തത്തിൽ വ്യാപിച്ചു കിടന്നിരുന്നുവെന്നും പിൽക്കാലത്തു ആര്യന്മാർ വന്നു

കൂടിയപ്പോൾ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നവർ വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിന്റെ ദക്ഷിണപ്രദേശത്തേക്കു കടന്നു കുടിയേറിപ്പാർത്തുവെന്നും അവരാണ് ദ്രവിഡന്മാരെന്നും നവീനപാശ്ചാത്യചരിത്രകാരന്മാരിൽ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിനുള്ള സാധുത്വം, മനുഷ്യവർഗ്ഗോൽപ്പത്തി ഏഷ്യാമധ്യത്തിൽ മാത്രമാണെന്നുള്ള വ്യവസ്ഥയെ അനുസരിച്ചാണിരിക്കുന്നതെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആസ്ത്രേലിയയും ശാന്തസമുദ്രദ്വീപുകളും ഭാരതവർഷവും എല്ലാംകൂടി ഒരു കാലത്തു തമ്മിൽ തൊട്ടുകിടന്നിരുന്ന ഭൂമിയായിരുന്നുവെന്നും പിൽക്കാലത്തു കടൽകയറി വേർതിരിച്ചതാണെന്നും ആ പ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം നിവസിച്ചിരുന്നവർ ദ്രവിഡന്മാരായിരുന്നുവെന്നും പിൽക്കാലത്തുള്ള ദ്രവിഡന്മാരും അവരുടെ ശിഷ്ടമാണെന്നും മറ്റു ചിലർ പറയുന്നു. ആര്യാവർത്തഭൂഭാഗത്തേക്കാൾ വിന്ധ്യന്റെ തെക്കുള്ള ഭൂഭാഗത്തിനും സഹ്യപർവ്വതനിരകൾക്കും വളരെയധികം പഴക്കമുണ്ടെന്നു ഭൂഗർഭപരിശോധനയാൽ തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും ആര്യാവർത്തം കടലായിക്കിടന്നിരുന്ന കാലത്തു തന്നെ ഇവിടെ ജനവാസമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവർ തന്നെയാണ് ഇവിടത്തെ ആദ്യനിവാസികളായ ദ്രവിഡന്മാരെന്നും ഒരഭിപ്രായവുമുണ്ട്. ഏതു വിധത്തിലും കേരളത്തിലെ പൂർവ്വനിവാസികൾ ഒരു തരം ദ്രവിഡന്മാരാണെന്നുള്ള സംഗതി മാത്രം സാമാന്യമായി തീർച്ചപ്പെട്ടത്താമെന്നല്ലാതെ അവർ എവിടെനിന്നു വന്നവരാണെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതി ഊഹിക്കുന്നതു കേവലം അസാധ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ദ്രവിഡന്മാരിൽ തന്നെയും കേരളത്തിലെ നിവാസികൾ കുറെയധികം കാലം മുമ്പുമുതൽക്കു തന്നെ ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗക്കാരായിരുന്നുവെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗം അനാദിയോ സാദിയോയെന്നു യുക്തിയുക്തമായി തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു തീരെ അസാധ്യവും ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയേടത്തോളം അനാവശ്യവുമാണ്. അതുപോലെ തന്നെ ആദിയിൽ മനുഷ്യർ വെറും മൃഗപ്രായന്മാരായിരുന്ന് ക്രമത്തിൽ മൂക്കുതന്നെ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുംകൊണ്ടും വരികയോ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങൾ കാലഭേദവും ദേശഭേദവുമനുസരിച്ചു മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കയോ ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ളതും

ശരിയായി തീച്ചുപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയാത്ത സംഗതിയാണ്. എങ്കിലും പക്ഷിമൃഗാദികളിൽ കാണുന്ന സ്വഭാവമനുസരിച്ച് മനുഷ്യരിലും ഒരു കാലത്തു പിതൃബന്ധത്തെക്കാൾ മാതൃബന്ധത്തിനായിരുന്നു പ്രാധാന്യമെന്നും അതിനാൽ പിതൃബന്ധപ്രധാനമായ മക്കത്തായമെന്നതു പിന്നീടുണ്ടായതാണെന്നും ആദ്യത്തിൽ എവിടെയും മാതൃബന്ധപ്രധാനമായ മരുമക്കത്തായ സമ്പ്രദായമായിരുന്നിരിക്കണമെന്നും ഊഹിക്കുന്നതു തീരെ അസംഗതമായി വരുവാൻ വഴിയില്ല. പല ചരിത്രകാരന്മാരും ഈ അഭിപ്രായത്തെ പ്രബലമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. മറുപ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം മക്കത്തായസമ്പ്രദായം നടപ്പായതിന്റെ കാലംപോലും ചരിത്രദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമാകാത്ത സ്ഥിതിയിലാണിരിക്കുന്നത്. കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകർണ്ണം വരെയുള്ള കേരളത്തിലെ മരുമക്കത്തായക്കാരായ ജനങ്ങൾ മറു ദ്രവിഡവർഗ്ഗത്തിൽ ചേർന്നിരുന്നവരായിരുന്നുവെങ്കിൽ മറുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെപ്പോലെ ഇവിടേയും മക്കത്തായം തന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് സ്വാഭാവികമായി വന്നുകൂടുന്നത്. അങ്ങനെ കാണാത്തതുകൊണ്ട് ഇവിടെയുള്ളവർ ആദിയിൽ തന്നെ ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗക്കാരായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു, മറു ദേശങ്ങളിലും മരുമക്കത്തായമായിരുന്ന അതിപ്രാചീനകാലങ്ങളിൽത്തന്നെ അവരിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞുപോന്നവരാണ് കേരളീയരെന്നുവെച്ചാൽ കൂടിയും മറുള്ളവരെപ്പോലെ ആ സമ്പ്രദായം കൈക്കൊള്ളാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗക്കാർ തന്നെയായിരിക്കണം. ആ പ്രത്യേക വർഗ്ഗക്കാരായ പൂർവ്വനിവാസികൾക്കു 'നാഗവർഗ്ഗക്കാർ' എന്നുപേരു പറഞ്ഞിരുന്നതായി പഴയ തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ കാണുന്നതുമുണ്ട്. കേരളത്തിലും മുമ്പു മക്കത്തായം തന്നെയായിരുന്നുവെന്നും ബ്രാഹ്മണപ്രാബല്യം മൂതൽ ബ്രാഹ്മണരല്ലാത്തവർക്കെല്ലാം വിവാഹബന്ധത്തിനുള്ള സ്ഥിരത വേണ്ടെന്നുവെച്ചു മരുമക്കത്തായ സമ്പ്രദായം ബ്രാഹ്മണർ ഏർപ്പെടുത്തിയതാണെന്നും ചിലർ പറഞ്ഞു വരുന്നത് ഒരു വിധത്തിലും ശരിയാകുന്ന സംഗതിയല്ല. മക്കത്തായ സമ്പ്രദായം വിട്ട് മരുമക്കത്തായ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കയെന്നുള്ളതും സ്ഥിരമായി

ത്തിന് വിവാഹബന്ധത്തിന് അസ്ഥിരത നടപ്പാകുന്നതും ലോകഗതിക്കും മനുഷ്യരുടെ മനോഗതിക്കും നേരെ വിപരീതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. നേരെമറിച്ച് മരുമക്കത്തായസമ്പ്രദായം വിട്ട് മക്കത്തായം സ്വീകരിക്കയെന്നുള്ളതും അസ്ഥിരവിവാഹബന്ധത്തെ സ്ഥിരമാക്കിത്തീർക്കുന്നതുമാണ് സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതും. ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ സ്ഥാനമാനങ്ങളും ധനവും ലഭിക്കുമെന്നുകണ്ടാൽ, പക്ഷെ ദുർല്ലഭം ചില ആളുകൾ മക്കളില്ലെങ്കിൽ മക്കത്തായസമ്പ്രദായം വിടുവാൻ സമ്മതിച്ചേക്കുമെന്നല്ലാതെ ഒരു ജനസമുദായം മുഴുവനും അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നത് ഏതൊരു പ്രബലശാസനംകൊണ്ടും നടക്കുന്നതുമല്ല. വിശേഷിച്ചും മറ്റുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം മക്കത്തായമായിരിക്കെ ഒരു പ്രത്യേക നാട്ടുകാർ മുഴുവനും അതുപേക്ഷിച്ച് മനോഗതിക്കു വിപരീതമായ മറെറാരു സമ്പ്രദായം കയ്യേറ്റുണ്ടുവെന്നു വരുന്നതല്ലെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു കേരളത്തിലെ പൂർവ്വനിവാസികൾ ദ്രവിഡന്മാരിൽത്തന്നെ ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗക്കാരായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണ്. കേരളത്തിൽ പലേടത്തും മലംപ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും 'മുനിയറ' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ചില കൽക്കൂടഗൃഹങ്ങൾ കാണുന്നതും അവയിൽ മലംപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ചിലതിൽ കല്ലുകൊണ്ടും ഇരിമ്പുകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കിയവയും നഷ്ടപ്രായങ്ങളുമായ ചില ആയുധങ്ങൾ, മൺപാത്രങ്ങൾ, എല്ലുകൾ, മാലകൾ ഇവ കാണുന്നതും അടിസ്ഥാനമാക്കി ആ വക കൽക്കൂടഗൃഹങ്ങളെ ശ്മശാനസ്ഥലങ്ങളാക്കിവെച്ചിരുന്ന ഒരു തരം ജനങ്ങളായിരുന്നു കേരളത്തിലെ ആദിമവാസികളെന്നു ചില ചരിത്രകാരന്മാർ ഊഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആര്യവർത്തത്തിന്റെ സംസർഗ്ഗത്തിനു ശേഷമുള്ളകാലങ്ങളിലും ചിലർ വനപ്രദേശങ്ങളിൽ പോയി തപസ്സുചെയ്തു താമസിച്ചിരുന്നതും കാട്ടുമൃഗങ്ങളിൽനിന്നുപദ്രവം നേരിടാതിരിപ്പാൻവേണ്ട കരുതലോടുകൂടി അവർ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നതും ശത്രുരാജാക്കന്മാരുടെ അക്രമകാലങ്ങളിൽ സ്വരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ആ മാതിരി ഗൃഹങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു ചില വീരന്മാർ അവയിൽ താമസിച്ചിരുന്നതും ചില ലക്ഷ്യങ്ങളാൽത്തന്നെ തെളിയുന്നസ്ഥിതിക്കു മുനി

യറകം അ വക മുനിമാരുടേയും മറും വാസസ്ഥലങ്ങളായി ഉൽഭവിച്ചതാണെന്നു വരുന്നതിനാണ് സംഭാവ്യത അധികമുള്ളത്. പിൽക്കാലത്തു കാട്ടുകളുന്മൂക്കുള്ള രക്ഷാസ്ഥാനങ്ങളായും ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമകാലത്തു ദുർല്ലഭം ചിലക്ക് ഒളിച്ചിരിപ്പാനുള്ള സ്ഥലങ്ങളായും അ കൾക്കൂട്ടങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. അതിനാൽ അ വക കൽക്കൂട്ടങ്ങൾ വാസസ്ഥാനങ്ങളായിരുന്ന ഒരു വഗ്ഗക്കാരായിരുന്നു ഇവിടത്തെ ആദ്യനിവാസികൾ, എന്നുള്ള അനുമാനത്തിനു തീരെ അടിസ്ഥാനം പോരെന്നു തന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഈ സംഗതിയിൽ വേറെ ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നത്, ഇക്കാലത്തു മലകളിലും കാടുകളിലും താമസിച്ചുപജീവിച്ചു വരുന്നവരും 'മലയർ' എന്നും 'കാണിക്കാർ' എന്നും മറും പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നവരുമായ കാടന്മാരുടെ പൂർവികന്മാരായിരിക്കണം ഈ മലനാട്ടിലെ ആദ്യ നിവാസികളെന്നും അവരേക്കാൾ പരിഷ്കാരം സിദ്ധിച്ച മറെറാരു ജനസമുദായമായ നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ കാലാന്തരത്തിൽ ഇവിടെ വന്നു പൂർവനിവാസികളെ ആട്ടിയോടിച്ചപ്പോൾ അവർ മലകളിലും മറും പോയി രക്ഷപ്പെട്ടതായിരിക്കണമെന്നും അങ്ങനെ ഓടിപ്പോകാതെ ആക്രമികളുടെ ശിക്ഷക്കധീനന്മാരായി അടിമത്തം കൈക്കൊണ്ടവരുടെ വംശപരമ്പരയിലെ ഉച്ഛിഷ്ടങ്ങളാണ് ഇപ്പോൾ കാണുന്ന പറയർ, പുലയർ മുതലായവരെന്നുമാണ്. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഈ അഭിപ്രായത്തിനും തക്കതായ അടിസ്ഥാനമില്ലെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരനുമാനത്തിനാസ്പദം തന്നെ പാശ്ചാത്യന്മാരും കൂടയുദ്ധത്തിൽ അധികം പരിഷ്കൃതന്മാരുമായ യൂറോപ്യന്മാർ അടുത്ത കാലങ്ങളിൽ അമേരിക്കയിലും ആഫ്രിക്കയിലും ചെന്ന് കുടിയേറിപ്പാർപ്പുറപ്പിച്ച് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരും തീരെ അപരിഷ്കൃതന്മാരുമായ പൂർവനിവാസികളെ പല തരത്തിലും നശിപ്പിച്ചും ആട്ടിയോടിച്ചും കീഴ്പ്പെടുത്തിയും വന്നതായിക്കാണുന്ന നവീനകാലത്തിലെ സമുദായാന്തരത്തിന്റെ ചരിത്രഗതിയോടു പഴകീട്ടുണ്ടായ വാസനാവിശേഷമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. വാസ്തു

വത്തിൽ ഈ പ്രദേശങ്ങളിലെ മലകളിൽ മലയർ മുതലായ വഴക്കാരും നാടുകളിൽ അവരേക്കാൾ പരിഷ്കൃതന്മാരായ ജനങ്ങളും പാർത്തുവരുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം ദ്വീപാന്തരത്തിൽ ദ്വീപാന്തരക്കാർ നവീനകാലത്തു നടത്തിയ സംഭവം ഇവിടെയും മൻകാലങ്ങളിൽ നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നൂഹിക്കാവുന്നതല്ല. ആ അനുമാനം ശരിയാകണമെങ്കിൽ അതിനു വേറെയും ചില സംഗതികൾ വേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. എന്തെല്ലാമെന്നാൽ- ഒന്നാമത്, അമേരിക്കയിലും മറ്റും വന്നുകൂടിയ യൂറോപ്യന്മാർ യൂറോപ്പിൽനിന്നാണ് ആ വക പ്രദേശങ്ങളിൽ ചെന്നിട്ടുള്ളതെന്നു സംഗതിക്കു തെളിവുള്ളതുപോലെ കേരളത്തിലേക്കു വന്നതായി കരുതുന്ന ജനസമുദായം ഇന്നാടിക്കിൽ നിന്നാണ് ഇവിടേക്കു വന്നതെന്നുള്ളതിന് ഏകദേശമെങ്കിലും ചില തെളിവുകളുണ്ടായിരിക്കണം. അതില്ലെങ്കിലും ചുരുങ്ങിയതു നമ്മുടെ പൂർവികന്മാരായ ആ ജനങ്ങൾ എവിടെനിന്നെങ്കിലും വന്നവരാണെന്നുള്ളതിന് തെളിവു തീർച്ചയായും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. അതുപോലെ തന്നെ ദേശാന്തരത്തിൽനിന്നു വന്നവരായി കരുതുന്ന ആ ജനങ്ങളുടെ മനോഗതി അമേരിക്കയിലും മറ്റും ചെന്ന യൂറോപ്യന്മാരുടെ മനോഗതിപോലെ തന്നെ ഇവിടത്തെ പൂർവനിവാസികളോട് ഇണങ്ങിപ്പിരിയാതെ അവരുമായി യോജിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ ഒരുക്കമുള്ള വിധത്തിലല്ലായിരുന്നുവെന്ന സംഗതിക്കും ചില തെളിവുണ്ടാകണം. അപ്രകാരം തന്നെ യൂറോപ്യന്മാർ അമേരിക്കയിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ പൂർവനിവാസികളുടെ സംഖ്യ അവരെക്കാൾ അധികമായിരുന്നുവെങ്കിലും ആ പൂർവനിവാസികളെ അടിച്ചോടിക്കുന്നതിനു തക്ക ഉപകരണങ്ങളും പരിഷ്കാരാഭിവൃദ്ധിയും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ പൂർവകാലത്തു ദേശാന്തരത്തിൽനിന്ന് ഇവിടെ വന്ന ജനങ്ങൾക്കും ഇവിടത്തെ പൂർവനിവാസികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ആയുധങ്ങളെക്കാൾ പരിഷ്കൃതായുധങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും വിചാരിക്കണം. അതില്ലാത്തപക്ഷം പൂർവനിവാസികളെക്കാൾ വളരെയധികമുള്ള ഒരു ജനപ്രവാഹമാണ് ഇവിടെ വന്നു കേറീട്ടുള്ളതെന്നു കല്പിക്കണം. അങ്ങനെ രണ്ടിലേതെങ്കിലും ഒരു വിധത്തിലായിരുന്നാൽ

മാത്രമേ അവക്ക് പൂർവ്വനിവാസികളെ തോൽപ്പിച്ചു കാട്ടിലേക്കും മലയിലേക്കും ഓടിപ്പാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. ഈ വക സംഗതികൾക്ക് ഒന്നിനും തെളിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടും, നേരെ മറിച്ച് കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾ ചരിത്രദൃഷ്ടിക്കെത്താവുന്ന കാലത്തോളവും മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങളിൽനിന്നു പല കാര്യങ്ങളിലും ഭിന്നിച്ച നിലയിലുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വർഗ്ഗക്കാരായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടും ഓരോരോ കാലങ്ങളിൽ ദേശാന്തരങ്ങളിൽനിന്ന് ഇവിടെ വന്നുകൂടി പാർപ്പുറപ്പിച്ച ആര്യബ്രാഹ്മണർ മുതലായവർ അക്കാലങ്ങളിൽ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ജനങ്ങളോടുകൂടി യോജിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടത്തക്കവിധം തങ്ങളുടെ ആചാരാദികളിൽ അല്പാല്പം മാറ്റംചെയ്ത് ഇണങ്ങിപ്പെരുമാറുകയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു നല്ലവണ്ണം തെളിയുന്നതുകൊണ്ടും, ഈ മലനാട്ടിലെ ആദ്യനിവാസികൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന മലയരുടെയും മറ്റും പൂർവികന്മാരായിരിക്കണമെന്ന് ഒരു തരത്തിലും കരുതാവുന്നതല്ല. ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയേടത്തോളം മുമ്പുപറഞ്ഞ നാഗവർഗ്ഗക്കാർ തന്നെയാണ് ഇവിടത്തെ പൂർവ്വനിവാസികളെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതുമാണ്. അതിദൂരമായ ചരിത്രദൃഷ്ടിയിൽപ്പോലും നാഗന്മാരെയാണ് ഇവിടത്തെ സ്ഥിരനിവാസികളായി കണ്ടെത്തുന്നതെന്നുള്ള സംഗതിയാണ് അതിനു കാരണം*. മലയർ തുടങ്ങിയ വർഗ്ഗ

---

* നായന്മാരുടെയും മറ്റും വാസസ്ഥലങ്ങൾക്കു ചുറ്റും അല്പം ഉയരത്തിൽ അഴകുമാടി വേലികെട്ടിവരുന്ന സമ്പ്രദായം അവരുടെ ഗൃഹങ്ങൾക്ക് ഒരു കോട്ടയുടെ രൂപമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടെന്നും അങ്ങനെയുള്ള ഏർപ്പാട് അവരുടെ പൂർവികന്മാരായ നാഗന്മാക്ക് ഇവിടത്തെ ആദ്യനിവാസികളായ മലയന്മാരോട് മത്സരിച്ചു നില്ക്കേണ്ടിവന്നകാലത്ത് ആ ശത്രുക്കളിൽനിന്നുള്ള രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഏർപ്പെടുത്തിയതായിരുന്നുണമെന്നും ചില ചരിത്രകാരന്മാർ ഊഹിക്കുന്നതു ചിലപ്പോൾ ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന മേഘവിന്യാസങ്ങളെ ചില കോട്ടകളും കൊത്തളങ്ങളുമാണെന്നു കല്പിക്കുന്നതിനോടു തുല്യമാണെന്നതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വളപ്പിലുണ്ടാകുന്ന വാഴ മുതലായ സസ്യങ്ങൾ പാമ്പുകളും മറ്റും നശിപ്പിക്കാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി അഴകുമാടി വേലികെട്ടിവന്നപ്പോഴും പിന്നെയും ചില ഒഴുപപാമ്പുകളുടെ ഉപദ്രവം നില്ലാഞ്ഞതിനാൽ ചിലപ്പോൾ അഴകിന്നുപുറമേ ഒരു ചാലുംകൂടി കഴിച്ചുണ്ടാക്കിവന്നപ്പോഴും ആ വക വാസസ്ഥലങ്ങൾ ശത്രുനിരോധത്തിന്നായി മതിലും കിടങ്ങുമു

ക്കാർ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ ചെന്നുകൂടുവാനുണ്ടായ കാരണം എന്താണെന്നും സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. നമ്മൾ പരമ്പരയായി നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിച്ചുപജീവിച്ചു വരുന്നവരാണെന്നുള്ളതുപോലെ അവർ പരമ്പരയായിത്തന്നെ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉപജീവിച്ചുവരുന്നവരാണെന്നേ കരുതേണ്ടതുള്ളൂ. അല്ലാതെ കാട്ടിൽ ചെന്നുകൂടിയവരാണെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല. കാട്ടിൽ അവർ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നു സംശയിക്കുന്നവർക്ക് അതുകൂട്ടർ നാട്ടിൽനിന്നു പോയവരാണെന്നു പറയുന്നപക്ഷത്തിൽ നാട്ടിൽ അവരെങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നും സംശയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവരും നാട്ടിലേക്കു മറെറാരുദിക്കിൽനിന്നു വളരെ മുമ്പുവന്നവരാണെന്നാണെങ്കിൽ എവിടെ നിന്നുവന്നു? ആ സ്ഥലത്ത് അവർ എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി? അക്കാലത്ത് ഈ നാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നവർ എവിടെപ്പോയി? അവർ ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായവരോ അതോ അവരും വന്നവരോ? ഉണ്ടായവരാണെങ്കിൽ എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി? എന്നിങ്ങനെ ഒരു യുക്തിയും അവസാനവുമില്ലാത്തവിധത്തിൽ എല്ലാം അനവസ്ഥിതമായിത്തീരുന്നതുമാണ്. എന്നുമാത്രവുമല്ല, മനുഷ്യനെന്ന ജീവി ഉണ്ടായതുതന്നെ എവിടെയാണ്? എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി? ആദ്യത്തിൽത്തന്നെ സ്ത്രീയും പുരുഷനും വേറെ വേറെത്തന്നെ ഉണ്ടായതോ ആദ്യം രണ്ടുംകൂടി ഒരു വ്യക്തിയായിജ്ജനിച്ച് കാലാന്തരത്തിൽ രണ്ടുവകയായിപ്പിരിഞ്ഞതോ? അതോ പൌരാണികന്മാർ പറയുമ്പോലെ ഒരു പുരുഷനെയും സ്ത്രീയെയും ഗോളാന്തരത്തിൽനിന്നു ഭൂമിയിലേക്ക് ഈശ്വരൻ കയറ്റിയയച്ചതോ? എന്നീവക സംഗതികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കീട്ടുള്ളവയും യുക്തികൾക്കു പ്രവേശിപ്പാൻ കഴിയാത്ത

ണ്ടാക്കീട്ടുള്ള കോട്ടകളാണെന്നു മേലിൽ ചിലർ വ്യാഖ്യാനിച്ചേക്കുമെന്നു തീച്ചയായും പൂർവികന്മാർ ശങ്കിച്ചിരിക്കയില്ല. മലയരെയും മറും ഒരു വേലി എടുപ്പത്തിൽ പൊളിച്ച് അകത്തു കടപ്പാൻ സാധിക്കാത്ത ശത്രുക്കളാണെന്ന നിലയിൽ അവർ കരുതിയിരിക്കയുമില്ല. നേരെമറിച്ച് പല്ലുകളിൽനിന്നും മറും സസ്യങ്ങളെ രക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി അഴകുമാടിച്ചുലു കീറുന്ന സംപ്രദായത്തിൽ നിന്നാണ് പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ശത്രുക്കളിൽനിന്നുള്ള രക്ഷക്കു കോട്ടയും കിടങ്ങും ഉണ്ടാക്കുന്ന സംപ്രദായം ഉത്ഭവിച്ചത് എന്നൂഹിക്കുന്നതാണ് അധികം യുക്തമായിരിക്കുന്നത്.

വയുമാണ് അവക വിഷയങ്ങൾ*. അവക വിചാരക്രമം ചരിത്രത്തിനു വിഷയമായിത്തീരുന്നതുമല്ല. അതുകൊണ്ട് ഉദയനാചാര്യൻ പറയുന്നതുപോലെ പ്രപഞ്ചഗതി അനാദിയാണെന്നോ അദികാണ്മാൻ കഴിയാത്തതാണെന്നോ ഏതുവിധമെങ്കിലും തീച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെയും അതിലെ ജനങ്ങളുടെയും ഭാഷയുടെയും പഴക്കത്തെപ്പറ്റി എത്രത്തോളം അറിവാൻ സാധിക്കുമെന്നും ആ കാലത്തിന്നിടയിൽ അവക്കുണ്ടായ മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ച് എന്തെല്ലാം സംഗതികൾ ഗ്രഹിക്കത്തക്കതായിട്ടുണ്ടെന്നുമാണ് ആ ദേശചരിത്രത്തിൽ നിരൂപണം ചെയ്യാനുള്ളത്. ഏതെങ്കിലും ഒരു ദേശത്തെ സംബന്ധിച്ച് അപ്രകാരം ചെയ്യുന്ന നിരൂപണം അതിന്റെ ഉൽപ്പത്തിവരെത്തന്നെ എത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പഴക്കത്തേസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ആ ദേശചരിത്രം പൂർണ്ണമായിട്ടുണ്ടെന്നും ഉൽപ്പത്തിവരെ എത്തീട്ടില്ലെങ്കിൽ പിന്നെയും പലതും ഗ്രഹിപ്പാനുണ്ടാകാവുന്നതിനാൽ പഴക്കത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അത് അപൂർണ്ണമാണെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതേയുള്ളു. എന്നു മാത്രമല്ല, കേവലം അനിശ്ചിതങ്ങളും ശരിയായി നോക്കുമ്പോൾ സാമാന്യമായ ഒരനുമാനത്തിനുപോലും വകകാണാത്തവയുമായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഓരോരോ അഭിപ്രായങ്ങൾ യാതൊരു യുക്തിയും ആലോചിക്കാതെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു ചരിത്രാംശമാകയുമില്ല. അവക പ്രതിപാദനങ്ങൾ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ കടത്തിക്കൂട്ടിയാൽ അതു മറ്റുള്ള ചരിത്രസാമാന്യവിഷയങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രാമാണ്യശങ്കക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നതുമാണ്. അതിനാൽ ഈ കേരളത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തികാലം ഏതുതന്നെയായാലും ഇതിന്റെ പഴക്കത്തിൽ നമുക്കു കാണാവുന്നേടത്തോളം കാലത്തെല്ലാം ഇവിടത്തെ ആദ്യനിവാസികൾ മുമ്പു കാണിച്ച നാഗരികത്വക്കാർ തന്നെയാണെന്നുതന്നെ തീച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

---

* ഡാർവിൻ പറയുമ്പോലെ വാനരന്മാരിൽനിന്നാണ് നരന്മാരുടെ ഉദ്ഭവമെങ്കിൽ ആദ്യം മനുഷ്യരുണ്ടായതു കാട്ടിലാണെന്നും അവിടെനിന്നു ചിലർ പിൽക്കാലത്തു നാട്ടിലേക്കു പോന്നതായിരിപ്പാനേ തരമുള്ളു എന്നും വിചാരിക്കുന്നതാണ സ്വാഭാവികവും യുക്തവുമായിരിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ അതിനു നേരെമറിച്ചു നാട്ടിൽനിന്നു കാട്ടിലേക്കുപോയതായി കരുതാവുന്നതല്ല. അങ്ങനെ തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് അടുത്ത കാലത്തു ദ്വീപാന്തരങ്ങളിൽ ചില പ്രത്യേകകാരണങ്ങളാൽ നടന്ന സംഭവം വായിച്ച പഴകീട്ടുണ്ടായ വാസനാവിശേഷത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു നിസ്സംശയവുമാണ്.

രണ്ടാം അധ്യായം.*

സമുദായവും നായകനും.

സന്താനങ്ങൾക്കു തന്നെത്താൻ പ്രയത്നംചെയ്യുംപജീവനം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ പ്രാപ്തിയുണ്ടാകുന്നതുവരെയും മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരെ രക്ഷിച്ചു വളത്തിവരുന്ന സ്വഭാവംപോലെ ഓരോരോ സമുദായമായി ഓരോരോ നായകന്മാരുടെ ചൊൽപ്പടിക്കനുസരിച്ച് പെരുമാറി ജീവിതം നയിക്കയെന്ന സ്വഭാവവും ഉറുമ്പു്, തേനീച്ച, പ്രാവു്, മാൻ, ആന, വാനരൻ മുതലായ കീടപക്ഷിമൃഗാദിവർഗ്ഗങ്ങളിൽപ്പോലും കണ്ടുവരുന്നതിനാൽ ഒരു നായകനെത്തിരഞ്ഞെടുത്ത് അയാളുടെ കീഴിൽച്ചേർന്ന് ഒരു പ്രത്യേക സമുദായമായി ജീവിക്കുകയെന്നത് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനും സ്വാഭാവികമാണെന്നുതന്നെ കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും മനുഷ്യർക്കുള്ള ബുദ്ധിവിശേഷംകൊണ്ടോ ബുദ്ധിക്കുറവുകൊണ്ടോ പക്ഷിമൃഗാദികളെപ്പോലെ ഭക്ഷണാദികൾക്ക് പ്രകൃതിസിദ്ധങ്ങളായ ഫലമൂലാദികളിൽ തൃപ്തിമതിയാകാതെ സുഖസൌകര്യങ്ങളിലുള്ള അഗ്രഹം വർദ്ധിച്ചതുനിമിത്തം നെല്ലും മറ്റും അരിയാക്കിപ്പാകം ചെയ്ത ചോറാക്കിത്തന്നെ ഭക്ഷിക്കണമെന്നും അതിനുതന്നെയും പല ഉപദംശങ്ങളുംകൂടാതെ കഴികയില്ലെന്നും ആവക പദാർത്ഥങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിലേക്കും ശേഖരിച്ചു സൂക്ഷിക്കണമെന്നും വാസസ്ഥലം, വസ്ത്രം, എണ്ണ മുതലായ വൈഭവങ്ങളും ആഡംബരങ്ങളും ഉണ്ടായാലേ മതിയാവുള്ളു എന്നും മറ്റും തോന്നിത്തുടങ്ങിയതിനാൽ പലരുടേയും ഓരോരോ തരത്തിലുള്ള പ്രയത്നങ്ങളുടെ ഫലംസിദ്ധിച്ചാലേ ഓരോരുത്തർക്കും കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു എന്ന നിലവന്നതോടുകൂടിയാണ് മനുഷ്യരുടെ സമുദായബന്ധത്തിനു ശക്തിയും വ്യാപ്തിയും വർദ്ധിച്ചുവന്നതെന്നു യുക്തിവഴിക്കൂഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഓരോരുത്തർ ഓരോരോ തൊഴിലു

---

* ഈ അധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന സംഗതികളിൽ പലതും ഉള്ള തെളിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി യുക്തിവഴിക്ക് ഊഹിക്കാവുന്നവമാത്രമാണ്. ചരിത്രനിലയെ പ്രാപിപ്പാൻ വീണ്ടും പരിശോധിക്കേണ്ടവയുമാണ്.

കർമ്മം പരിചയിച്ചുവരികയും അതിന്റെ ഫലം പലക്കും കിട്ടത്തക്കവിധം വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടിവന്നതും ജനങ്ങൾ രക്തബന്ധമനുസരിച്ചും മറ്റും ഓരോ കുടുംബങ്ങളായിത്തീർന്ന് വംശപരമ്പരവഴിക്ക് അമാതിരിയിലുണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളെപ്പറ്റി അവകാശം ഉറപ്പിക്കേണ്ടിവന്നതും എല്ലാം മേൽപ്രകാരമുണ്ടായ സമുദായവ്യാപ്തിയുടെ ഫലമായിട്ടാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതുമാണ്. അപ്രകാരം സുഖവും സൌകര്യവും ഉദ്ദേശിച്ചുതുടങ്ങിവെച്ചവയെല്ലാം പരിചയാധിക്യം നിമിത്തം ജീവിതത്തിൽ ഒഴിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത അവശ്യങ്ങളായിത്തീർന്ന് അവക അവശ്യങ്ങളുടെ വർദ്ധനയും അതുകാരണമായ ഓരോരുത്തർക്കും ഉള്ള അവകാശങ്ങൾക്കു ചില വ്യവസ്ഥകൾ ഏർപ്പെടുത്താഞ്ഞാൽ പരസ്പരമത്സരങ്ങൾക്കിടയാകുമെന്നനിലയും വളരെ വളരെക്കാലംകൊണ്ട് വന്നുകൂടിയപ്പോൾ സമുദായനായകന്മാരുടേയും ചുമതലകൾ അവഴിക്കു വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. സമുദായങ്ങൾതന്നെയും അധികമധികം വലുതാക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു. എന്നുമാത്രമല്ല അങ്ങനെയുള്ള പല സമുദായങ്ങളും തമ്മിൽത്തന്നെ മത്സരിപ്പാൻ സംഗതികളും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായി അന്യസമുദായങ്ങളുടെ ആക്രമം തടുത്തുനിർത്തുന്നതിനും സ്വന്തംസമുദായങ്ങളുടെ ശിക്ഷാരക്ഷാകർമ്മം നിയമിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി അനേകം സമുദായങ്ങൾ ഒന്നായിച്ചേർന്ന് അവക്കെല്ലാംകൂടി ഒരു നായകനെ ഏർപ്പെടുത്തി ആ നായകന്റെ കീഴിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയെന്ന സമ്പ്രദായവും വേണ്ടതായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെയെല്ലാമായിരിക്കണം ലോകത്തിൽ പലതരം നാടുവാഴികളും ആ നാടുവാഴികളുടേയും മേലധികാരത്തോടുകൂടിയ പല രാജാക്കന്മാരും ഉണ്ടായിത്തീർന്നത്. ആദികാലങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ രാജാക്കന്മാരായിത്തീരുന്നത്, ഓരോ ചെറുസമുദായത്തിന്റെ നായകന്മാരായിത്തീരുന്നരീതിയിൽത്തന്നെ പ്രാപ്തിയും സാമർത്ഥ്യവും സ്വാർത്ഥരാഹിത്യവും അനുസരിച്ചു സമുദായങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിശ്ചയിക്കുകയെന്ന മട്ടിലായിരിക്കണം. എങ്കിലും കാലക്രമത്തിൽ, ഭരണനയത്തിൽ പരിചയംനേടുന്നതിനുള്ള സൌകര്യം ഭരണകർത്താവിന്റെ കുടുംബക്കാർക്ക് അധിക

മുണ്ടായിത്തീരുന്നതനുസരിച്ച് ഒരേകുടുംബത്തിൽ ചേർന്നവക്കു തന്നെ തുടച്ചയായി നായകസ്ഥാനംവഹിക്കുന്നതിനും അങ്ങനെ എത്രയോകാലംകൊണ്ട് ആ സ്ഥാനം വംശപരമ്പരയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നതിനും സംഗതി വന്നുകൂടിയെന്നു കരുതാവുന്നതുമാണ്. എന്നാൽ ഈവിധത്തിലെല്ലാമാണ് ആദ്യത്തിൽ ഓരോ രാജവംശങ്ങളുണ്ടായിവന്നതെന്നുള്ളേടത്തോളം സ്വാഭാവികമായ പ്രകൃതിഗതിയനുസരിച്ച് യുക്തികൊണ്ടൂഹിക്കാമെന്നല്ലാതെ അപ്രകാരമുള്ള രാജവംശങ്ങളുടെ ഉൽപ്പത്തികാലം അനിശ്ചിതാദിയായ പ്രപഞ്ചത്തിൽ മനുഷ്യാൽപത്തിയുടെ കാലംപോലെതന്നെ നമ്മുടെ ബുദ്ധികൊണ്ടറിഞ്ഞാൻ വഴിയില്ലാത്ത നിലയിലാണിരിക്കുന്നതെന്നും ഏതൊരു രാജ്യത്തെപ്പറ്റി നോക്കിയാലും ചരിത്രദൃഷ്ടിക്കെത്താവുന്ന കാലത്തിനുമുമ്പിൽത്തന്നെ എത്രയോ അസംഖ്യം രാജവംശസംഘാതങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും നിസ്സംശയം വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ആ മറക്കു മറവുള്ള ഭൂഭാഗങ്ങളിലെന്നപോലെ കേരളത്തിലും ആദികാലംമുതൽത്തന്നെ ജനങ്ങൾ രാജാവും പ്രജകളുമായുള്ള നിലയിൽത്തന്നെയായിരിക്കണം കഴിഞ്ഞുവന്നതെന്നും ചരിത്രദൃഷ്ടിക്കെത്തുന്ന കാലത്തിനുമുമ്പിൽ ഇവിടെയും പലരാജവംശങ്ങളും ഉണ്ടായി നശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ഊഹിക്കാവുന്നതുമാണ്. അങ്ങനെ മറക്കു കഴിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു വന്നിരുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ചരിത്രദൃഷ്ടിയാൽ അതിദൂരത്തിൽ നമുക്കു കാണാവുന്നരാജവംശങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ളത് 'ആദിചേരന്മാർ' എന്നു പറയുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ വംശമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്.

ആദിചേരവംശം.

മേൽ കാണിച്ച വിഷയത്തിൽ വേദങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ, പുരാണങ്ങൾ മുതലായി അന്യഭാഷയിലെ ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ള ഗ്രന്ഥപരമ്പരകളും ക്രിസ്ത്വബ്ദാരംഭത്തിനു മുമ്പും ആ കാലത്തോടടുത്തും ഉണ്ടായ തൊൽക്കാപ്പിയം, പതിറ്റുപ്പത്ത്, പുറനാനൂർ, അകനാനൂർ, ചിലപ്പതികാരം, മണിമേഖല, പത്തുപ്പാട്ട് തുടങ്ങിയ ചെന്തമിഴ് ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളും അശോക

ശാസനം മുതലായ മറ്റു പുരാതന രേഖകളും സൂക്ഷ്മമായിപ്പരിശോധിച്ചാൽ താഴെപറയുന്ന ചരിത്രക്രമങ്ങൾ അധികം പിഴവുകൂടാതെ തന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്.

വേദകാലമായ അതിപുരാതനകാലംമുതൽത്തന്നെ ഭാരതഖണ്ഡമെന്ന ഭൂഭാഗത്തിന്ന് ആര്യ്യദേശം, ദ്രവിഡദേശം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു മഹാവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഹിമവൽപർവ്വതംമുതൽ വിന്ധ്യപർവ്വതംവരെയുള്ള ഭാഗം ആര്യ്യദേശവും വിന്ധ്യൻമുതൽക്കു തെക്കോട്ടുള്ള ഭാഗമെല്ലാം ദ്രവിഡദേശവുമായിട്ടാണ ആദികാലത്തിരുന്നിരുന്നത്. ഋഗ്വേദത്തിൽ ശരിയായ മനുഷ്യർ വസിക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ തെക്കേ അതിരായി വിന്ധ്യപർവ്വതത്തെയും ആന്ധ്രദേശത്തെയുമാണ് ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന സംഗതിയും വിന്ധ്യന്റെ തെക്കുഭാഗം ഒരുതരം നീചന്മാരായ ദസ്യുക്കളുടെ വാസസ്ഥലമായിട്ടാണ് അതിൽ പലേടത്തും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന സംഗതിയും തന്നെ ഈ വാസ്തവം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്[1]. ആന്ധ്രദേശമെന്നത് കിഴക്കേസമുദ്രതീരത്തിൽ വിന്ധ്യന്റെ കിഴക്കേഭാഗംവരെ വടക്കോട്ട വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന തെലുങ്കുദേശമാണല്ലോ. ഉപനിഷൽകാലംമുതൽ പുരാണകാലം തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പായിത്തന്നെ ആര്യ്യന്മാർ വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിന്റെ തെക്കേഭാഗത്തെക്കും വ്യാപിക്കയും ആ പർവ്വതത്തിന്നടുത്തുള്ള തെക്കുഭാഗങ്ങളിലും സ്ഥിരവാസം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. കാലക്രമത്തിൽ ആ വക പ്രദേശങ്ങളും അവർക്കധീനമായിത്തീർന്നു. അവിടെ വിദർഭം, നിഷധം മുതലായ രാജ്യങ്ങളും അവർ സ്ഥാപിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണ് ആര്യ്യന്മാരുടെ മഹാഭാരതം മുതലായ ഇതിഹാസപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഋഗ്വേദത്തിലില്ലാത്ത ആ വക രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റും സ്വന്തം രാജ്യങ്ങളുടെ നിലയിൽ വളരെ വിസ്തരിച്ച് വിവരിപ്പാൻ സംഗതിയുണ്ടായിത്തീർന്നതെന്നൂഹിക്കാവുന്നതാണ്. രാമായണമഹാഭാരതാദികാലങ്ങളിൽപ്പോലും ആര്യ്യന്മാർ ദ്രവിഡന്മാരെ ഒരു തരം നീചന്മാരായിട്ടു തന്നെയാണ് ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നതെന്നുള്ളതിന് ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവരെ പതിതന്മാരെന്ന നിലയിൽ സ്പഷ്ടമായും വ്യംഗ്യ

---

1 വേദപ്രസ്താവമനുസരിച്ചു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഭൂപടവും നോക്കുക.

രീതിയിലും പ്രതിപാദിച്ചു കാണുന്നതുതന്നെ തെളിവുമാണ്[1]. അങ്ങനെ ഗണിപ്പാൻ കാരണം പ്രകൃത്യാ ആര്യന്മാരും ദ്രവിഡന്മാരും രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരായിരുന്നതിനു പുറമേ ആര്യന്മാരുടെ തെക്കോട്ടുള്ള ആക്രമണത്തിൽ ദ്രവിഡന്മാർ മത്സരികളായിത്തീർന്നതുമായിരിക്കണം. ആ വഴിക്കു വിന്ധ്യന്റെ തെക്കുഭാഗത്ത് ആര്യന്മാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയ ഭൂഭാഗത്തിനെല്ലാംകൂടി 'ദക്ഷിണാപഥം' എന്നാണ് അവർ പ്രത്യേക നാമം ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നതെന്നും പുരാണ ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽക്കാണുന്നുണ്ട്. അപ്രകാരമുണ്ടായ ആര്യന്മായടെ വ്യാപ്തി, കാലക്രമത്തിൽ കൃഷ്ണാനദിയുടെ തീരം വരെയും തെക്കോട്ടു കയറിയതു നിമിത്തം ദ്രവിഡദേശത്തിന്റെ വിസ്താരവും ക്രമത്തിൽ കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വരേണ്ടിവന്നു. ഒടുവിൽ ഏകദേശം കൃഷ്ണാനദിമുതൽ തെക്കോട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളും കിഴക്കേ സമുദ്രത്തിൽ മാത്രം കൃഷ്ണയിൽനിന്നു കുറേക്കൂടി വടക്കോട്ടും ദ്രവിഡദേശമായും മറ്റെല്ലാ ഭാഗങ്ങളും ആര്യദേശവുമായുമാണ് പര്യവസിച്ചത്. ആര്യന്മാർ പിന്നെയും തെക്കോട്ടു പ്രവേശിച്ചുവെങ്കിലും പരന്നുകിടന്നിരുന്ന ദ്രവിഡന്മാർ ക്രമത്തിൽ തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് ഒഴിഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു പോന്ന് അവിടെ അവരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടും മറ്റു കാരണങ്ങളാലും ആ ദ്രവിഡന്മാരോടിണങ്ങിക്കലർന്ന് വസിപ്പാനല്ലാതെ ദേശവും ഭാഷയും മറ്റും ആര്യന്മാരുടേതാക്കിത്തീർപ്പാൻ അവർക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. മേൽക്കാണിച്ചപ്രകാരം 'ദക്ഷിണാപഥ'ത്തിലേക്കുണ്ടായ ആര്യന്മാരുടെ ആക്രമണവും അവർ ഭൂഭാഗങ്ങളിലെ നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലല്ലാതെ

---

1 മഹാഭാരതത്തിലെ ഹരിവംശത്തിൽ—

"നിസ്സ്വാധ്യായവഷട്കാരാഃ കൃതാസ്തേന മഹാത്മനാ
ശകാ യവനകാംബോജാഃ പാരദാഃ പഹ്നവാസ്തഥാ
കോലിസർപ്പാ മാഹിഷകാഃ പാണ്ഡ്യാശ്ചോളാസ്സകേരളാഃ
സർവേ തേ പതിതാസ്സ്മൃതാ! ധർമ്മസ്തേഷാം നിരാകൃതഃ."

എന്നും മറ്റും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. മഹാഭാരതത്തിൽത്തന്നെ ചിലപ്രകൃതത്തിൽ ദ്രവിഡന്മാരെ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചുകാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോൾക്കാണുന്ന മഹാഭാരതം വളരെക്കാലംകൊണ്ട് അനേകം പ്രക്ഷിപ്തഭാഗങ്ങൾ ചേർന്ന് രൂപപ്പെട്ടതാണെന്ന സംഗതിയും കാലക്രമത്തിൽ ദ്രവിഡന്മാരെ സാമാന്യജനങ്ങളായിത്തന്നെ ആര്യന്മാരും ഗണിച്ചു തുടങ്ങിയ സംഗതിയുമായിരിക്കണം. അതിനു നിമിത്തം എന്തൂഹിക്കേണ്ടതാണ്.

കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് അധികം വ്യാപിച്ചിട്ടില്ല. അതു കൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ "ചോടനാഗപ്പൂർ" എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന പ്രദേശത്തിനടുത്ത വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിന്റെ മുകളിലും ദക്ഷിണാപഥത്തിൽച്ചേന്ന മറ്റു ചില പർവ്വതപ്രദേശങ്ങളിലും താമസിച്ചുപജീവിച്ചുവരുന്ന മലയർ മുതലായവരെ ഇക്കാലത്തും ദ്രവിഡവർഗ്ഗക്കാരായിത്തന്നെയും അവരുടെ ഭാഷകളും ദ്രവിഡഭാഷയുടെ ഓരോ ശാഖകളായിത്തന്നെയും കണ്ടുവരുന്നത്. നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം ആര്യന്മാരായിരുന്നിട്ടും അവിടത്തെ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ ദ്രവിഡന്മാർ തന്നെയാണെന്നുള്ള സംഗതിയും ആര്യന്മാർ കാലക്രമത്തിൽ വിന്ധ്യന്റെ തെക്കുഭാഗങ്ങളിലേക്കു വ്യാപിച്ച് ആ വക പ്രദേശങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തിയതാണെന്നുള്ളതിനെ ത്തെളിയിപ്പാൻ നല്ലവണ്ണം സഹായിക്കുന്നതുമുണ്ട്.

മേൽ കാണിച്ചപ്രകാരമുണ്ടായ ആര്യാനാക്രമണത്താൽ ചുരുങ്ങിത്തീർന്ന ദ്രവിഡഭൂഭാഗത്തെ ആന്ധ്രം, കർണ്ണാടകം, ചേരം, ചോളം, പാണ്ഡ്യം ഇങ്ങനെ അഞ്ചു പ്രധാനരാജ്യങ്ങളായിപ്പിരിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നിലയിൽ മാത്രമേ ചരിത്രദൃഷ്ടിയാൽ അതിദൂരത്തിൽപ്പോലും ഇപ്പോൾ നമുക്കു കാണ്മാൻ സാധിക്കുന്നുള്ളു. അതിൽ സഹ്യപർവ്വതനിരയും പശ്ചിമസമുദ്രവും അതിരുകളായി കന്യാകുമാരിമുതൽ ഗോകർണ്ണംവരെ നീണ്ടു കിടക്കുന്ന കേരളഭൂമിയും "കുടനാട്" എന്നു പേരായിരുന്ന കുടകും, നീലഗിരി, കോയമ്പത്തൂർ, സേലം, ഇപ്പോഴത്തെ മൈസൂർരാജ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഏതാണ്ടു ഭാഗങ്ങളും എന്നിവയെല്ലാം അടങ്ങിയതായിരുന്ന "കൊങ്ങു"നാടും[1] കൂടിച്ചേന്നിട്ടാണ് നമുക്കു കാണാവുന്ന കാലത്തെ ചേരസാമ്രാജ്യം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത്. അതിനും പുറമേ, കന്യാകുമാരിയിൽനിന്നു തെക്കോട്ട് ഇപ്പോൾ കടലായിക്കിടക്കുന്ന പ്രദേശത്ത് "കുമരിക്കോട്" എന്നൊരു മലയും

---

1 ആവക പ്രദേശങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങൾക്കും മറ്റും കൊങ്ങൻ മുളകു്, കൊങ്ങൻകാള എന്നിങ്ങനെ ഇക്കാലത്തും പറഞ്ഞുവരുന്നതും "കൊങ്ങിൽ മഴപെയ്ത വെള്ളം വന്നു വെള്ളം വന്നു" എന്നിവക പഴയ പാട്ടുകളുണ്ടായിട്ടുള്ളതും മുൻകാലങ്ങളിൽ ആ പ്രദേശങ്ങൾക്കെല്ലാംകൂടി 'കൊങ്ങുനാട്ട്' എന്നപേർ പ്രസിദ്ധമായിരുന്ന വഴിക്കാണ് വന്നുകൂടിട്ടുള്ളത്.

"കുമരി"യെന്നും "പറുളി"യെന്നും പേരായ രണ്ടു നദികളും ഉള്ളതായി നാല്പത്തൊമ്പതു ദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു ഭൂഭാഗം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അതിൽ കുറേഭാഗം പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽച്ചേർന്നതും ഏതാനും ഭാഗം ചേരരാജ്യത്തിൽച്ചേർന്നതുമായിരുന്നുവെന്നും ചില പഴയ തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ വിവരണങ്ങളാൽ കാണുന്നുണ്ട്[1]. തമിഴർ അല്ലെങ്കിൽ ദ്രവിഡന്മാർ കേരളത്തിനുമാത്രമായി "മലനാട്" എന്നും ചേരരാജ്യത്തിനെല്ലാംകൂടി "ചേരനാട്" എന്നുമാണ് പറഞ്ഞിരുന്നത്. രാജാവിനെ ചേരൻ, ചേരമാൻ[2] മുതലായ പദങ്ങളെക്കൊണ്ടും നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. ആര്യന്മാക്ക് കേരളത്തെക്കുറിച്ചറിവുണ്ടായതുമുതൽ അവർ "കേരളശബ്ദംകൊണ്ടു തന്നെയാണ് പ്രായേണ് ഈ ദേശത്തെയും രാജാവിനേയും നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്"[3]. അശോകചക്രവർത്തിയുടെ ശിലാശാസനംമുതലായി ദുർല്ലഭം ചില ലക്ഷ്യങ്ങളാൽ 'കേതലം' എന്ന പേരും ആര്യന്മാർ മുൻ കാലങ്ങളിൽ ഈ ദേശത്തിന് പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നുണ്ട്[4]. വളരെ പുരാതനകാലങ്ങളിൽ രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനനഗരത്തിനു ചേരപട്ടണമെന്നും വഞ്ചിപട്ടണമെന്നും പേരുകൾ പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നു[5].

---

1. ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി അടുത്തു മറ്റൊരിടത്തു വിവരിക്കുന്നതാണ്.

2. ചേരനാട്ടിന്റെ നായകൻ എന്നർത്ഥം. 'മാൻ' എന്ന ദ്രമിഡഭാഷാപദത്തിനു പ്രധാന വ്യക്തി, അല്ലെങ്കിൽ പ്രധാനസ്വരൂപം എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. ആ അർത്ഥമാണിവിടെ.

3. ആര്യഭാഷയിലെ കേരളശബ്ദം ദ്രവിഡഭാഷയിലുള്ള ചേരലശബ്ദത്തിന്റെതന്നെ തദ്ഭവമാണെന്നു മുമ്പു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

4. ഈ 'കേതല' ശബ്ദം ചേരതലം എന്നർത്ഥമായ 'കേരതലം' എന്ന സംസ്കൃതശബ്ദത്തിൽനിന്നു 'പാലി' ഭാഷയിലെക്കുണ്ടായ തദ്ഭവരൂപമാണെന്നും വരാവുന്നതാണ്. പാലിഭാഷയിൽ പദമധ്യത്തിലുള്ള രേഫവും മറ്റും ലോപിക്കുന്നതു സാധാരണയാണ്.

5. "തൺപൊരുനൈപ്പുനൽപായും, വിൺപൊരുപുകൾവിറൽവഞ്ചി,"
"കടൽമിനടികലനിറൈയാകനെടുങ്കൊടിപ്പൂവാവഞ്ചിയും തരുകുവൻ."
(പുറനാനൂർ, പാട്ട് 11, 32) "പൂവാവഞ്ചിയിൽപ്പൂത്തവഞ്ചി." (ചിലപ്പതികാരം ഗാഥ 26) മുതലായതു നോക്കുക. (തണുത്ത നദീജലം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും സമ്പത്തോട് പൊരുത്തപ്പെട്ട പുകഴുള്ളതും ആയി വിജയിക്കുന്ന വഞ്ചിനഗരം. ആശ്രിതന്മാക്ക് സമ്മാനം പൂർത്തിയാക്കാൻവേണ്ടി നെടിയകൊടിയുള്ള പൂവാവഞ്ചിനഗരവും കൊടുക്കുവൻ. (പൂവാവഞ്ചി=ശത്രുക്കൾക്ക് പ്രവേശിപ്പാൻ സാധിക്കാത്ത വഞ്ചിനഗരം.) പൂവാവഞ്ചിനഗരത്തിൽ പൂത്തുനില്ക്കുന്ന വഞ്ചി എന്നെല്ലാം ഇവയ്ക്കർത്ഥം.

REFERENCE

'വഞ്ചി' എന്നത് കൊടുങ്ങല്ലൂരുള്ള 'തിരുവഞ്ചിക്കുളം' എന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ പേരാണെന്നുള്ളത് പഴയ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സ്പഷ്ടമായിത്തന്നെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ആദ്യത്തിൽ 'തിരുവഞ്ചിക്കുളം' എന്നുണ്ടായിരുന്ന പേരാണ് ഉച്ചാരണഭേദംവഴിക്ക് പിൽക്കാലത്ത് 'തിരുവഞ്ചിക്കുളം' എന്നായിത്തീർന്നതെന്നുള്ള സംഗതിയും സ്പഷ്ടമാണ്[1]. ആ തലസ്ഥാനപട്ടണത്തിനുള്ള പഴക്കമാകട്ടെ പഴയ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കുകൂടി ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ കുലപട്ടണമെന്നു മാത്രം പറയത്തക്കവിധത്തിൽ അത്രത്തോളം അധികമുള്ളതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതും. ആ ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ തലസ്ഥാനപട്ടണത്തിനു തന്നെ 'കരുവൂർ' പട്ടണമെന്നും ഒരു പേർ പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതായി പഴയ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളാലും 'ടാളമി' മുതലായ പുരാതന ഗ്രീക്കുയാത്രക്കാരുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളാലും കാണുന്നു[2].

ഇങ്ങനെ തലസ്ഥാനനഗരത്തിനു ചേരപട്ടണം, വഞ്ചിപട്ടണം, കരുവൂർ എന്ന പേരുകളും രാജാക്കന്മാർക്കു പരമ്പരയായി ചേരന്മാർ, ചേരമാന്മാർ, ചേരലന്മാർ[3] എന്നുള്ള പേരുകളും പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതായിക്കാണുന്നതുകൊണ്ട് 'ചേരൻ' എന്നപേരായ ഒരു രാജാവാണ് ആ പട്ടണത്തിന്റെ സ്ഥാപകനെന്നും അദ്ദേഹം കുലപ്രധാനനായിരുന്നത് അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് രാജാക്കന്മാർക്കും രാജ്യത്തിനും ആവക പേരുകളിൽ പ്രസിദ്ധി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്താം. കൊല്ലവർഷാരംഭത്തിനു രണ്ടായിരത്തോളം വത്സരങ്ങൾക്കുമുമ്പ് കലിവർഷം ഇരുപതാം ശതകത്തിൽ 'സോളമൻ' മുതലായവരുടെ കാലത്തിലും കേരള

---

1. "മാചിപ്പുനർപൂചത്തെഴിൽ വഞ്ചിക്കളത്തിറോൻറിയമുടനേനമ്പെരുമാൻ" എന്നിങ്ങനെ പ്രബന്ധസാരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതും മറ്റും നോക്കുക.

2. പുറനാനൂർപാട്ട് 11 മുതലായതു നോക്കുക. കരുവൂരിന്റെ അതിത്തി എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് "കരുപ്പെട്ടന്ന" എന്ന പ്രദേശത്തിന് ആ പേർ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കരുതുന്നതും യുക്തമാണ്. വഞ്ചിപട്ടണത്തിൽനിന്നു കഷ്ടിച്ചു നാലുനാഴികമാത്രം വടക്കായിട്ടാണല്ലോ ആ പ്രദേശമുള്ളത്.

3. "മന്നർകോൻചേരൻ വളവഞ്ചിവാൾവേന്തൻ" (ചില-ഗാഥ 17.)
"തിണ്ടിറൽ നെടുവേർച്ചേരലർകാൺകെന" (ടി -ഗാഥ 23.)
"ചേരുലർവേന്തേ പരിചിലർവെറുക്കൈ പാണർനാളവൈ" (പതിറ്റുപ്പത്ത്-പ:ട്ട് 38) മുതലായതു നോക്കുക.

ത്തിലെ ചില തുറമുഖങ്ങളിൽ യവനക്കപ്പലുകൾ വന്നുചേർന്നിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾതന്നെയുണ്ട്. ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.[1] അതിനാൽ മുൻകാലങ്ങളിൽ 'കൊടുങ്കൊളൂർ' എന്നും 'മുരചി'[2] എന്നും പറഞ്ഞുവന്നിരുന്ന 'കൊടുങ്ങല്ലൂർ' തുറമുഖത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രാധാന്യംതന്നെയായിരിക്കാം ആ തുറമുഖത്തോടു ചേർന്നുകിടക്കുന്ന 'തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തെ' ചേരരാജാവ് തലസ്ഥാനനഗരമായി നിശ്ചയിപ്പാനുണ്ടായ മുഖ്യകാരണമെന്നും ഊഹിക്കാം. ആ പ്രദേശത്തിനു 'തിരുവഞ്ചിക്കുളം'[3] എന്നു പേരുതന്നെയും തുറമുഖവഴിക്കുവന്നവയും മറ്റുമായി പ്രധാനപ്പെട്ട അനേകം വഞ്ചികൾ നില്ക്കുന്നകളം (സ്ഥലം) ആയിരുന്നവഴിക്കുണ്ടായതാണെന്നു കരുതുന്നതും തീരെ അയുക്തമായിട്ടില്ല.

ആദിചേരന്മാർ എന്നു പറയാവുന്ന ഈ ചേരരാജാക്കന്മാരാകട്ടെ മഹാബലിയുടെയും ബാണന്റെയും വംശപരമ്പരയിൽപെട്ടവരായിരുന്നുവെന്നും ചില ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പ്രസ്താവങ്ങളാലും പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ ചില ശിലാശാസനങ്ങളാലും തെളിയുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമതായി 'ബാണൻ' എന്നോ 'ബാണവമ്മൻ' എന്നോ പേർ പിൽക്കാലത്തും ചേരകുലത്തിൽപ്പെട്ട പല രാജാക്കന്മാർക്കും ഒരു വംശപ്രത്യേകനാമംപോലെ ഉണ്ടായിരുന്നതായിക്കാണുന്നു. പിന്നെ ഈ രാജവംശത്തിൽനിന്നു പണ്ടേ

---

1. കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റുമാനുവൽ, കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം മുതലായത്.
2. "മുരചീപത്തനം ചൈവ രമ്യം ചൈവ ജടാപുരം"
(വാല്മീ-കിഷ്കി-സർഗ്ഗം 42. ശ്ലോ. 13.)
"മുരചീമാരുതോദ്ധൂതമഗമൽ കൈതകം രജഃ"
(രഘുവംശ സർഗ്ഗം 4.)
ഈ മുരചിപദത്തെത്തന്നെയാണ് മുചിരിയെന്നും, മുസിരിസ്സെന്നും മറ്റും ഓരോ ഭാഷയിൽ മാറിപ്പറഞ്ഞുകാണുന്നത്. "കുൻറക്കുവരൊരുംകൂടൻക്കുടി" എന്ന ചിലപ്പതികാരഗ്രന്ഥത്തിന് "കുൻറക്കുവർ—ഏഴനരുപുത്തൊകൈ; കുൻറം-കൊടുങ്കോളൂക്ക് അയലതാകിയ ചൊങ്കുൻറനുമുലൈ." (ചിലപ്പതികാരം 267. അടിയാക്കു നല്ലാരുടെ വ്യാഖ്യാനം.)
(3) "തിരുവഞ്ചിക്കുളം" എന്നിങ്ങനെയും പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ ചില ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽക്കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അങ്ങനെ കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തിന്റെ തന്നെ ഒരു മാറാം പറ്റിയ അപഭ്രംശമായിരിക്കണം അതെന്നൂഹിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

ക്കുപറ്റിയതെന്നെ പിരിഞ്ഞ ഒരു ശാഖയാണെന്ന് പഴയ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പല പ്രസ്താവങ്ങളാലും തീച്ചപ്പെട്ടത്താവുന്നവരും കൊങ്ങുനാട്ടിൽ 'അമരാവതി' എന്ന നദിയുടെ കരയിലുള്ള 'കരൂർ' എന്ന പ്രദേശത്തു താമസിച്ചിരുന്നവരും[1] ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ കൊങ്ങുനാട്ടിന്റെ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നവരും 'കൊങ്ങിളങ്കോവരചർ' എന്ന പേരിൽ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നവരുമായ[2] രാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി മഹാബലിവംശക്കാരെന്നു സ്പഷ്ടമായിത്തന്നെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു[3]. അയ്യപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലാകട്ടെ, മഹാബലിയെ പാതാളനിവാസിയായ ഒരസുരരാജാവായും, വലിയ ധർമ്മിഷ്ഠനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഒരു കാലത്ത് ലോകം മുഴുവനും കീഴടക്കി ഭരിച്ചിരുന്നതായും, പിന്നെ മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായ വാമനമൂർത്തി വന്ന് ആ രാജാവിന്റെ ധർമ്മിഷ്ഠതയെ ലാക്കാക്കിപ്പിടിച്ചുംകൊണ്ടു തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ജയിച്ചു പാതാളത്തിലേക്കയച്ചതായും എന്നിട്ടും ആ രാജശ്രേഷ്ഠന്റെ ധർമ്മനിഷ്ഠ കണ്ടി

---

1. കൊങ്ങുനാട്ടിൽ അങ്ങനെ ഒരു ശാഖയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും "കരുവൂർ" എന്ന പേരിന്റെ സാമ്യംകൊണ്ടും ചില ചെന്തമിഴ് പണ്ഡിതന്മാർ ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ തലസ്ഥാനംതന്നെ ആ കരുവൂരാണെന്നു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. എങ്കിലും അതു ശരിയല്ലെന്ന് ഇപ്പോൾ തെളിവുകളാൽത്തന്നെ വ്യവസ്ഥിതമാകയും ആ പക്ഷം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

2 "കൊങ്കിളങ്കോചർ (ഇളങ്കോവരചർ എന്നർത്ഥം) തങ്കണ്ടുകത്തുനകൈക്കുവിഴാവൊട്ടിഷാന്തിചെയ്യ" (ചലിപ്രതികാരം.)

3. ഈ രാജകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചാളും ചോളൻനെടുമുടിക്കിള്ളിയുടെ പത്നിയുമായ നാഞ്ഞിയെപ്പറ്റി "മാവലിമരുമാൻ ചീർകെഴുതിരുമകൾ" എന്നു മണിമേഖലയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതും മറ്റും നോക്കുക. ഈ വംശപരമ്പരയിൽപ്പെട്ടവർ തന്നെയായിരിക്കണം പിൽക്കാലത്ത് ഇപ്പോഴത്തെ മൈസൂർരാജ്യത്തിലുൾപ്പെട്ട കോലാർ, ആർക്കാട്, ചിറ്റൂർ ഡിസ്ട്രിക്ടിലുൾപ്പെട്ട "കടമല്ലും" മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും വ്യാപിച്ച് ഗംഗവംശക്കാരോടും പല്ലവവംശക്കാരോടും പലപ്പോഴും പിണങ്ങിനിന്നിരുന്നതായി ചില ശിലാശാസനങ്ങളിൽ കാണുന്നു. (എപ്പിഗ്രാഫിയാ ഇന്തികാ. വാ. 11. പാട്ട് 5.) (എപ്പിഗ്രാഫിയാ കർണ്ണാടികാ. വാ-10.) അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ആവക ശാസനങ്ങളും പ്രകൃതവിഷയത്തിലേക്കുപയുക്തങ്ങളാണ്. അവയിൽ "സകലജഗത്രയാഭിവന്ദിതസുരാസുരാധീശപാദപദ്മോപരിപ്രതിഹാരീകൃതമഹാബലിക്ലോദ്ഭവഃ" എന്നും മറ്റും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വംശം ഏകദേശം കൊല്ലവർഷാരംഭകാലംവരെ ഉണ്ടായിരുന്നതായും കാണുന്നുണ്ട്.

ട്ടുണ്ടായ ബഹുമാനത്താൽ മഹാവിഷ്ണു തന്നത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദ്വാരപാലകന്റെ നില കൈക്കൊണ്ടതായും വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. 'മഹാബലിയുടെ പുത്രനും പാതാളത്തിലെ ശോണിതപുരരാജാവുമായിരുന്ന ബാണനെപ്പറ്റിയും അതുപോലെ പല സംഗതികളും വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. കേരളഭ്രമിമറുള്ള ഭ്രഭാഗങ്ങളെക്കാൾ കുറേ ത്താണിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയനുസരിച്ചും, ഇവിടത്തെ പൂർവ്വനിവാസികൾക്കു നാഗവഗ്ഗക്കാരെന്നു പേർപറഞ്ഞു വന്നിരുന്നതനുസരിച്ചും, സർപ്പങ്ങൾക്കു ദിവ്യശക്തി കല്പിച്ച് അവയെ പൂജിച്ചുവരുന്നത് ഇവിടെ പണ്ടേക്കുപണ്ടേ നടപ്പായിരുന്നതനുസരിച്ചും, നാഗലോകത്തിന്റെ അതിരായി മലയപർവ്വതത്തെ അയ്യപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളനുസരിച്ചുണ്ടായ നാഗാനന്ദാദി നാടകഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഗണിച്ചുകാണുന്നതനുസരിച്ചും, അയ്യന്മാരിൽവെച്ച് അഗസ്ത്യമഹർഷി ഒന്നാമതായി വിന്ധ്യപർവ്വതം കടന്നു തെക്കോട്ടു പ്രവേശിച്ച് ആ പർവ്വതം അനാക്രമണീയമെന്ന വിചാരം തീർത്ത സംഗതിയേയോ മറേറാ ആ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠൻ വിന്ധ്യനെ അടിച്ചു താഴ്ത്തി സൂര്യചന്ദ്രന്മാർക്കു വഴികൊടുപ്പിച്ചതായും മറും വണ്ണിച്ചുകാണുന്നതുപോലെ പുരാണകഥകളിൽ പലതും ചില വാസ്തവവൃത്താന്തങ്ങളെടുത്തു തന്നുപോലെ കൂട്ടിയും കുറച്ചും മാറിയും മറിച്ചും പുഷ്ടിപ്പെടുത്തി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളവയാണെന്നു മിക്കതും ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ ഊഹിക്കാവുന്ന സ്ഥിതിയനുസരിച്ചും അയ്യന്മാർ ആദികാലങ്ങളിൽ ഈ കേരളത്തെ പാതാളത്തിലുള്ള നാഗലോകമെന്ന നില കല്പിച്ചുംകൊണ്ടാണ് പുരാണങ്ങളിൽ പലേടത്തും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നു സാമാന്യമായിക്കരുതാവുന്നതാണ്. പാതാളത്തെ അസുരലോകം, രാക്ഷസലോകം, നാഗലോകം എന്നിങ്ങനെ പലവിധത്തിൽപ്പറയുന്നതും ദ്രവിഡദേശവും അതിൽ നാനാവർഗ്ഗക്കാരുടെ വാസസ്ഥലവുമായ കേരളത്തിനു പുരാതനാവൃഷ്ടിയിൽ യോജിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനും പുറമേ, വളരെപ്പഴക്കമുള്ള ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥമായ 'പത്തുപ്പാട്ടിലെ' പെരുമ്പാണാറുപട, മണിമേഖല, മുതലായതിനാൽ പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ദ്രവിഡന്മാരും കേരളത്തിനു നാഗലോകമെന്നു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നുവെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താം. 'ചോളദേശത്ത്' കാഞ്ചീപു

രത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു രാജാവ് നാഗലോകത്തു ചെന്ന് ഒരു നാഗകന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്തതായും അദ്ദേഹത്തിന് ആ സ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച 'ഇളന്തിരയൻ' എന്ന പുത്രനെ തന്റെ പിൻഗാമിയാക്കി രാജ്യം സമർപ്പിച്ചതായും മറ്റും 'പെരുമ്പാണാറ്റുപ്പടയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. 'കിള്ളിവളവൻ' എന്നു പേരായ ഒരു ചോളരാജാവ് നാഗലോകത്തുള്ള 'ചാവകനാട്' (ഇപ്പോൾ 'ചാവക്കാട്' എന്നായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള പ്രദേശം) ഭരിച്ചിരുന്ന 'വളവണൻ' എന്ന നാഗരാജാവിന്റെ മകൾ 'പീലിവള' എന്ന നാഗകന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്തതായും മറ്റും മണിമേഖലയിലും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു[1]. ഈ വക സംഗതികളും കേരളത്തിൽ മാത്രം എത്രയോകാലമായി കൊണ്ടാടിവരുന്ന ഓണമഹോത്സവം മഹാബലിയുടെ സ്മാരകമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും അതുകൊണ്ടാണ് അക്കാലത്തു മഹാബലിയുടേയും 'തൃക്കാക്കരെയപ്പ'നായ ശിവന്റെയും 'തെക്കേക്കരെയപ്പ'നായ വിഷ്ണുവിന്റെയും ബിംബങ്ങളുണ്ടാക്കി മഹാബലിയെ നടുവിലും തെക്കേക്കരെയപ്പനെ തെക്കും തൃക്കാക്കരെയപ്പനെ വടക്കുമായി വെച്ച് പൂജിച്ചുവരുന്നതെന്നും[2] ഉള്ള സംഗതിയും എല്ലാംകൂടിച്ചേർത്തു നോക്കുമ്പോൾ ആഴ്വപുരാണങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധനായിക്കാണുന്ന മഹാബലി തന്നെയായിരിക്കണം ചേരരാജവംശത്തിന്റെ ആദിപുരുഷനെന്നും സാമാന്യമായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ആ വഴിക്ക്

---

1. "ചാവകനാട്" എന്നത് ഇപ്പോൾ "ജാവ" എന്നു പറയുന്ന ദ്വീപാന്തരമായിരിക്കണമെന്ന് "ചാവക്കാടി"നെപ്പറ്റി പരിചയമില്ലാത്ത ചില ചെന്തമിൾ പണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ അഭിപ്രായം സ്വീകാര്യമായിത്തോന്നുന്നില്ല. മണിമേഖലയിലെ വിവരണങ്ങൾ നോക്കുമ്പോഴും "ചാവക്കാട്"തന്നെയായിരിക്കണമെന്നേ തോന്നുന്നുള്ളൂ. "പെരുമ്പാണാറ്റുപ്പട"യിൽ കാഞ്ചീപുരത്തരചൻ വിലദ്വാരത്തിൽ കൂടെ (അതായത് പാലക്കാട്ട് ചുരംവഴിക്ക്) ആണ നാഗലോകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതെന്നു തന്നെയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ആ നാഗലോകവും നാഗകന്യകയും, കേരളവും കേരളീയവനിതയും തന്നെയാണെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്.

2. പട്ടണങ്ങളിൽ ഇക്കാലത്ത് ഈ മാതിരി പൂജ മിക്കതും ഇല്ലാതാകത്തക്കവിധം പരിഷ്കാരം ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പണ്ടത്തെ ആചാരങ്ങളെ വിട്ടുകളയാത്ത നാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിൽ, വിശേഷിച്ചും മധ്യകേരളത്തിൽ ഇപ്പോഴും വിടാതെ നടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

താഴെ കാണിക്കുന്ന പൂർവ്വചരിതഗതികളും ഏകദേശം അനുമിക്കാം.

ആര്യപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ[1] വളരെ ബലവാനായ ഒരസുരരാജാവായും മഹാവിഷ്ണുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദ്വാരപാലകന്റെ സ്ഥാനം വഹിക്കത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള മഹാപുരുഷനായും വർണ്ണിച്ചു കാണുന്ന മഹാബലി വാസ്തവത്തിൽ ഒരു ദ്രവിഡരാജാവായിരുന്നിരിക്കണം. സത്യവാനും മഹാപരാക്രമിയും ധർമ്മിഷ്ഠനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം ആര്യന്മാരുടെ ദ്രവിഡദേശങ്ങളിലേക്കുള്ള ആക്രമം തടുത്തുനിത്തിയെന്നു മാത്രമല്ല, ആര്യാവർത്തത്തിലെപ്പോലും ജയിച്ചു കീഴടക്കിഭരിച്ചുവന്നു. ബലവാനും പ്രജാക്ഷേമതൽപ്പരനുമായ അദ്ദേഹത്തെ യുദ്ധംകൊണ്ടു ജയിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ആര്യപ്രധാനന്മാർ ഉപായംകൊണ്ടു ജയിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. അതിനായി വലിയ തപസ്വിയും നിത്യബ്രഹ്മചാരിയും ദിവ്യശക്തിയുള്ളാളുമായ വാമനമൂർത്തിയെ ശരണംപ്രാപിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി ആ വാമനമൂർത്തി, തക്ക അവസരം നോക്കി മഹാബലിയെച്ചെന്നു കാണുകയും തപോനിഷ്ഠകൊണ്ടും മറ്റും തന്നെപ്പറ്റി വളരെ ബഹുമാനമുള്ള ആ രാജാവിനെക്കൊണ്ട് തനിക്കാവശ്യമുള്ളതു തരാമെന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യിക്കയും ചെയ്തു. പിന്നെ രാജ്യം മുഴുവനും ദാനമായിത്തരണ

---

1. ആര്യന്മാരുടെ വേദപുരാണാദികളിൽ പലേടത്തും ആര്യവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെടാത്ത മനുഷ്യജാതികളെ അസുരവർഗ്ഗമായും രാക്ഷസവർഗ്ഗമായും വാനരവർഗ്ഗമായും ഗണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് അവയിലെ പല കഥകളും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. പാരസീകന്മാരുടെ വേദസ്ഥാനീയമായ "സെന്തവസ്ത" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അസുരന്മാർ നല്ലവരും സുരന്മാർ ദുഷ്ടന്മാരുമായി പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നതും ആര്യന്മാരെപ്പോലെ തന്നെ അവരും ആദികാലങ്ങളിൽ തങ്ങൾ മാത്രമാണ് യഥാർത്ഥമനുഷ്യരെന്നഭിമാനിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം. ആര്യാവർത്തത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് ആദികാലങ്ങളിൽ ആ ഭൂഭാഗത്തിന്റെ തെക്കും വടക്കും പാർത്തിരുന്ന ദ്രമിഡജനങ്ങളോടും പാരസീകജനങ്ങളോടും പലപ്പോഴും മല്ലിടേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളതിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം. ആര്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സുരന്മാർ മാത്രം സുജനങ്ങളും അസുരന്മാരും മറ്റും ദുർജ്ജനങ്ങളുമായും പാരസീക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നേരെ മറിച്ചും ഉള്ള പ്രസ്താവങ്ങളുണ്ടായിത്തീർന്നതും ഊഹിക്കാം. പഴയ തമിഴ്ഭാഷയിൽ ആര്യൻ എന്ന പദത്തിനു മേല്പുല്ലൻ എന്നും കോമാളി എന്നും അർത്ഥമുള്ളതും ഈ വഴിവന്നുകൂടിയതുതന്നെയായിരിക്കാം.

REFERENCE

മെന്നപേക്ഷിച്ചു. സത്യനിഷ്ഠനായ മഹാബലിരാജാവ് ലേശം പോലും സംശയിക്കാതെ രാജ്യം മുഴുവനും അദ്ദേഹത്തിന് ദാനപൂർവ്വം ദാനവും ചെയ്തു. രാജാവിന്റെ ആ വിധത്തിലുള്ള സത്യനിഷ്ഠയും ധർമ്മിഷ്ഠതയും കണ്ടപ്പോൾ ചതിപ്പാൻ വന്ന വാമനമൂർത്തിപോലും അദ്ദേഹത്തിന്നധീനനായിത്തീർന്നു. എന്നിട്ട് കേരളരാജ്യം മഹാബലിക്കു തിരികെകൊടുക്കയും താനും ഉത്തമനായ ആ രാജാവിന്റെ സമീപത്തിൽത്തന്നെ താമസിപ്പാനുറക്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ധനത്തിനും പദവിക്കും വേണ്ടി ചതിപ്പാനൊരുങ്ങിയ ജനങ്ങൾക്കു ധനപദവികളേക്കാൾ സത്യധർമ്മങ്ങൾക്കാണ് അധികം വിലയുള്ളതെന്നും അതിനാൽ സത്യധർമ്മങ്ങളോടാണ് പക്ഷപാതം വേണ്ടതെന്നും പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിയ മഹാബലിയും വാമനമൂർത്തിയുംകൂടി ശേഷംകാലം കേരളത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ നിശ്ചയിച്ച് ഇവിടെ സ്ഥിരവാസവും തുടങ്ങി. ഈവിധത്തിൽ നാഗലോകമായ കേരളത്തിന്റെ മാത്രം രാജാവായിത്തീർന്ന പ്രസിദ്ധമഹാബലിയുടെതന്നെ വംശപരമ്പരയാണ് ആദിചേരരാജാക്കന്മാരെന്നും അതുകൊണ്ടാണ് ആ രാജാക്കന്മാരുടെ കുലകുടസ്ഥന്മാരുടെ നിലയിൽ മഹാബലിയെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായിരുന്ന ബാണനെയും ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും അകപ്പാടെ ഊഹിക്കാവുന്നതുമാണ്.

മഹാബലിയെപ്പറ്റി മേൽകാണിച്ചപ്രകാരം ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങളെല്ലാം കേരളത്തിന്റെയും അവിടെപ്പാർത്തുവരുന്ന ജനസമുദായത്തിന്റെയും സൂക്ഷ്മവിവരങ്ങൾ ആര്യന്മാരുടെയിടയിൽ ഒന്നാമതായി കണ്ടുപിടിച്ച പരശുരാമമഹർഷിയുടെ കാലത്തിനും മുമ്പുതന്നെ നടന്നിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ടും അതു നടന്ന കാലത്ത് ആര്യന്മാക്ക് കേരളത്തെക്കുറിച്ച അകപ്പാടെ തങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ലോകം എന്ന നിലയിൽ മാത്രം അറിവുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടുമായിരിക്കണം സംഭവക്രമങ്ങളെ ഐതിഹ്യം വഴിക്ക് അതിശയോക്തിയോടും കല്പനാവൈചിത്ര്യങ്ങളോടുംകൂടി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു പിൽക്കാലത്തെ ആര്യപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വാമനാവതാരം പരശുരാമവതാരത്തിനു മുമ്പിൽ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കാണുന്നതും യുക്തമായിരിക്കു

ണ്ടെന്ന്. എന്നുവെച്ചാൽ പരശുരാമൻ കേരളം കണ്ടുപിടിച്ച വഴിക്ക് ആര്യന്മാക്ക് ഈ പ്രദേശത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സൂക്ഷ്മവിവരം അറിവാനിടവന്നകാലത്തിനുമുമ്പു തന്നെ മഹാബലിയെപ്പറ്റി പ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഭവം നടന്നതായിട്ടാണ് ആ ആര്യപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ തന്നെ വാമനപരശുരാമാവതാരങ്ങളുടെ പൌർവ്വാപര്യക്രമം കാണുന്നതുകൊണ്ടും സൂചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ചുരുക്കം.

മേൽക്കാണിച്ചപ്രകാരമുണ്ടായ മഹാബലി വംശരാജാക്കന്മാരിൽ 'ചേരൻ' എന്ന രാജാവും വളരെ പ്രധാനനും രാജ്യത്തിനു വിസ്താരംകൂട്ടിയ ആളുമായിരിന്നിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം രാജ്യത്തിനും തലസ്ഥാനപട്ടണത്തിനും രാജാക്കന്മാക്കും ചേരരാജ്യം, ചേരപട്ടണം, ചേരന്മാർ, ചേരലന്മാർ എന്നീവക പേരിൽ പ്രസിദ്ധിവന്നിട്ടുള്ളതും. ആ രാജാവിന്റെ കാലത്തിനുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന തലസ്ഥാനം കൊച്ചിയിൽനിന്ന് ഇരുപത്തെട്ടനാഴികയോളം വടക്കുകിഴക്കായി 'കോതമംഗലം' എന്ന പ്രദേശത്തിനടുത്തു സഹ്യപർവ്വതത്തിന്റെ അടിവാരത്തിൽ ഇപ്പോൾ മിക്കതും വിജനപ്രദേശമായിക്കിടക്കുന്ന 'തൃക്കാത്തൂർ' എന്ന സ്ഥലമായിരുന്നുവെന്ന് ഒരു പക്ഷമുണ്ട്[1]. ഏറണാകുളത്തുനിന്ന് ഏകദേശം ആറു നാഴികദൂരത്തുള്ള 'തൃക്കാക്കര' എന്ന പ്രദേശമാണ് ആദികാലത്തെ കേരളരാജ്യതലസ്ഥാനമെന്നും തൃക്കാക്കരയെന്ന വാക്ക് 'തൃക്കത്തൂർക്കര' എന്നതിന്റെ അപഭ്രംശമായ ചുരുക്കമാണെന്നുമാണ്[2], ഓണമഹോത്സവത്തിന്റെ ആഗമത്തെപ്പറ്റി പരമ്പരയായി പറഞ്ഞുവരുന്ന ഐതിഹ്യത്തിലുംപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്[3]. രണ്ടു

---

1. കെ. പി. പത്മനാഭമേനോനവർകളുടെ തിരുവിതാംകൂർ രാജവംശം എന്ന ഉപന്യാസം നോക്കുക. കൈരളിമാസിക പുസ്തകം 1 ലക്കം 10.

2. "തൃശ്ശിവപേരൂർ" എന്നതു ചുരുങ്ങി "തൃശ്ശൂർ" ആയതും മറുംപോലെ.

3. ചിങ്ങമാസത്തിലെ തിരുവോണംകൊണ്ടു കൊടികയറി കന്നിയിലെ തിരുവോണത്തന്നാൾ അവസാനിക്കുന്നവിധം ഇരുപത്തെട്ടുദിവസത്തെ ഉത്സവാഘോഷം കേരളത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ തൃക്കാരിയൂരെ തൃക്കാക്കരക്ഷേത്രത്തിലും തെക്കേക്കരക്ഷേത്രത്തിലും ഒരുമിച്ചു നടത്തിയിരുന്നുവെന്നും ആ കാലം മുഴുവനും കേരളമാസകലം ആ ഉത്സവാഘോഷം കൊണ്ടാടണമെന്നും നിയമിച്ചിരുന്നുവെന്നും കാലക്രമത്തിൽ ഉത്സവം നിന്നുപോയിട്ടും ആ കാലത്തിന്റെ ആദിയിലും അവസാനത്തിലും ജനങ്ങൾ ആ ആഘോഷം നടത്തിവന്നുവെന്നും മറ്റുമാണ് ഐതിഹ്യത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

വിധത്തിലായാലും തലസ്ഥാനം തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തേക്കു മാറ്റി വഞ്ചിനഗരം നിർമ്മിച്ചതു ചേരൻ എന്ന രാജാവായിരിക്കണമെന്നു് വഞ്ചിനഗരത്തിനു ചേരപട്ടണമെന്നുള്ള പേർ കാണുന്നതുകൊണ്ടുംഹിക്കാവുന്നതാണു്. ആ നഗരത്തിനു 'കരുവൂർ' എന്ന പേരുണ്ടായതു മുമ്പിലത്തെ തലസ്ഥാനത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ആ പേരിൽനിന്നു വന്നു കൂടിയതായായിരിക്കണമെന്നും വിചാരിക്കാം[1]. ഇതുത്തോളമല്ലാതെ ആ ചേരരാജാവിനെപ്പറ്റിയും മറ്റൊരു വിവരവും അറിവാൻ വഴിയില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. എന്നുമാത്രമല്ല മഹാബലിയുടെയാകട്ടെ, ബാണന്റെയാകട്ടെ, ചേരന്റെയാകട്ടെ ജീവിതകാലങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നു പരിശോധിച്ചു് ഏകദേശം ഒരനുഹിപ്പാൻപോലും നിവൃത്തിയില്ലെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആദിചേരരാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തു നടന്നിട്ടുള്ള പ്രധാന സംഭവങ്ങളിൽ രണ്ടു സംഗതികളെപ്പറ്റി മാത്രമേ ഇപ്പോൾ നമുക്കറിവാൻ സാധിക്കുന്നുള്ളു. അതിൽ ഒന്നു കന്യാകുമാരിയിൽ നിന്നു തെക്കോട്ടു് നാല്പതുനാഴികയോളം നീണ്ടു കിടന്നിരുന്ന ഭൂഭാഗം മുഴുവനും ഭയങ്കരമായുണ്ടായ ഭൂകമ്പത്താലോ മറ്റോ സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോയി എന്നുള്ളതാണു്. 'വേൾക്കുമരൻ' എന്ന ചേരരാജാവിന്റെയും 'നിലന്തരുതിരുവിൽ പാണ്ടിയൻ എന്ന പുകൾപ്പെരുതയ 'ചെയമാകീർത്തിയൻ' എന്ന പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെയും വാഴ്ചക്കാലത്തു് 'കുമരിക്കോടു്' എന്ന [മലമുതൽ തെക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശത്തിന്റെ തെക്കേ അറ്റത്തുണ്ടായിരുന്ന 'പറുളി' എന്ന നദിക്കും ആ മലയുടെ വടക്കേച്ചരുവിലുണ്ടായിരുന്ന 'കുമാരി' എന്ന നദിക്കും മധ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്നതും ഏഴേഴു് ഉൾനാടുകളായി വിഭജിച്ചിരുന്നതുമായ തെങ്കനാടു്, തെന്മധുരനാടു്, മുൻപാലനാടു്, പിൻപാലനാടു്, കുന്നുനാടു്, കുണകാര

---

1. "കരുവൂർ" എന്നതു് കരൂർ, കാരൂർ, കാരിയൂർ എന്ന മാതിരി അല്പല്പം വ്യത്യാസമുള്ള രൂപങ്ങളായി കാലാന്തരത്തിൽ മാറിപ്പോകുന്നതു് സാധാരണമാണല്ലോ. പൂജ്യതാത്പര്യമായ "തിരു" എന്ന ഉപപദം ചേർന്നിട്ടുള്ള തിരുക്കരുവൂർ എന്നതു് തൃക്കരൂർ എന്നാകുമെന്നുള്ളതും സ്പഷ്ടമാണു്. സ്വതേ "കരൂർ" എന്നിരുന്നതിനെ ചെന്തമിഴ് ഭാഷക്കാർ പരുത്തി "കരുവൂർ" എന്നാക്കിയതാണെന്നും വരാവുന്നതുമാണു്.

നാട്', കുമ്പനനാട്', എന്ന ഏഴ് വൻനാടുകളിൽപ്പെട്ട നാല്പ
ത്താൻപതു ദേശങ്ങളും 'കുമാരിക്കൊല്ലം' മുതലായ പല മല
നാടും (കേരളഭാഗം) കാടും നദിയും വീടുകളും കുമാരിനദി
യുടെ വടക്കുണ്ടായിരുന്ന കുന്നിന്റെ മുന്നും ഗംഭീരമായുണ്ടായ
ഒരു കടൽക്ഷോഭത്തിൽ കരയെടുത്തു മുങ്ങിപ്പോയതായി 'നക്കീര
നാർ, ഇളമ്പൂരണടികൾ' മുതലായ പഴയ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥ
കാരന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കാണുന്നതിനു പുറമേ,
ചിലപ്പതികാരത്തിലും ആ സംഗതി അനുവദിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്[1].
ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ മൂന്നു സാഹിത്യ
സംഘങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒന്നാമത്തെ സംഘം നടന്നിരുന്നതു
മേൽപ്പറഞ്ഞ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ കാലത്തായിരുന്നുവെന്നും
ആ സംഘം സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന സ്ഥലം തെന്മധുരനാട്ടിലായിരുന്നു
വെന്നും കടൽക്ഷോഭകാലത്ത് ആ പാണ്ഡ്യരാജാവ് വടക്കോട്ട
ഗംഗാനദിയുടെ കരവരെ പിൻമാറിപ്പാർത്തിരുന്നുവെന്നും നക്കീര
നാരും മറ്റും പറയുന്നു. എന്നാൽ ഈ ചെറുപ്രളയത്തിന്റെ
കാലം ഏതാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായറിവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഗ്രീക്ക
കാരുടെ ഒരു പ്രാചീനപുസ്തകത്തിൽ 'നോവ' എന്നാളുടെ കാല
ത്ത് വലിയൊരു പ്രളയമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും ആ കാലം ക്രിസ്തുവ
ത്സരാരംഭത്തിനു രണ്ടായിരം വത്സരത്തോളം മുമ്പാണെന്നും പറ
ഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെത്തുടർന്നുംകൊണ്ട് ആ പ്രളയം കഴിഞ്ഞ് ആയിര
ത്തോളം വത്സരം ചെന്നപ്പോൾ ദക്ഷിണേന്ത്യയിലും ഒരു കടൽ

---

1. "അടിയിറാന്നളവരചുക്കണത്തി
വടിവേലെറിന്തവൻപാകെപ്പൊരുതു
പറുളിയാറുടൻപന്മലൈയടുക്കത്തു
കുമരിക്കോട്ടകൊട്ടുകടൽകൊള്ള
വടതിചൈക്കരൈയുമിമയമും കൊണ്ടു
തെൻറിചൈയാണ്ടതെന്നവൻ വാഴി." (ചില-ഗാഥ 11.)

പാണ്ഡ്യരാജാവ് ആദികാലത്ത് തന്റെ മഹിമയെ മറ്റു രാജാക്കന്മാർക്കു കാണിച്ചു കടലിൽ വളരെ ദൂരത്തേക്ക് വലിയ "വേൽ" എന്ന ആയുധം എറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു കടലിനു തന്നെ അവമാനിച്ചുതിനാലുണ്ടായ പക പൊറുക്കാഞ്ഞിട്ടോ എന്നു തോന്നും മാറ് പിൽക്കാലത്ത് പറുളിനദിയും പല മലകളും അടക്കം കുമരിക്കോടെന്ന മല യും കടൽകൊണ്ടുപോയ്ക്കളഞ്ഞു. തെക്കൻദിക്കിലുള്ള ഗംഗയും ഹിമാലയവും പ്രാപിച്ച് പി ന്നെയും തെക്കൻദിക്കിൽവന്നവനാണ് ആ പാണ്ഡ്യരാജാവു ജയിക്കട്ടെ എന്നർത്ഥം.

ക്ഷോഭമുണ്ടായതായിക്കാണുന്നുണ്ടെന്നും മറ്റും ഗവറണ്ട് വിലിംടെയിലർ' എന്ന പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ പറയുന്നുണ്ട്. ആ കടൽക്ഷോഭം പ്രസ്തുതപ്പുലയമാണെന്നുള്ള പക്ഷം ഏകദേശം കലിവർഷം രണ്ടായിരത്തോടടുത്തകാലത്താണ് അതു സംഭവിച്ചതെന്നുമാത്രം ഊഹിക്കാം.

അപ്രകാരം ആ രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തു നടന്നതിൽ നമുക്കറിവാൻ സാധിക്കുന്ന മറെറാരു സംഭവം ആര്യബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തിലേക്ക് ഒന്നാമതായി വന്നു സ്ഥിരതാമസം തുടങ്ങിയതാണ്. ഒന്നാമധ്യായത്തിൽ കാണിച്ചപ്രകാരം ശ്രീപരശുരാമൻ പ്രധാനനായിട്ടുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണസംഘവും ചില ക്ഷത്രിയന്മാരും തമ്മിൽ ആര്യാവർത്തപ്രദേശങ്ങളിൽവെച്ചു നടന്ന മത്സരത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടോ, അല്ലെങ്കിൽ ആ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠൻ ഓരോരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്യുവന്നതിന്നിടയിൽ കേരളത്തിലും ഒന്നാമതായി പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ഈ ഭൂഭാഗത്തിനു പ്രകൃതിസിദ്ധമായ അസാധാരണ ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതും മറ്റും കണ്ടെത്തിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടോ കൂടെ ആര്യബ്രാഹ്മണരെ കുടുംബസഹിതം അദ്ദേഹം ഇവിടെക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. എന്നിട്ട് അക്കാലത്തെ ചേരരാജാവിനെച്ചെന്നു കണ്ട് ആര്യാവർത്തത്തിലെ ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരോടുണ്ടായ മത്സരത്തിൽ ആ മഹർഷിവീരൻ കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്നതും 'ശ്രീതിലകം' എന്നു സംസ്കൃതത്തിലും 'തിരുത്തങ്കമുടി' എന്നു ദ്രവിഡഭാഷയിലും പിൽക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചതുമായ ഒരു വിശേഷപ്പെട്ട കിരീടം ആ രാജാവിനു കാഴ്ചവെക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടി ആ ആര്യബ്രാഹ്മണരെ കേരളത്തിൽത്തന്നെ സ്ഥിരമായിത്താമസിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അന്ന് പരശുരാമമഹർഷി കൊടുത്ത ആ വിശേഷപ്പെട്ട കിരീടമാണ് പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ ചേരരാജാക്കന്മാരും പെരുമാക്കന്മാരും കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരുടെ ചിലപൂർവ്വികന്മാരും കുലപരമ്പരയായി ധരിച്ചുവന്നിരുന്നതെന്നും ഒടുവിൽ 'രാജേന്ദ്രചോളൻ' എന്നു പ്രസിദ്ധനായ പരകേസരിവർമ്മൻ ചോളരാജാവ് വഞ്ചിനഗരം ആക്രമിച്ച് ആ കിരീടം കൈവശപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുപോയെന്നും ചില ശിലാശാസനങ്ങ

ളാൽത്തന്നെ തെളിയുന്നുണ്ട്[1]. പരശുരാമമഹർഷിയാകട്ടെ, അ
ആര്യബ്രാഹ്മണക്കു മറുള്ള കേരളീയരുമായി യോജിച്ചു കഴിവാൻ
വേണ്ടത്തക്കവിധം അവരുടെ ആചാരങ്ങളിൽ അല്പാല്പം വ്യത്യാ
സംവരുത്തി സന്തതി വർദ്ധിച്ചു ധനനാശം വരാതിരിപ്പാനോ
നാട്ടുകാക്കു ദയയും ബഹുമാനവും തോന്നിച്ചു് ഐകമത്യം ഉണ്ടാ
ക്കിത്തീർക്കാനോ, സോദരീപുത്രൻ ദായാദനാകുന്നതിനും (മരുമക്ക
ത്തായം) സോദരപുത്രൻ ദായാദനാകുന്നതിനും (കേരളബ്രാഹ്മണ
രുടെ മക്കത്തായം) തമ്മിൽ വലിയ അന്തരമില്ലെന്നു കരുതി ബ്രാ
ഹ്മണരിൽ ജ്യേഷ്ഠപുത്രൻ മാത്രമേ വിവാഹം ചെയ്യാവൂ എന്നും
മറുള്ളവരെല്ലാം സ്നാതകവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണെന്നും നി
ശ്ചയിച്ചു. അതുപോലെ സ്ത്രീകൾ പുതപ്പും കുടയും ധരിച്ചു്
ലോഷാസമ്പ്രദായത്തിലെ പുറത്തിറങ്ങാവൂ എന്നു മുതലായ
നിയമങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തി. ഇവയെല്ലാം കഴിച്ചു് ആ മുനിശ്രേ
ഷ്ഠൻ 'തൃക്കാരിയൂർ തൃക്കൊട്ടിലിങ്കൽ' അവരുടെ ഒരു സഭ വിളി
ച്ചുകൂട്ടി വേണ്ട ഉപദേശങ്ങളും നല്കി യാത്രപറഞ്ഞു തപസ്സിനു
പോയി എന്നാണ് ഐതിഹ്യം[2]. ഈ സംഭവം നടന്നകാല
മാകട്ടെ ഇന്നതാണെന്നു കൃത്യപ്പെടുത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെ
ങ്കിലും ആര്യപുരാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉൽപ്പത്തികാലത്തു പരശു
രാമൻ പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ അതിനുശേഷമല്ലെ
ന്നു മിക്കതും അനുമിക്കാം. ആര്യപുരാണങ്ങളിൽക്കാണുന്ന പര
ശുരാമനല്ല മറെറാരു പരശുരാമനാണ് കേരളത്തിലേക്ക് ആദ്യ
മായി ആര്യന്മാരെക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നതെന്ന് ചില ചരിത്രകാര
ന്മാർ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും[3] ആ അഭിപ്രായത്തിന്റെ സാധക
മായി തക്കതെളിവൊന്നും കാണുന്നില്ല. അതുയും കാലത്തോളം
മുമ്പ് ആര്യബ്രാഹ്മണർ ഇവിടെ വന്നിരിക്കയില്ലെന്നുള്ള വെറും
ഊഹം മാത്രമേയുള്ളു. കേരളീയബ്രാഹ്മണരുടെ വേദോച്ചാരണ
ങ്ങളിൽത്തന്നെ തകാരസ്ഥാനത്തുലകാരോച്ചാരണം മുതലായി
സംസ്കൃതഭാഷാചരിത്രപ്രകാരം മറു നാട്ടുകാരുടെ ഉച്ചാരണ
രീതിയേക്കാൾ വളരെയധികം പഴക്കമുള്ളരീതി കാണുന്നതു

---

1. ദക്ഷിണേന്ത്യശാസനം (വാ. 11 ഭാഗം 1). 2. കേരളോൽപ്പത്തി നോ
ക്കുക. 3. കൊച്ചിസ്റ്റേറുമാനുവൽ മുതലായതു നോക്കുക

കൊണ്ടുംമറും അവർ എത്രയോ പണ്ടെക്കുപണ്ടേതന്നെ കേരളത്തിൽ എത്തീട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം തീച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. അതിനാൽ അവരെക്കൊണ്ടുവന്നതു പുരാണപ്രസിദ്ധനായ പരശുരാമൻതന്നെയായിരിക്കണമെന്നും, അതിനുവേണ്ടി മറെറാരു പരശുരാമനെ കല്പിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും വിചാരിക്കുന്നതുതന്നെയാണ് യുക്തം. പരശുരാമൻ മേൽപ്രകാരം ആര്യബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടുവന്നതു സിന്ധുനദീമുഖത്തുനിന്നും സമുദ്രയാത്രചെയ്ത് ഗോകർണ്ണത്തുവന്നിറങ്ങീട്ടാണെന്നാണ് വിശ്വസിച്ചുവരുന്നത്. ഗോകർണ്ണത്തുവന്നിട്ടാണ് ആ മുനിശ്രേഷ്ഠൻ സമുദ്രത്തെ മാററിനിത്തി കരപ്പെടുത്തിച്ചതെന്ന പുരാണപ്രസ്താവവും ഈ വിശ്വാസത്തിനനുകൂലമാണ്. പരശുരാമൻ പഞ്ചനദത്തുനിന്ന് ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്നുവെന്ന് 'കേരളോൽപ്പത്തി'യിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും പണ്ടേമുതൽക്കുള്ള ആ ഐതിഹ്യമനുസരിച്ചായിരിക്കണം. അതിനുംപുറമെ മുമ്പുപറഞ്ഞപ്രകാരം ക്രിസ്തുവിന് ആയിരം വത്സരത്തോളം മുമ്പുതന്നെ ഇസ്രയിലെ രാജാവ് സോളമൻ സൈഡൻ എന്ന ദിക്കിലെ ഫിനീഷ്യൻമാരെക്കൊണ്ടു കേരളവുമായി കപ്പൽക്കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നതായും മറും 'ബോസ്വത്ത് സ്മിത്ത്' എന്ന ചരിത്രകാരനും അതനുസരിച്ചു മറു പല ചരിത്രകാരന്മാരും പ്രാചീനലക്ഷ്യങ്ങളാൽത്തന്നെതെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു[1]. അതിനാൽ അക്കാലത്തിനുമുമ്പുതന്നെ ഫിനീഷ്യന്മാക്കു കേരളത്തെക്കുറിച്ചറിവുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്താം. ഫിനീഷ്യന്മാർപോലും അക്കാലത്തറിഞ്ഞിരുന്ന കേരളത്തെ ആര്യാവർത്തത്തിലെ ആര്യന്മാർ കൂടേക്കൂടി മുമ്പുതന്നെ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു കരുതുന്നതാണ് അധികം സംഗതമായിട്ടുള്ളത്. അതില്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും ഫിനീഷ്യരുടെ കപ്പൽയാത്രയെപ്പററി ഗ്രഹിച്ചവഴിക്കെങ്കിലും ആര്യന്മാക്കും അക്കാലത്തിനുമുമ്പ് ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ അറിവു സിദ്ധിക്കാതെയിരിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടും ആദ്യം ആര്യന്മാർ കേരളം കണ്ടുപിടിച്ചത് ഫിനീഷ്യന്മാരെപോലെതന്നെ കപ്പൽവഴി വന്നിട്ടായിരിക്കണമെന്നൂഹിക്കാം. പിൽക്കാലത്തു വിന്ധ്യൻ കടന്നുവന്ന ആര്യന്മാർ മുമ്പു

1. കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രം അധ്യായം 6 നോക്കുക.

വന്നവരും സംബന്ധബലക്കുറവിനാൽ ദ്രവിഡരോടു യോജിച്ചു കഴിവാൻവേണ്ടി ആചാരങ്ങളിൽ ചില ഭേദം ചെയ്തവരുമായ പൂർവ്വാഗതന്മാരെ ലുപ്താചാരന്മാരെന്നും മറ്റും ആക്ഷേപിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതും[1] ഇവരുടെ പൂർവ്വാഗമനത്തെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതെല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ വിശ്വാസം നല്ല വണ്ണം ദൃഢപ്പെടുന്നതുമുണ്ട്.

മൂന്നാം അധ്യായം.

സമുദായഭരണം.

മഹാബലി വംശക്കാരായ ആദി ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലത്തിനു ശേഷം കുറേക്കാലത്തേക്കു കേരളത്തിൽ സമുദായഭരണം നടന്നിട്ടുള്ളതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഒരു കാലത്തു ജനപ്രതിനിധികളാണ് ഇവിടത്തെ ഭരണകർത്താക്കന്മാരായിരുന്നതെന്ന സംഗതി കേരളചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സകല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നു മാത്രമല്ല, കേരളഭൂമി പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണർക്കായി ദാനം ചെയ്തതാണെന്നുള്ള പ്രവാദവും അതനുസരിച്ചു കേരളോൽപ്പത്തി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള പല പ്രസ്താവങ്ങളും എല്ലാം ആ സമുദായഭരണം നടന്നിട്ടുള്ള വഴിക്കു വന്നുകൂടീട്ടുള്ളതുമാണ്. അതിനും പുറമെ ആ സമുദായഭരണത്തെ തെളിയിക്കുന്ന ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ശേഷിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ആദിചേരവംശത്തിന്റെ അവസാനം.

ആദിചേരരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണം അവസാനിച്ചത് ആ രാജകുടുംബത്തിൽ ആളില്ലാതായിത്തീർന്നിട്ടോ അതോ ജനസമുദായവും നാടുവാഴിപ്രഭുക്കന്മാരും ആ രാജവംശത്തെ എന്തെങ്കിലും

---

1. മനുസ്മൃതി അ. 10. ശ്ലോ. 33-34.

കാരണത്താൽ വകവക്കാതായിട്ടോ എന്ന സംഗതി നിശ്ചയിപ്പാൻ തക്കതായ തെളിവൊന്നും ഇതുവരെ കണ്ടുകിട്ടാതെയാണിരിക്കുന്നത്. ഏതു വിധത്തിലായാലും കേരളത്തിൽ എന്നല്ല, ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ മുഴുവൻ തന്നെയും പണ്ടത്തെ രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് ഒരു രാജവംശത്തിന്റെയോ ചക്രവത്തിവംശത്തിന്റെ തന്നെയോ പ്രാബല്യം കുറഞ്ഞുപോവാൻ ഇക്കാലത്തെ ഭരണസമ്പ്രദായംപോലെ അതുയൊന്നും പ്രയാസമുള്ളതായിരുന്നില്ല. നന്മയും പെരുമയും നോക്കി നാട്ടാർ വരിച്ചു നല്ലാർപിള്ളയിലലിവുറ്റു നാടുവാഴ്ച നടത്തിപ്പോന്നിരുന്ന അക്കാലങ്ങളിൽ പേരും പുകഴും പുലത്തുന്നതിനല്ലാതെ പണം പറിച്ച് അധികാരബലം ചെലുത്തുന്നതിനു യാതൊരു നിലയും വിലയും വകവെച്ചിരുന്നതുമില്ല. അതിനാൽ ദിഗ്ജയം ചെയ്ത രാജാക്കന്മാക്കും രാജാവായി ഒരു ചക്രവത്തി വാണിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം ജയിച്ച കീഴടക്കിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ മുഴുവനും ഭരണാധികാരം വഹിച്ചിരുന്നില്ല. പിതൃപരമ്പരവഴിക്കു തനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യം ചെറുതായിരിക്കട്ടെ, വലുതായിരിക്കട്ടെ, അവിടെ മാത്രമേ അദ്ദേഹം സ്വന്തമായി ഭരണം നടത്തിയിരുന്നുള്ളൂ. കീഴടങ്ങിയ മണ്ഡാലാധിപന്മാരായ രാജാക്കന്മാരെല്ലാം അവരവരുടെ രാജ്യഭരണങ്ങളിൽ മുമ്പിലത്തെപ്പോലെതന്നെ സ്വതന്ത്രന്മാരായിട്ടാണിരുന്നിരുന്നത്. പ്രധാനകാര്യങ്ങളിൽപോലും മേൽകോയ്മയുടെ യാതൊരു അഭിപ്രായവും അവക്കു നോക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചക്രവത്തിക്ക് അനുകൂലമായ വിധത്തിൽത്തന്നെ ആ രാജ്യങ്ങളിലെയും ഭരണം നടത്തണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലും ഭരണരീതി ഉപദേശിക്കുന്നതിനോ അതു സൂക്ഷിച്ചു കാക്കുന്നതിനുപോലുമോ ഇക്കാലത്തെപ്പോലെ ചക്രവത്തിയുടെ പ്രതിനിധികളെ ഏർപ്പെടുത്തിവരുന്ന സമ്പ്രദായവും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. അനേകം സാമന്തരാജാക്കന്മാർ കീഴിലുള്ള ഓരോ ചക്രവത്തികളുടെ തലസ്ഥാനങ്ങളിലും ഇക്കാലത്ത് അമ്പാസിഡന്മാരെ ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള മാതിരിയിൽ മറ്റും ചക്രവത്തികളുടെ പ്രതിനിധികളെ നിയമിക്കുന്ന പതിവും അന്നുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചക്രവത്തിസ്ഥാനം വംശപരമ്പരവഴിക്കു

തന്നെ നിഷ്ഫലമാക്കുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള ഈ വക ഏർപ്പാടുകളൊന്നും അക്കാലത്തു ഭാരതഖണ്ഡത്തിലില്ലാതിരുന്നതിനാൽ പിതാവിനു ലഭിച്ച ചക്രവർത്തിസ്ഥാനം പുത്രനെയും പ്രാപിച്ചുകൊള്ളുമെന്ന നിയമവും അന്നില്ലാതെയാണിരുന്നത്. പുത്രൻ ചക്രവർത്തിയാകണമെങ്കിൽ അയാൾ വേറെത്തന്നെ ദിഗ്ജയം ചെയ്തു് ആ സ്ഥാനം സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളണം. ചുരുക്കത്തിൽ വംശപരമ്പരയെ അനുസരിച്ചല്ല വീര്യപരാക്രമങ്ങളെയും പ്രജാരഞ്ജനസാമർത്ഥ്യത്തെയും മാത്രം അനുസരിച്ചാണ് അക്കാലത്ത് ഒരു രാജാവിന് സാർവ്വഭൌമസ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നതെന്നു പറയാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് നമ്മുടെ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും രഘുവംശം മുതലായ കാവ്യങ്ങളിലും മറ്റും ഒരു രാജവംശത്തെക്കുറിച്ചു് പ്രസ്താവിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽത്തന്നെ പിതാവു ചക്രവർത്തിയായിരുന്നിട്ടും പുത്രൻ രാജാവാകുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ദിഗ്ജയം ചെയ്തതായി വർണ്ണിപ്പാനും ഇടവന്നിട്ടുള്ളത്. അതുപോലെ തന്നെ പഴയ ചെന്തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ചേരചോളപാണ്ഡ്യരാജവംശക്കാരിൽ പലരും പലപ്പോഴും അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും യുദ്ധംനടത്തി മാറി മാറി ചക്രവർത്തിസ്ഥാനം സമ്പാദിച്ചതായി വർണ്ണിച്ചു കാണുന്നതിനും മറ്റും സംഗതിവരുത്തീട്ടുള്ളതും പണ്ടത്തെ രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ആ രീതിഭേദംതന്നെയാണ്. അതിനാൽ അക്കാലത്ത് ഒരു രാജാവിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു ചക്രവർത്തിയായിരുന്നാലും അല്ലെങ്കിലും പിതൃപരമ്പരയായിക്കിട്ടുന്ന രാജ്യാവകാശം പിതാവു സ്വന്തം ഭരണത്തിൻകീഴിൽ വെച്ചിരുന്ന ചെറിയ രാജ്യത്തെപ്പറ്റിയേടത്തോളം മാത്രമായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയായ പിതാവിന്റെ കീഴിലിരുന്ന ഒരു സാമന്തരാജാവുതന്നെ പുത്രനെ തോൽപ്പിച്ചു കീഴടക്കി പ്രാബല്യം നേടുകയെന്നുള്ളത് അത്ര അസാധാരണസംഭവവുമല്ലായിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അക്കാലത്തെ ഒരു രാജാവിനുണ്ടാകുന്ന സകല പ്രാബല്യത്തിനും മുഖ്യമായുള്ള അടിസ്ഥാനം ആ രാജാവിനു മേൽപ്രകാരം പിതൃപരമ്പരാവകാശം വഴിക്കു ലഭിക്കുന്ന ചെറിയ രാജ്യത്തെ പ്രജകളെ രഞ്ജിപ്പിച്ചു സ്വാധീനപ്പെടുത്തി നടത്തുന്നതിലുള്ള സാമർത്ഥ്യത്തെ മാത്രം അനുസരിച്ചാണിരുന്നതെന്നും അതുതന്നെയും ചെറുതാ

യൊരു ജനസംഖ്യക്കുണ്ടാകുന്ന അപ്രീതി തന്നെ ആ രാജാവിന്റെ മാത്രമല്ല രാജവംശത്തിന്റെതന്നെ സകല സ്ഥിതികളും നശിക്കുന്നതിനു കാരണമായിത്തീർന്നിരുന്നുവെന്നും പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആ കാരണത്താൽത്തന്നെ അക്കാലത്തെ രാജാക്കന്മാരെല്ലാം സ്വന്തം ഭരണത്തിൻകീഴിലുള്ള പ്രജകളുടെയും പ്രകൃതികൾ എന്നു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്ന പ്രജാപ്രധാനന്മാരുടേയും ഇംഗിതത്തിനു വളരെയധികം വിലവെക്കയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു[1]. അതിനാൽ കേരളത്തിലും ആദിചേരരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണം അവസാനിച്ചു് സമുദായഭരണം തുടങ്ങിയത് ആ രാജവംശത്തിൽ സന്തതിയില്ലാതെ അന്യം നിന്നുപോയതുകൊണ്ടായിട്ടാണെന്നും വന്നേക്കാവുന്നതാണ്. രാജവംശത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആളിൽ പ്രജകൾക്കു തൃപ്തിയില്ലാതായിത്തീർന്നതിനാലാണെന്നും വന്നേക്കാവുന്നതാണ്.

നാഗന്മാരുടെ പ്രാധാന്യം.

ഏതുവിധത്തിലായാലും ആ ആദിചേരഭരണം അവസാനിച്ചതിനുശേഷമുണ്ടായ സമുദായഭരണത്തിന്റെ ആദികാലത്ത് അതിനെസ്സംബന്ധിച്ചു പ്രജകൾ തമ്മിൽ പല വഴക്കുകളും നടന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. അക്കാലത്തിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ പരശുരാമമഹർഷിയുടെ നായകത്വത്തിൻ കീഴിൽ കേരളത്തിൽ വന്നു സ്ഥിരവാസമുറപ്പിച്ചവരും അതിനെത്തുടർന്നു പിന്നെയും പല തവണകളിൽ ഓരോരോ യോഗമായി ഇവിടെ വന്നു ചേർന്നവരുമായ ആര്യബ്രാഹ്മണർക്കും അക്കാലത്തെക്ക് ഈ പ്രദേശത്തെ ജനസമുദായത്തിൽ സാമാന്യ പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വൈദികമതമെന്നു സാധാരണയായിപ്പറഞ്ഞുവരുന്ന ആര്യമതം എന്നുവെച്ചാൽ ഇപ്പോഴത്തെ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ മൂലഭൂതമായ മതം രാമായണാദി പുരാണകാലംമുതല്ക്കുതന്നെ ദ്രവിഡദേശങ്ങളിലേക്ക് ക്രമത്തിൽ അധികമധികം വ്യാപിച്ചു വന്നിരുന്ന സംഗ

---

1. രാമായണത്തിൽ ദശരഥൻ പ്രകൃതികളെ അളയച്ചു വരുത്തിപ്പറയുന്നതും മറ്റും നോക്കുക.

തിയും അയ്യമതാചാര്യന്മാരായ അ ബ്രാഹ്മണക്ക് ഇവിടെ പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിപ്പാൻ സാമാന്യത്തിലധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. രാജ്യഭരണനയങ്ങളെപ്പറ്റിയേടത്തോളം ദ്വിധന്മാർ അയ്യന്മാരെ അത്ര പ്രധാനമായി ഗണിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും മതാചാരവിഷയങ്ങളിൽ തങ്ങളേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടന്മാരും പ്രമാപകന്മാരും അയ്യന്മാരാണെന്ന് അവർ സമ്മതിക്കയും അ മതത്തെത്തന്നെ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യുവന്നിരുന്നുവെന്നു വളരെ പ്രാചീനങ്ങളായ ചെന്തമിഴ് ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾപോലും അയ്യമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെത്തന്നെ പ്രതിപാദിച്ചു കാണുന്നതുകൊണ്ടു ഹിക്കാവുന്നതാണ്. മറ്റു സകല വിധത്തിലുള്ള പ്രാധാന്യത്തെയും മതവിഷയത്തിലുണ്ടാകുന്ന പ്രാധാന്യം സാമാന്യമായി കീഴടക്കുമെന്നുള്ള സംഗതിക്കു ലോകചരിത്രത്തിൽത്തന്നെ തെളിവും അനുഭവവുമുള്ളതുമാണല്ലോ.[1] കേരളത്തിലെ ജനസമുദായത്തിൽ സംഖ്യകൊണ്ട് അയ്യബ്രാഹ്മണർ അന്നും ചുരുക്കംതന്നെയായിരുന്നുവെങ്കിലും മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരമുള്ള മതാചാര്യത്വം വഴിക്കു പ്രാധാന്യവും ധനവും സമ്പാദിച്ച് പ്രാബല്യം നേടിയിരുന്ന അവർ രാജ്യഭരണത്തിൽ ഒരു പുതിയ ഏർപ്പാടു വേണ്ടിവന്നപ്പോൾ അ വിഷയത്തിലും തങ്ങൾക്കുതന്നെ പ്രാധാന്യം സിദ്ധിപ്പാൻ ശ്രമിക്കയും അതിന്നായി ജനസമുദായത്തിനിടയിൽ ചില ക്ഷോഭങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, നാഗവർഗ്ഗപ്രധാനന്മാരായിരുന്ന ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും മറ്റും അദ്യത്തിൽ അതനുവദിച്ചില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, അയ്യബ്രാഹ്മണർ നാട്ടുകോയ്മയ്ക്കുള്ള അവകാശം കൈകേറാൻ ശ്രമിക്കുന്നപക്ഷം അവരെ നാട്ടിൽനിന്നോടിപ്പാൻതന്നെ ഏർപ്പാടു ചെയ്യണമെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തി ഒരുക്കിയിരുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഗതിയെക്കുറിച്ചുണ്ടായിത്തീർന്ന ഐതിഹ്യം ഏതാനും രൂപാന്തരപ്പെട്ടതായിരിക്കണം. കേരളോൽപ്പത്തി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'പരശുരാമൻ' കേരളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടുവന്ന് പാർപ്പിച്ചു മടങ്ങിപ്പോയതിന്നുശേഷം ആ അയ്യബ്രാഹ്മണരെ നാഗന്മാർ അദ്യ

1. യൂറോപ്പിൽ പോപ്പിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രാബല്യവും മറ്റും ദൃഷ്ടാന്തം.

ത്തിൽ ഭയപ്പെട്ടുത്തി ഇവിടേനിന്നോടിച്ചുവെന്നും മറ്റും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നതെന്നും ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.[1]

ബ്രാഹ്മണപ്രാബല്യം.

മേൽപ്രകാരം സമുദായഭരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ നാടുവാഴിക്കാർ പ്രമാണമായിത്തന്നെയാണ് അവരിൽനിന്ന് പ്രധാനന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് ഭരണം നടത്തിപ്പോന്നതെങ്കിലും കാലക്രമത്തിൽ ആ ഏർപ്പാടിനും ചില മാറ്റങ്ങൾ വേണ്ടതായി വന്നുകൂടി. മതവിഷയമായ പ്രാധാന്യം കൈവശമുള്ള ബ്രാഹ്മണർ ഈശ്വരവിഷയമായി നടത്തേണ്ട ഉപാസനാദികളുടെ ചടങ്ങുകൾക്കു മാത്രം അതു നാടുവാഴിക്കും ഉപദേശിച്ചു നടത്തിച്ചു വന്നിരുന്നതിനു പുറമേ, പ്രത്യേകം ഒരു നയമായും ആ പ്രാധാന്യം അവരിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി നാടുവാഴിമാരിൽതന്നെ ചില ആഭിജാത്യഭേദത്തിനും ആ വഴിക്കുണ്ടാകാവുന്ന പരസ്പരസ്പർദ്ധക്കും ഉള്ള ബീജാവാപം ചെയ്യുതുടങ്ങി. അല്പാല്പമായ വൃത്തിഭേദം അടിസ്ഥാനമാക്കിപ്പിടിച്ചു പലതരം അവാന്തരജാതികളായി പിരിയത്തക്ക വിധം ഓരോരുത്തർക്കും മതവിഷയമായി ചില ചില്ലറ വകഭേദങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുക, അതു തന്നെയും കാലക്രമത്തിൽ ആഭിജാത്യതാരതമ്യത്തിനു കാരണമാക്കിത്തീർക്കുക മുതലായ ആ വക ഏർപ്പാടുകൾക്കു പുറമേ അപ്രകാരം വേർതിരിഞ്ഞ ചില നാടുവാഴിക്കാരുമായി ബ്രാഹ്മണർക്കു ശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരമുള്ള വിവാഹബന്ധം പാടില്ലെങ്കിലും "സംബന്ധ"മെന്ന വിവാഹബന്ധത്തിനു വിരോധമില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അങ്ങനെയുള്ള ബന്ധുതവഴിക്കും പലരെയും സ്വാധീനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ധർമ്മശാസ്ത്രപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണനു ശൂദ്രസ്ത്രീഗമനം നിഷിദ്ധമാണെങ്കിലും [2] വേദോക്തമായ ചാതുർവർണ്യവും അതനുസരി

---

1. "കേരളത്തിൽ സപ്തങ്ങൾ (നാഗങ്ങൾ) വന്ന" നീണ്ടാതെയായിപ്പോയി. അവരുടെ പീഡകൊണ്ട് ആർക്കും ഉറച്ചു നില്പാൻ വശമില്ലാഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം നാടുവാഴിമാർ കുറെക്കാലം കേരളം രക്ഷിച്ചു" കേരളോൽപ്പത്തി.

2. "ശൂദ്രാം ശയനമാരോപ്യ ബ്രാഹ്മണോ യാത്യധോഗതിം
ജനയിത്വാ സുതാം തസ്യാം ബ്രാഹ്മണ്യാദേവഹീ യതേ"
മനു-അ. ൩ ശ്ലോ. 17 മുതലായതു നോക്കുക.

ച്ചുള്ള നിഷേധങ്ങളും വാസ്തവത്തിൽ ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ എന്നിങ്ങനെ നാലു തരമായി ജാതിവിഭാഗമുള്ള ആര്യാവർത്തഖണ്ഡത്തിലെ ശൂദ്രജനങ്ങളെപ്പറ്റിയേടത്തോളം മാത്രമേ ബാധകമായുള്ളൂ എന്നും നാഗന്മാർ ആ മാതിരി ശൂദ്രരിൽ ഉൾപ്പെടാത്തവരും വാസ്തവമായ ചാതുർവർണ്യത്തിനുതന്നെ വിഷയമല്ലാത്ത ഒരു വിഭിന്ന ജനസമുദായവുമാകയാൽ നാഗസ്ത്രീഗമനം ബ്രാഹ്മണർക്കു സ്വീകരിപ്പാൻ യാതൊരു വിരോധവുമില്ലെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ആ വക ഏർപ്പാടുകൾ കഴിയുന്നേടത്തോളം പരത്തുവാനും ആ വഴിക്കും നാഗന്മാരിൽ അഭിജാത്യതാരതമ്യം വരുത്തുവാനും ശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല. നയവിശേഷംകൊണ്ടു പ്രാബല്യം നേടാനായിത്തുടങ്ങിവെച്ച ഈ ഏർപ്പാടു പിൽക്കാലത്തും ഒഴിച്ചുകൂടുവാൻ സാധിക്കാത്ത വിധം പരന്നതു നിമിത്തം ആര്യാവർത്ത നിവാസികളായ ആര്യബ്രാഹ്മണർക്കെന്നു മാത്രമല്ല മറ്റു ദ്രവിഡദേശങ്ങളിലെ ബ്രാഹ്മണർക്കുകൂടി കേരളീയബ്രാഹ്മണരെ ഭ്രഷ്ടാചാരന്മാരെന്നും അനാചാരനിരതന്മാരെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു നിന്ദിപ്പാൻ ഇടവന്നുപോയതായിക്കാണുന്നുണ്ട്. എന്നു മാത്രമല്ല, കാലഗതി ക്രമത്തിൽ ആര്യമതാചാരങ്ങൾ മുഴുവനും ദ്രവിഡദേശങ്ങളിൽ നടപ്പായി പ്രബലപ്പെട്ടതോടുകൂടി ആര്യന്മാരുടെ ജാതിവിഭാഗമനുസരിച്ചുള്ള ജാതിവിഭാഗം തന്നെ ദ്രവിഡന്മാരിലും ചെലുത്തുകയും അതനുസരിച്ചു നാനാവർഗ്ഗക്കാരെ അധികവും ശൂദ്രവർണ്ണക്കാരാക്കിക്കല്പിക്കയും വൈശ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ വേണ്ടെന്നു വെക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു. ആ മാതിരി ജാതിവിഭാഗം വ്യവസ്ഥിതമായിത്തീർന്നതിനു ശേഷമുണ്ടായിട്ടുള്ള കേരളീയധർമ്മശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽപ്പോലും കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ ആ ഏർപ്പാടിനെപ്പറ്റി അതു ധർമ്മശാസ്ത്രനിഷിദ്ധമായശൂദ്രസ്ത്രീഗമനമാണെന്നുള്ള നിലയിൽ ആക്ഷേപിപ്പാനും നിഷേധിപ്പാനും ഇടവന്നതായിട്ടും കാണുന്നുണ്ട്.[1] അതുകൊണ്ടും പരശുരാമസ്മൃതിയിൽ ബ്രാഹ്മണനു ശൂദ്രാഗമനം പ്രത്യേകം നിഷേധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ശങ്കരസ്മൃതിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കു

---

1 "ശൂദ്രം ന ഗച്ഛേദ്വിപ്രോ വാ രാജാ വാ വൈശ്യ ഏവ വാ"
ശങ്കരസ്മൃതി-ഋ. ഫ്ര പാ. ന.

ന്നതിനാൽ[1] കേരളത്തിൽ അന്യബ്രാഹ്മണർ വന്നു കൂടിയ കാലംമുതൽത്തന്നെ ഈ നടപ്പും തുടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ഒരു വിധത്തിലും തരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ വളരെ പ്രബലമായ വിധത്തിൽത്തന്നെ നിഷിദ്ധമായി വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആ അചാരവിശേഷം കേരളത്തിൽ മാത്രം വന്നു കൂടുവാൻ കാരണം ആദ്യത്തിൽ അതു ജനസാധീനത്തിനുള്ള നയവിശേഷമായിത്തുടങ്ങിവെച്ചതാണെന്നും പിൽക്കാലത്ത് ധർമ്മശാസ്ത്രാദി നിഷിദ്ധമാണെങ്കിലും ഒഴിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത വിധം പ്രബലമായിപ്പരന്നുപോയതാണെന്നും ഉള്ള സംഗതി തന്നെയാണ്. അതിനും പുറമേ ജനസാധീനമെന്ന കാര്യസാധ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രയോഗിച്ച നയവിശേഷം വഴിക്കു തന്നെയാണ് കേരളത്തിൽ കാണുന്ന ഈ വിജാതീയാചാരം തുടങ്ങിവെച്ചതെന്നുമാഹിപ്പാൻ, പിൽക്കാലത്തു കേരളത്തിലെ ശൂദ്രരെന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയവരും പണ്ടത്തെ നാഗവഗ്ഗക്കാരുടെ വംശപരമ്പരയാണെന്നും കരുതാവുന്നവരുമായ നായന്മാർ മുതലായ ജാതിക്കാരെ മറ്റുള്ള ദേശങ്ങളിലെ ശൂദ്രവർഗ്ഗത്തെപോലെ തന്നെയുള്ള നികൃഷ്ടനിലയിൽ കേരളബ്രാഹ്മണർ കരുതിവരാത്ത സംഗതിയും അങ്ങനെയാണെങ്കിലും നായർവർഗ്ഗത്തിലുള്ള സ്ത്രീകളെ ശരിയായ വിവാഹക്രിയകൊണ്ടു ഭാര്യമാരാക്കി സ്വീകരിപ്പാൻ ആ ബ്രാഹ്മണർ ഒരുക്കമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ആ വിധത്തിലുള്ള വിവാഹക്രിയയിൽ ബ്രാഹ്മണൻ ഭാഗഭാക്കാവാൻ പോലും പാടില്ലെന്നും വിധിപ്രകാരമുള്ള വിവാഹകർമ്മം അന്യനെക്കൊണ്ടു നടത്തിച്ചു കന്യാസംസ്കരണം കഴിച്ചതിനു ശേഷമേ ബ്രാഹ്മണൻ ഭാര്യയാക്കി സ്വീകരിക്കാവൂഎന്നും ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സംഗതിയും, അതുപോലെ തന്നെ കേരളബ്രാഹ്മണരും തങ്ങളുടെ സാമുദായിക നടപടികളിലും സമുദായാചാരങ്ങളിലും

---

1. "കേരളേഷ്വഭിമന്യന്തേ പുഷ്കലീഗമനം പ്രതി
ഭാർഗ്ഗവസ്യാഭ്യനുജ്ഞാനം സ്നാതകാ അപിഭൂസുരാഃ
ശ്രൂയതേ നച തൽകാപി യുജ്യതേ നച ദൃശ്യതാ
നാരീഗമനസാമാന്യം സ്നാതകഃ പരിവർജയേൽ
വിശേഷാച്ചൈഷലീസേവാമിതി രാമനിദർശനം"

ശങ്കരസ്മൃതി അ. ൧൨. പാ. ൧൦.

കമ്മങ്ങളിലും നായർവഗ്ഗത്തോട്ടും മറുമുള്ള ബന്ധുതയെ ബന്ധുവിഹിതമായ കമ്മത്തിന്നർഹതയുണ്ടാക്കുന്ന നിലയിൽ ഗണിക്കില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതിനെ ഒരുവിധത്തിലും ഗണ്യമായിക്കരുതുകപോലും ചെയ്തില്ലെന്നുള്ള സംഗതിയും ഇങ്ങനെ മറു പല സംഗതികളും സാധകങ്ങളായിനിലനിന്നു വരുന്നതുമുണ്ട്. ഈ ഏറ്റപ്പാടുകൾ കൂടാതെ മതസംബന്ധമായി നടത്തുന്ന ചില കമ്മവിശേഷങ്ങൾക്കുവേണ്ടുന്ന ഉപകരണങ്ങൾ ശേഖരിക്കുക മുതലായ ശുശ്രൂഷാവിഷയത്തിൽപോലും ഓരോരോ അംശങ്ങൾ നാഗവഗ്ഗക്കാരിൽ ചിലക്കുള്ള പ്രത്യേകാവകാശമായിക്കൽപ്പിച്ച് ആ വഴിക്കും നാഗന്മാരിൽ അഭിജാത്യത്തക്കവും തങ്ങൾക്കു ജനസ്വാധീനവും അവർ വർദ്ധിപ്പിച്ചുവന്നു. ഈ സംഗതികളെക്കുറിച്ചുണ്ടായ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ ചുരുക്കം തന്നെയായിരിക്കണം കേരളോൽപ്പത്തിയിലും മറും നടേ നടേപീഡിപ്പിച്ച നാഗത്താന്മാക്ക് എല്ലാടവും ഓരോ ഓഹരി ബ്രഹ്മസ്വത്താൽ കൊടുത്തു എന്നും മറും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മേൽപ്രകാരം മതവിഷയമായി സിദ്ധിച്ച പ്രാധാന്യം അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രയോഗിച്ച നയവിശേഷംകൊണ്ടുതന്നെ പരപക്ഷത്തിൽ പരസ്പര സ്പർദ്ധക്കും സ്വപക്ഷത്തിൽ ജനസ്വാധീനത്തിന്നും വഴി വെട്ടിത്തുറന്നതിന്നുശേഷം ബ്രാഹ്മണരിൽത്തന്നെ ചിലർ ആയുധാഭ്യാസം ശീലിപ്പാനും തുടങ്ങി. അയ്യാവത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മൂടിക്ഷത്രിയരെ മൂവേഴുവട്ടം സംഹരിച്ച് ശസ്ത്രവിദ്യാനിപുണനാണെന്ന പേരുകേട്ട പരശുരാമമഹർഷിയുടെ നായകത്വത്തിൻകീഴിൽ വന്നിട്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ വംശപരമ്പരയിൽ ജനിച്ച കേരളബ്രാഹ്മണർ ആയുധവിദ്യ ശീലിക്കുന്നതു വലിയ അഭിജാത്യക്കുറവിനു കാരണമായി ഗണിക്കേണ്ടതില്ലെങ്കിലും കാലാന്തരങ്ങളിലായി പിന്നെയും പല സംഘങ്ങളും വന്നുചേർന്നു പ്രബലപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അന്നത്തെ കേരളബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിൽ ചിലർ മാത്രമേ അവശ്യമനുസരിച്ച് ആയുധവിദ്യ ശീലിച്ചു പോക്കളത്തിലിറങ്ങുവാൻ സന്നദ്ധന്മാരായുള്ളൂ എന്നും അതുനിമിത്തം അവരുടെ വംശക്കാർക്കു കാലക്രമത്തിൽ അല്പം

അഭിജാത്യക്കുറവു കല്പിപ്പാനിടവന്നു പോയിട്ടുണ്ടെന്നും കേരളോൽപ്പത്തിമുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടും പരമ്പരയായി ആയുധാഭ്യാസം ശീലിച്ചിരുന്നവരുടെ വംശക്കാരാണെന്നുപറഞ്ഞുവരുന്നചാത്തിം നമ്പൂരിമാരെ അല്ലെങ്കിൽ ശാസ്താനമ്പൂരിമാരെ ബ്രാഹ്മണരുടെയിടയിൽ ഇക്കാലത്തും അല്പം അഭിജാത്യം കുറഞ്ഞവരായിഗണിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടും തെളിയുന്നതാണ്[1]. അപ്രകാരം ആയുധമെടുപ്പാൻ തീച്ചുപ്പെടുത്തിയ ബ്രാഹ്മണരാകട്ടെ പലപ്രദേശങ്ങളിലുമായി പതിനെട്ടു കളരികൾ ഏർപ്പെടുത്തി[2]. ശാസ്താവിനെയും ദുർഗ്ഗയേയും കളരിപ്രദേവതകളാക്കിക്കല്പിച്ചും സ്വാധീനന്മാരായ നാഗയോദ്ധാക്കന്മാരെ ഗുരുക്കന്മാരായിവരിച്ചും കളരികളിലെ നാല്പത്തീരടി സ്ഥാനത്തിറങ്ങിപ്പയറി ആയുധപ്രയോഗവിഷയത്തിലും നിപുണന്മാരായിത്തീരുകയും ആ പതിനെട്ടു കളരിത്തലവന്മാർ പ്രധാനന്മാരായിട്ടുള്ള നിലയിൽ നാഗന്മാരും ബ്രാഹ്മണന്മാരും ചേർന്നു വളരെ പ്രാബല്യമുള്ള പതിനെട്ടു യോധസംഘങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു[3].

ഇങ്ങനെ സ്വപക്ഷം ബലപ്പെട്ടതിനുശേഷം അന്നത്തെ ഭരണാധികാരികളോടും തങ്ങൾക്കു സ്വാധീനമാകാത്ത ഇടപ്രഭുക്കന്മാരോടും ആ കേരള ബ്രാഹ്മണസംഘം എതിർക്കാൻ

---

1. ബ്രാഹ്മണരിൽ ചിലർ പരശുരാമനോട് ശസ്ത്രഭിക്ഷ വാങ്ങിയെന്നും അത് വാങ്ങിയവർക്ക് വാഴുവർ എന്ന് പേർ കല്പിച്ചുവെന്നും ആയുധം വാങ്ങിയാൽ രാജാംശമായി വേദാധികാരമില്ലാതാകുമെന്ന് എല്ലാബ്രാഹ്മണരുംകൂടി വിചാരിച്ചുവെന്നും മറ്റും കേരളോൽപ്പത്തിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത് നോക്കുക.

2. ചില കേരളോൽപ്പത്തി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നാല്പത്തെട്ടുകളരികളെന്നും മറ്റുചിലതിൽ പതിനെട്ടുകളരികളെന്നും കാണുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് കാണുന്നത് പതിനെട്ടു സംഘങ്ങളും അവയുടെ പരദേവതമാരായ ശാസ്താവിന്റെ പതിനെട്ടു പ്രതിഷ്ഠകളുമാകയാൽ പതിനെട്ടെന്ന പക്ഷമാണ് അധികം യുക്തം.

3. ചാത്തിം നമ്പൂരിമാർക്കല്ലാം കച്ചയും തലയുംകെട്ടി ആയുധം ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അപ്രകാരം ആയുധം ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നായന്മാരെഞ്ഞൊട്ടാൽ അല്പമിടിയില്ലെന്നും മറ്റും ഉള്ള ഒരുപ്പാട് അടുത്തകാലംവരെ നിലനിന്നിരുന്നു. സ്പർശദോഷത്തെപ്പറ്റി എന്തായും നിഷ്കർഷയുള്ള കേരളബ്രാഹ്മണർ ആയുധവിദ്യയെപ്പറ്റിയേടത്തോളം ആ വിധത്തിൽ പെരുമാറിയിരുന്നതിൽനിന്നതന്നെ അവർക്ക് ആ വിഷയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന തൃഷ്ണയും സഹചരികളായ നായന്മാരോടു കാണിച്ചിരുന്ന ഐകമത്യവും ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.

ഒരുങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായി കേരളത്തിന്റെ ഒട്ടാകെയുള്ള ഭരണകാര്യത്തിലും ബ്രാഹ്മണക്കു പ്രാധാന്യവും പ്രാബല്യവും സിദ്ധിച്ചു. പിന്നെയും കീഴടങ്ങാത്ത ചില സാമന്തരാജാക്കന്മാരെ യുദ്ധംചെയ്തു കീഴടക്കിയും ചിലക്കു തുല്യപ്രാബല്യം തന്നെ അനുവദിച്ചു സ്വാധീനപ്പെടുത്തിയും ആകപ്പാടെയുള്ള സമുദായ ഭരണത്തിൽ ബ്രാഹ്മണക്കുതന്നെ മുമ്പും കൈയും ലഭിക്കത്തക്കവിധം വ്യവസ്ഥകളേപ്പെടുത്തി ആ ബഹളം അവസാനിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ പ്രാധാന്യം സമ്പാദിച്ചതിനുശേഷമാകട്ടെ സ്ഥിരമായി ഒരു ഭരണാധികാരിയെ നിയമിക്കുന്നപക്ഷം പിന്നെയും ആകപ്പാടെയുള്ള ബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തിനു കാലക്രമത്തിൽ ന്യൂനതവന്നേക്കാമെന്നു കരുതിയും ജനസംഖ്യകൊണ്ടു വളരെയധികമുള്ള നാഗന്മാക്കും ചില ഭരണാവകാശങ്ങൾ അനുവദിക്കാഞ്ഞാൽ സ്വാധീനപ്പെട്ടവരും വിരുദ്ധന്മാരായേക്കുമെന്നുകണ്ടും സമാധാനരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഓരോരോ പ്രദേശത്തിന്റെയും ഓരോരോ സമുദായത്തിന്റെയും പ്രത്യേക പ്രതിനിധികളെന്നനിലയിൽ ഭരണകർത്താക്കന്മാരായി, രക്ഷാപുരുഷന്മാരെന്നും തളിയാതിരിമാരെന്നും സ്ഥാനപ്പേരോടുകൂടി നാലാളുകളെ ബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിൽനിന്നും രക്ഷാപുരുഷസ്ഥാനത്തോടുകൂടി പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നിലയിൽ ഒരാളെ നാഗവർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും തെരഞ്ഞെടുത്ത് അവരോധിച്ചു. അങ്ങനെ അഞ്ചാളുകൾകൂടി ഭരണകാര്യങ്ങളെല്ലാം നിർവഹിക്കത്തക്കവിധം വ്യവസ്ഥകളും നിശ്ചയിച്ചു. തളിയാതിരിമാർക്കു മൂന്നുസംവത്സരംകൂടുമ്പോഴും പ്രധാനമന്ത്രിക്കു പന്ത്രണ്ടുസംവത്സരം കൂടുമ്പോഴും മാറ്റംവേണമെന്നും ഏർപ്പെടുത്തി. രക്ഷാപുരുഷന്മാരുടെ അവരോധം നടത്തുന്ന സംഗതിയിൽ ജനസമുദായത്തിലെ പല പ്രധാനന്മാർക്കും ഓരോരോ അധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും നിയമിച്ചു ഭരണകർത്താക്കന്മാരും പ്രജകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനുറപ്പുവരുത്തുകയും ചെയ്തു.

സമുദായഭരണവ്യവസ്ഥകൾ.

മേൽപ്രകാരമുണ്ടായ സമുദായഭരണത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയ ചില പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥകളാകട്ടെ ചുരുക്കത്തിൽ ഇപ്രകാര

മാണ്: അതുകൊണ്ടുള്ള കേരളഭാഗത്തെ 'കഴകം' എന്ന പേരോടുകൂടിയ നാലു മഹാവിഭാഗങ്ങളായിത്തിരിച്ച് ഓരോ കഴകത്തിലും ഉൾപ്പെട്ട സകല മേലധികാരവും പ്രത്യേകം വഹിക്കുന്നത് ഓരോ രക്ഷാപുരുഷന്മാരായിരിക്കണമെന്നും നിയമിച്ച്[1], ആ നാലു കഴകവും കൂടി സകലജനസമുദായത്തിന്റെയും പ്രതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നനിലയിൽ ഓരോ കഴകത്തിനും ബ്രാഹ്മണക്കഴകം, ക്ഷത്രിയക്കഴകം, വൈശ്യക്കഴകം, ശൂദ്രക്കഴകം എന്നിങ്ങനെ പ്രത്യേകം ഓരോജാതിക്കാരുടെ പേരും കല്പിച്ചു. പെരിഞ്ചെല്ലൂർ, പയ്യന്നൂർ, പറമ്പൂർ, ചെങ്ങന്നിയൂർഎന്ന പ്രദേശങ്ങളെ ഓരോ കഴകത്തിന്റെയും തലസ്ഥാനങ്ങളായി നിശ്ചയിച്ചതിനാൽ പെരിഞ്ചെല്ലൂർ കഴകം, പയ്യന്നൂർ കഴകവും എന്നീവക പേരുകളും അവയ്ക്കു പറഞ്ഞുവന്നു. അതിൽ പെരിഞ്ചെല്ലൂർ ബ്രാഹ്മണക്കഴകവും പയ്യന്നൂർ ക്ഷത്രിയക്കഴകവും പറമ്പൂർ വൈശ്യക്കഴകവും ചെങ്ങന്നിയൂർ ശൂദ്രക്കഴകവുമായിട്ടാണ് സങ്കല്പിച്ചിരുന്നതെന്നും ഒരു കേരളോൽപ്പത്തി ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഓരോ കഴകത്തിൽപ്പെട്ട പ്രദേശങ്ങളെയും ഭരണസൌകര്യത്തിനുവേണ്ടി പല ഗ്രാമങ്ങളായിത്തിരിച്ചു കേരള ഭാഗത്തെ ആകെ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമങ്ങളാക്കീട്ടും വിഭജിച്ചുവ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി. ഒരു പ്രധാന ദേശത്തിനും അതോടു ചേർന്നുകിടക്കുന്ന മറു പല ദേശങ്ങൾക്കും കൂടിയാണ് ഒരു ഗ്രാമമെന്ന സങ്കേതം വഴിക്കു പേർകൊടുത്തിരുന്നത്. പ്രധാന ദേശത്തിന്റെ പേർ ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ പേരായി കല്പിക്കയും മറു ദേശങ്ങൾ ആ ഗ്രാമസങ്കേതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായിഗണിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള അറുപത്തുനാലു ഗ്രാമങ്ങൾക്കു അന്നുണ്ടായിരുന്ന പേരുകൾ ഏതെല്ലാമെന്നു സൂക്ഷ്മമായി അറിവാൻ നിവൃത്തിയില്ല കേരളോൽപ്പത്തി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നിനൊന്നു യോജിക്കാതെയാണ് പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നത്. ഓരോരോ ഗ്രാമത്തിലും പ്രധാന കായ്ങ്ങളെക്കുറിച്ചാലോചി

1. കഴകമെന്ന പദത്തിന്ന് അഭിജ്ഞന്മാർ യോഗംകൂടുന്ന സ്ഥലം. അതായത് വിദ്വത്സഭാസ്ഥലമെന്നർത്ഥം.

പ്പാനായി ഒരോ പൊതുജനയോഗവും ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഗ്രാമയോഗങ്ങളിലും മുമ്പും കൈയും ബ്രഹ്മണർക്കുതന്നെയാണുണ്ടായിരുന്നത്. അതും കൂടാതെ ഓരോ ഗ്രാമസങ്കേതത്തിലുൾപ്പെട്ട ഓരോ ദേശങ്ങളിലും 'കൂട്ടം' എന്നു പറഞ്ഞു വന്നിരുന്ന പ്രത്യേക സംഘവും ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ദേശങ്ങൾക്ക് 'തറകൾ' എന്നാണ് അന്നു പേർ പറഞ്ഞിരുന്നത്. ഓരോ തറയിലും ഉണ്ടായിരുന്ന ജനസംഖ്യയനുസരിച്ചു ദേശസംഘങ്ങൾക്ക് 'അഞ്ഞൂറുവർ, മുന്നൂറുവർ, ഒന്നുകൂറെ ആയിരത്തവർ' എന്നെല്ലാം പ്രത്യേക നാമവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കൂട്ടങ്ങളിലാകട്ടെ സകല ജനങ്ങൾക്കും തുല്യാവകാശവും പ്രായേണ ഇടപ്പെട്ടക്കാരും പ്രായംചെന്നവരും പ്രധാനന്മാരുമായിട്ടാണിരുന്നിരുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഓരോരോ ദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു വേണ്ടുന്ന ഭരണകാര്യങ്ങൾ കൂട്ടങ്ങൾവഴിയായി ഗ്രാമയോഗങ്ങളിലേക്കും അതുപോലെ യോഗങ്ങൾവഴിക്കു കഴകങ്ങളിലേക്കും ആവശ്യംപോലെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു നീതിന്യായങ്ങളും ശിക്ഷാരക്ഷകളും നടത്തത്തക്കവിധം സകല വ്യവസ്ഥകളും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും ഗ്രാമക്ഷേത്രം പണികഴിപ്പിച്ച് ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ദേവനെ ഗ്രാമപരദേവതയാക്കിക്കല്പിച്ച് ആ ക്ഷേത്രം സങ്കേതമെന്ന നിലയിലാണ് ഗ്രാമസങ്കേതത്തെസ്സങ്കല്പിച്ച വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയിരുന്നതെന്നും കാണുന്നുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, അപ്രകാരം ഓരോരോ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ സങ്കേതത്തിലുൾപ്പെട്ടതായി അതിന്നടുത്ത പല ദേശങ്ങളെയും കരുതിവരുന്ന ഏർപ്പാട് ഇക്കാലത്തും തീരെ നശിച്ചുപോകാതെയിരിക്കുന്നതുമുണ്ട്. ഈവക ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വേണ്ടുന്ന ചെലവുകൾക്കായി അതാതു പ്രദേശങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന അന്നത്തെ ഭൂമിയുടമസ്ഥന്മാരായ നാഗന്മാർ ഭൂമിയിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന ആദായത്തിന്റെ ഒരംശം 'ജന്മഭോഗം'[1] എന്ന പേരോടുകൂടി അതാതുക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കു നല്കുകയും ഒരു കാലത്തും ആ ജനനാംശം കൊടു

---

1. ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ജനനത്തിൽ (ആദായത്തിൽ) ഉൾപ്പെട്ട അനുഭവമെന്നർത്ഥം. ലാഭത്തിലുൾപ്പെട്ട ഒരു ഭോക്തൃവ്യാംശമെന്നു സാരം. ചെലവുകഴിച്ചുണ്ടാകുന്ന ആദായത്തിൽ പത്തിനു രണ്ടുവീതമായിട്ടാണ് പ്രായേണ ജന്മഭോഗം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതെന്ന സംഗതി അടുത്തകാലംവരെയുണ്ടായിരുന്ന

ക്കുന്നതിനു മുടക്കം വരാതിരിക്കത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള വ്യവസ്ഥക്കായി അതു മുടക്കിയാൽ "കാണം[1]" എന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന അന്നത്തെ നാണയത്തിന്റെ ക്ലിപ്തമായൊരുസംഖ്യമാത്രം പ്രതിഫലമായി വാങ്ങി നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ജന്മഭോഗം ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു ലഭിക്കത്തക്കവിധം ഭൂമിയെ കൈമാറംചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരത്തെയും ഉദകപൂർവം ശപഥംചെയ്തു സമർപ്പിക്കയുംചെയ്തു. അതുപോലെതന്നെ കാലക്രമത്തിൽ അവകാശക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളും പൂജാമുതലായ കർമ്മങ്ങളും വേണ്ടപ്രകാരംനോക്കി നടത്തിവന്നിരുന്ന വൈദികബ്രാഹ്മണർക്കുപജീവനത്തിനായിട്ടും ചില ഭൂമിയിലെ ജന്മഭോഗം സമർപ്പിക്കുന്ന ഏർപ്പാടുംതുടങ്ങിവെച്ചു. ഈസമ്പ്രദായത്തെത്തുടർന്നിട്ടാണു് പിൽക്കാലത്തും പല ക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കും മതവിശ്വാസമനുസരിച്ചു് ഇഹലോകപരലോകനന്മകളെ ഉദ്ദേശ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു് മറ്റു പല കേരളബ്രാഹ്മണർക്കും ഭൂമിയുടെ ജന്മാവകാശം മിക്കതും വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ളതെന്നസംഗതി പിൽക്കാലത്തെ ശിലാരേഖകൾ, താമ്രശാസനങ്ങൾ മുതലായ അസംഖ്യം ലക്ഷ്യങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ സംഗതി ചരിത്രകാരന്മാർ മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണു്[2].

ഭരണകർത്താക്കന്മാരായ രക്ഷാപുരുഷന്മാരെ അവരോധിച്ചു വാഴിക്കുന്ന സംഗതിയിൽ ബ്രാഹ്മണരിൽ ചില പ്രത്യേകകുടുംബക്കാർക്കും സാമന്തരാജാക്കന്മാർക്കുമാണു് പ്രാധാന്യം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു്. അങ്ങനെയുള്ള ബ്രാഹ്മണപ്രധാനന്മാർക്കു് അവരോധനമ്പിമാർ, എന്നുള്ള സ്ഥാനപ്പേരും പല മാന്യ പദവി

പല ലക്ഷ്യങ്ങളാലും തെളിയുന്നതുണ്ടു്. ശങ്കരസ്മൃതിയിൽ ഭൂമിയിന്മേലുള്ള അവകാശവിശേഷത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ജന്മപദം.

"ലജ്ജതേ ഭത്സ്യതേ യേന വിപ്രഃ കാമീ ശമോചിതഃ"

എന്നിങ്ങനെ ബ്രാഹ്മണനു ലജ്ജാകരമായതു് എന്നർത്ഥമായതും ലജ് ധാതുവിലെ വർണ്ണവ്യത്യാസംവന്നു് ലജ്മ എന്നപദം ജജ്മ എന്നും പിന്നെ ജന്മ എന്നും ക്രമത്തിൽ മാറിയതുമാണെന്നുള്ള വിവരണം കുറെ ക്ലിഷ്ടമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

1. ഒരുകഴഞ്ചു തൂക്കമുള്ള പൊൻകാശിനാണു് പണ്ടു കാണമെന്നു പേരുണ്ടായിരുന്നതു്.

2. കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റുമാന്വൽ, അധ്യായം 2. ഭാ. 61. മുതലായതു നോക്കുക.

കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. തൃക്കാരിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിലെ തൃക്കോട്ടിലിൻ കീഴിൽ കേരളത്തിലെ സകല പ്രമാണപ്പെട്ടവരും ചേന്ന് ഒരു നിഴലായിക്കൂടീട്ടാണ് അവരോധം നടത്തേണ്ടതെന്നും രക്ഷാപുരുഷസ്ഥാനം വഹിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നവർ അവരോധത്തിനു മുമ്പിൽ പല ചടങ്ങുകളും നടത്തിയതിനുശേഷം മൂന്നു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞാൽ സ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞുകൊള്ളാമെന്നു ശപഥം ചെയ്യണമെന്നും അവരോധക്രിയ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷവും രാജ്യഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ച് നിയമപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ പ്രാണത്യാഗം ചെയ്തേക്കാമെന്നും മറ്റും പല ശപഥങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടെന്നും പ്രത്യേകം നിയമിച്ചിരുന്നതായി കേരളോൽപ്പത്തിയിലെ ചില പ്രസ്താവങ്ങളാൽ തെളിയുന്നുണ്ട്.[1]

സമുദായഭരണത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ.

കേരളബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിൽ ആസ്യന്മാരെന്നും ആഢ്യന്മാരെന്നും രണ്ടുതരം പ്രധാനപ്പെട്ടവരുള്ളതിൽ ആഢ്യവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട പലരും സമുദായഭരണകാലങ്ങളിൽ രക്ഷാപുരുഷന്മാരായിരുന്നവരുടെ വംശപരമ്പരയായിരിക്കണമെന്നൂഹിപ്പാൻ പല തെളിവുകളും കാണുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമതായി ഈ രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരുടെയും സാധാരണ നടപടികളിൽ തന്നെ കുറെയധികം വ്യത്യാസം പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുണ്ട്. ആഢ്യവർഗ്ഗത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെയും പുരുഷന്മാരുടെയും വേഷങ്ങളും ആചാരങ്ങളുമെല്ലാം വളരെ രാജസഗുണപ്രധാനങ്ങളും മറേറ വർഗ്ഗക്കാരുടേത് നേരേ വിപരീതവും മിക്കതും സത്വഗുണപ്രധാനവുമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ആഢ്യസ്ത്രീകളുടെ ഒക്കം കൊളുത്തും വെച്ചിട്ടുള്ള തെറിഞ്ഞുടുപ്പ്, നെറിമേൽ ധരിക്കേണ്ട അമ്പിളിക്കുറി മുതലായതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വേഷപുഷ്ടിക്കു മറേറവർഗ്ഗത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ ഒതുങ്ങിയ വേഷത്തോടു യാതൊരു സാദൃശ്യവുമില്ലെന്നുള്ളതും മറും സ്പഷ്ടമാണ്. അതിനുംപുറമെ ആഢ്യവർഗ്ഗത്തെയെല്ലാം പരമ്പരയായിത്തന്നെ ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനമുള്ളതുപോലെയാണ് കരുതിവന്നിരിക്കുന്നതെന്ന സംഗതി അവർ ഗ്രഹ

---

1. കേരളോൽപ്പത്തി, ഭാ. 17, 18, 39, 41, ഇവയിലെ പ്രസ്താവങ്ങൾ നോക്കുക.

ത്തിൽനിന്നു പുറമേപോകുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം വാളും പരിചയും ധരിച്ച് ഒരകമ്പടിക്കാരനും പ്രത്യേകരീതിയിലുള്ള 'ആട്ടവിളിയും' ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന നിയമം അടുത്തകാലം വരെ സാധാരണമായി നിലനിന്നിരുന്നതും ഇക്കാലത്തും ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ നിലനിന്നുവരുന്നതും ആണെന്നുള്ളതിനാലും തെളിയുന്നു. അന്യന്മാർ എത്രതന്നെ ധനികന്മാരായാലും അവരുടെ ആശ്രിതന്മാരായ മറ്റുജാതിക്കാർ അവരെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ 'നമ്പൂതിരി' എന്ന ശബ്ദം കൊണ്ടുതന്നെ പറഞ്ഞാൽ മതിയെന്നും നേരേമേറിച്ച് ആഢ്യവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരെ, ധനംകുറേ കുറവാണെങ്കിൽക്കൂടിയും 'തമ്പുരാൻ' എന്ന പദംകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിക്കുന്നതാണ് മര്യാദയെന്നും സാധാരണയായി അവരുടെ ആശ്രിതന്മാരും അവരെക്കൊണ്ടു കാര്യം നേടേണ്ടവരും മാത്രമേ ഇപ്പോൾ ആ മര്യാദ ആചരിക്കാറുള്ളൂ എങ്കിലും ഇക്കാലത്തും ആ ഏർപ്പാട് പലേടത്തും നടന്നുവരുന്നുണ്ടെന്നും ഉള്ള സംഗതിയും ആഢ്യവർഗ്ഗക്കാർ രക്ഷാപുരുഷന്മാരായിരുന്ന തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ വംശാവശിഷ്ടന്മാരാണെന്നും നല്ലവണ്ണംതെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനെല്ലാം പുറമേ, രക്ഷാപുരുഷന്മാരായവരിൽ ചിലർ ഭരണകാര്യത്തെപ്പറ്റി തങ്ങൾ ചെയ്ത ശപഥപ്രകാരം പ്രവർത്തിപ്പാൻ അളാകാത്തതിനാൽ പ്രാണത്യാഗംചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന സംഗതിയെപ്പറ്റി കേരളോൽപ്പത്തിയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നേടത്ത് "ആഢ്യന്മാർ മരിച്ചു" എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു കാണുന്നതും പ്രസ്തുതസംഗതിക്ക് ലക്ഷ്യമാകുന്നതാണ്[1].

യാത്രക്കളി, ചാത്തിരക്കളി, സംഘക്കളി, പാനകളി എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞുവരുന്നതും ചാത്തിരനമ്പൂതിരിമാർ പ്രധാനന്മാരായിട്ടുള്ളനിലയിൽ വിവാഹം മുതലായ ഓരോരോ അടിയന്തിരങ്ങളിൽ നടത്തിവരുന്നതും ശാസ്താവിന്റെയും ദുർഗയുടെയും പ്രസാദത്തിന്നായി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതും വിനോദബഹുളമായിട്ടുള്ളതുമായ ഒരുതരം കളി ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും സമുദായഭരണത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ഈ ചാത്തിരക്കളിയിൽ പിൽക്കാലത്തു പലതും കൂട്ടിച്ചേർക്കയും മുമ്പുള്ളത് തള്ളിക്കളകയും

---

1. കേരളോൽപ്പത്തി ഖ. 39.

ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സമുദായഭരണാരംഭത്തിലുണ്ടായ ചിലവഴക്കുകളുടെയും ആയുധംധരിച്ച ബ്രാഹ്മണക്കുണ്ടായ വിജയത്തിന്റെയും സ്മാരകമായിട്ടാണ് യാത്രക്കളി ആദ്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടത്തീട്ടുള്ളതെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രധാനാംശങ്ങൾ ഇക്കാലത്തും അതിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമതായി, ആയുധംധരിച്ച ബ്രാഹ്മണരായ ചാത്തിരം നംപൂതിരിമാരാണ് അതിൽ പ്രധാനന്മാരായിരിക്കുന്നത്. അവരുടെ വിജയയാത്രയുടെ സ്മാരകമായി ഏർപ്പെട്ടത്തീട്ടുള്ളതാകയാലാണ് 'യാത്രക്കളി' എന്നപേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യോധസംഘത്തിന്റെ കളിയായിട്ടുള്ളതിനാലാണ് 'സംഘക്കളി' എന്ന നാമാന്തരം ഉണ്ടായതെന്നും കരുതാവുന്നതാണ്. പാന എന്നുപറയുന്നതും ദുർഗയേയോ ശാസ്താവിനേയോ ഉദ്ദേശിച്ച് യോദ്ധാക്കന്മാരായ പടയാളികൾ യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടുന്ന അവസരങ്ങളിൽ നടത്തിവന്ന ഒരു പ്രത്യേകതരം പൂജയും സ്തുതിക്കും കൂടിയാണ്. കേരളത്തിലെ നായന്മാർ അധികവും യോദ്ധാക്കന്മാരായിരുന്ന കാലത്ത് അവരുടെയിടയിൽ ഈ പാന കഴിക്കുന്നതു വളരെ സ്സാധാരണവും അടുത്തകാലത്തുപോലും അത് ഒരടിയന്തിരത്തിന്റെ നിലയിൽ നായന്മാരുടെയിടയിലും നടന്നുവന്നിരുന്നതുമാണ്. യാത്രക്കളിയിൽ കാണുന്ന പ്രധാന ചടങ്ങുകളും ഇതിനെല്ലാം യോജിച്ചുംകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. ശാസ്താവിനെയും മറ്റുമുള്ള വന്ദനവും സ്തുതിയും കഴിഞ്ഞാൽ ഓരോരോ യോധന്മാർ കച്ചയും തലയിൽക്കെട്ടും കെട്ടിവാളും പരിചയും ധരിച്ചുവന്ന് ഓരോരുത്തരായി പല അടവുകളും പയറ്റിക്കാണിക്കുകയും ഒടുവിൽ എല്ലാവരുംകൂടി അണിനിരന്നു യാത്രചെയ്യുമാണ് ഈ കളിയിലെ ഒരു പ്രധാനഭാഗം. ബ്രാഹ്മണഭരണാരംഭത്തിലുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ആ ബ്രാഹ്മണരുടെ എതിരാളിയായിരുന്ന ഒരു നാടുവാഴിയുടെ ഭരണത്തെ പരിഹസിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, 'ഇട്ടിക്കണ്ടപ്പനെന്നും' 'ചിരാക്കം' എന്നും പേരുകൾ കൊടുത്ത് ആനാടുവാഴിയെന്ന നിലയിൽ വേഷം ധരിച്ച് പ്രവേശിക്കുന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ ചടങ്ങുകൾ എർപ്പെട്ടത്തീട്ടുള്ളതും ബ്രാഹ്മണക്ക് ആ നാടുവാഴിയോടുണ്ടായിരുന്ന വൈരം

സാമാന്യത്തിലധികം വെളിപ്പെട്ടുത്തുന്നതാണ്[1]. ഇവയെല്ലാം പുറമേ, പരശുരാമമഹർഷിയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ച് കേരളത്തിൽവന്ന് കുടിയേറിപ്പാർത്തതുനിമിത്തം ബ്രാഹ്മണർക്ക് ആ രാജ്യം കീഴടക്കി ഭരിപ്പാൻപോലും ഭാഗ്യംവന്നുകൂടിയതിനാലും അവിടെയുള്ള ഭൂമിയിൽ ചിലഭാഗത്തിന്റെ ജന്മാവകാശം സിദ്ധിപ്പാനും ഇടവന്നതിനാലും അതടിസ്ഥാനമായി കേരളം പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണർക്ക് ദാനംചെയ്തതാണെന്ന് ഒരു പ്രവാദം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും അതിനെക്കുറിച്ച് ചിലഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഐതിഹ്യമെന്നനിലയിൽ പ്രസ്താവിപ്പാനിടയായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതും സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഈ സമുദായഭരണത്തിന്റെ അവശിഷ്ടംതന്നെയായിരിക്കണം.

---

1. ആ നാടുവാഴിയുടെ ഭരണനിയമങ്ങളെപ്പറ്റി കളിയിൽ പരിഹസിക്കുന്നതിന്റെസമ്പ്രദായവും ദോഷകം—"അടിക്കല്ലോ തളിക്കൊല്ലാ അടപ്പിൽ തീയെരിക്കൊല്ലാ. ഉണ്ണല്ലാ ഉറങ്ങല്ലാ ഉരുമ്പിയാൽ പിന്നെ ഉണരൊല്ലാ. പൊറ്റല്ലോ തീണ്ടിക്കൊല്ലാ പെൺകുഞ്ഞിനിരുന്നാൽ ഉടിക്കൊല്ലാ അസ്തമിക്കൊല്ലാ ഭഗവാൻപോലും" എന്നൊക്കെയാണത്രേ അയാളുടെ നാട്ടിലെനിയമങ്ങൾ. സൂര്യൻ അയാളുടെ നാട്ടിൽ ഉദിക്കരുതെന്നുള്ള നിയമം ഏർപ്പെടുത്തുവാനുണ്ടായ കാരണത്തെക്കുറിച്ചും അതു ഇങ്ങനെയാണ് പറയുന്നത്:—സൂര്യനുദിച്ചാൽ കുറെ കഴിയുമ്പോൾ അസ്തമിക്കയും ചെയ്തേക്കും. അങ്ങിനെ ഒരുദയമസ്തമനങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഒരുദിവസം കഴികയും ചെയ്യും. അപ്രകാരം മുപ്പതു ദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ ഒരുമാസവുംകഴിയും ആ വിധത്തിൽ ഒന്ന്, രണ്ട് എന്ന ക്രമത്തിൽ പതിനൊന്നുമാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ മേടം മുതൽക്ക് ഫൽഗുനമാകുമ്പോൾ പന്തിരണ്ടാമത്തേതായ മീനമാസം വന്നേക്കും. മീനമാസം വന്നാൽ അതവസാനിക്കാറാകുമ്പോൾ കൊന്ന മരങ്ങൾ പൂത്തുതുടങ്ങും. കൊന്ന പൂത്താൽ വിഷു ദിവസം വരും. വിഷു വന്നാൽഉടനെ മുളക്കുട്ടകളിൽ "ആട്ടാൻ" എന്നുപറയുന്ന ഉള്ളിയുകൾ പൊട്ടി പുറപ്പെടും; ആ ഉള്ളികൾ ആനയ്ക്ക് വളരെ ഇഷ്ടമാകയാൽ അവ ആനകൾ തിന്നുതുടങ്ങും. ആ വിധം ആനകളുടെ പിണ്ടം പരുത്തിച്ചെടികൾക്കു നല്ല വളമാകയാൽ പരുത്തിക്കൃഷിക്കാർ അത് എടുത്ത് ആ ചെടികളുടെ ചുവട്ടിൽകൊണ്ടുപോയി ഇടുകയും. അപ്പോൾ പരുത്തികൾ വലുതായിക്കായ്കയും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങും കായ്കൾമൂത്തു പൊട്ടിയാൽ അതിനുള്ളിലുള്ള പഞ്ഞിയെടുത്തു നൂലാക്കി "പൂണൂലിക്കുവർ" (പൂണൂലുള്ളവർ) എന്നു പേരും പുറത്തുണ്ടാകുന്ന നൂലുകൾ തോളിലും മറ്റുമായി ചുറ്റിക്കൊണ്ട് ചില വകക്കാർ ഗർവ്വം നടിച്ചു ഞെളിഞ്ഞും കൊണ്ട് ആരെയും വകവെക്കാതെ അങ്ങുമിങ്ങും നടക്കുന്നുണ്ടും. അവർക്കു മൃഗം വീഴ്ത്തണമെങ്കിൽ ആ പൂണൂലിക്കുവർ എടുത്തു ചെവിക്കുമീതെ വെക്കണം. എന്നാലേ മൃഗം പോകൂ. അതിനാൽ പൂണൂലിക്കുയറ്റു കിട്ടാതെ ആ വർഗ്ഗക്കാരെല്ലാം മൃഗം തൊട്ടിച്ചുപോകണം. അതിനാണ് സൂര്യൻ ഉദിക്കരുതെന്നു നിയമിച്ചിട്ടുള്ളതും എന്നെല്ലാമാണ്.

Megasthenes

സമുദായഭേദനകാലം.

കേരളത്തിൽ മേൽപ്രകാരമുണ്ടായ രക്ഷാപുരുഷഭേദം ഏതുകാലം മുതൽക്കാണ് തുടങ്ങിയതെന്നും എത്രകാലമാണ് നടന്നിട്ടുള്ളതെന്നും ക്ലിപ്തമായി തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ വഴിയില്ലെങ്കിലും ഏകദേശം ഒന്നൂഹിപ്പാൻ ചില മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇല്ലായ്കയില്ല. അലക്സാണ്ടർ, എന്നപ്രസിദ്ധനായ യവനചക്രവർത്തി ക്രിസ്തുവത്സരാരംഭത്തിനു മുമ്പു നാലാംശതാബ്ദത്തിൽ എന്നുവെച്ചാൽ കലിവത്സരം ൨൭-ാം ശതകത്തിൽ വടക്കേ ഇന്ത്യയിലുൾപ്പെട്ട ചില ഭാഗങ്ങൾ ആക്രമിക്കയും പല സൈന്യനാശംവന്നു മടങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തതായും അതിനുശേഷം കലിവത്സരം ൨൯൪൭-നും ൨൯൫൩-നും ഇടയ്ക്കു (ക്രി. മു. നൂറു—നൂറനു) "സെലൂക്കസ്സ് നികേതർ" എന്നാളുടെ ദൂതനായി "മഗസ്തനീസ്സ്" എന്നപേരായയവനപണ്ഡിതർ ചന്ദ്രഗുപ്തചക്രവർത്തിയെ കാണ്മാനായി പാടലീപുത്രരാജധാനിയിൽ വരികയും അവിടെ കുറച്ചുകാലം താമസിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായും ഉള്ള വൃത്താന്തങ്ങൾ ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലും മറ്റും പ്രസിദ്ധമായസംഗതിയാണെല്ലൊ. ആ മഗസ്തനീസ്സ് അക്കാലത്തെ ഭാരതഭൂമിയുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയും അതിലെ ഓരോ രാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും ചിലതു നേരെ കണ്ടും ചിലതെല്ലാം അറിവുള്ളവർ പറഞ്ഞുകേട്ടും മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ള വിവരങ്ങൾ യവനഭാഷയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ദക്ഷിണഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന രാജാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നകൂട്ടത്തിൽ താഴെക്കാണിക്കുന്ന വിധം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

"പിന്നെ ഒട്ടുംബരോ, സാതബോസ്സോ, ഹാട്ടോ എന്നെല്ലാം പേർപറയുന്നരാജ്യമാണ്. ഈ രാജ്യത്തു വളരെ വളരെ വിശേഷപ്പെട്ട പട്ടണമുണ്ട്. പട്ടണത്തിനു ചുറ്റും ആഴമുള്ള കിടങ്ങുകളും അവയിൽ അനവധി അമ്പിട്ടിയൻ മുതലകളും ഉണ്ട്. പട്ടണത്തിനുള്ളിലേക്കുകടപ്പാൻ ഒരുഭാഗത്തുമാത്രം കിടങ്ങിന്മേൽ ഒരുവലിയ കെട്ടുപാലമുള്ളതല്ലാതെ മറ്റൊരുമാർഗ്ഗവുമില്ല. ആ രാജ്യത്തുതന്നെ 'ആറോമേലാ' എന്ന പേരായി വളരെ വിശേഷമായ മറ്റൊരു പട്ടണവുമുണ്ട്. ആ പട്ടണം

അഞ്ചുനദികൾ വന്നുകൂടുന്ന ഒരു സ്ഥലത്താണ്. അവിടെ വിദേശരാജ്യങ്ങളുമായി കച്ചവടം നടത്തുന്നതിനു നല്ല സൌകര്യവും ഉണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്തെ രാജാവു് ഇപ്പോൾ ആയിരത്തി അറുനൂറ് ആനപ്പടയും അയ്യായിരം കുതിരപ്പടയും ലക്ഷത്തൻ പതിനായിരം കാലാൾപ്പടയും ഉള്ള ആളാണ്. ഈ രാജ്യം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പാവപ്പെട്ടുപോയ 'ചാമ്പോ' എന്ന രാജാവിന്റെ രാജ്യമായി. ആ രാജാവിന് ഇപ്പോളുറപ്പു് ആനകളേ ഉള്ളു. എന്നു മാത്രമല്ല, അവിടെ രാജാവിനെതിരായി ഒരു ശക്തി വളർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ രാജാവിന്റെ ശക്തി മറെറാരു വിധത്തിലും നിസ്സാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പിന്നത്തെ രാജ്യം 'പാണ്ഡ്യാ' ആണ്. ഇന്ത്യയിൽ ഈ ഒരു രാജ്യം മാത്രമേ സ്ത്രീകൾ ഭരിക്കുന്നതായിട്ടുള്ളു. ഹെർക്കുലസ്സിനു[1] ഒരു പുത്രി മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളുഎന്നും അതുനിമിത്തം ആ പുത്രിയിൽ അതിയായ വാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഉത്തമമായ ഒരു രാജ്യം ഹെർക്കുലസ്സ് മകൾക്കായിക്കൊടുത്തതാണെന്നും ആ നാട്ടുകാർ പറയുന്നു. അവിടത്തെ രാജ്ഞിയുടെ പിൻതുടർച്ചക്കാർ മുന്നൂറു പട്ടണങ്ങൾ ഭരിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ ലക്ഷത്തൻപതിനായിരം കാലാൾപ്പടയും അഞ്ഞൂറാനപ്പടയുമുണ്ട്."

മഗസ്ഥനീസ്സിന്റെ മേൽകാണിച്ച വിവരണത്തിലടങ്ങിയ രാജ്യനാമങ്ങളെല്ലാം അക്കാലത്തു പാടലിപുത്രം മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ ഭാഷയായിരുന്ന പാലിഭാഷയിലെ ശബ്ദങ്ങൾക്കു ഗ്രീക്കുഭാഷാരൂപം കൊടുത്തിട്ടുള്ളവയാണെന്ന സംഗതി 'ചന്ദ്രഗുപ്തൻ' എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ പാലിഭാഷാരൂപമായ ചന്ദ്രഗുത്തോ എന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവരണത്തിൽ 'ചന്ദ്രോഗോട്ടസ്സ്' എന്ന രൂപം കൊടുത്തു കാണുന്നതിൽ നിന്നും തന്നെ തെളിയുന്നുണ്ട്. അതനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അതിൽ കാണുന്ന ഒദുംബരോ, സാതബ്രോസ്സാ, മാർട്ടോ, ചാമ്പോ, പാണ്ഡ്യാ എന്ന ശബ്ദങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ ചുതുശംബര,

---

1. ഹെർക്കുലസ്സ് ഗ്രീക്കുകാരുടെ ഒരു ദേവനാണ്. ദേവേന്ദ്രന്റെ ഒരു വംശപരമ്പരയാണ പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരെന്നു് ഒരു മൊഴിയുണ്ടായിരുന്നതായി ചില പഴയ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളും സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

സത്യപുത്ര, ഹാരീത, ചേരമ, പാണ്ഡ്യ എന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്ക പാലിഭാഷയിൽ ഓകാരാന്തമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന രൂപങ്ങളുടെ ഗ്രീക്കുഭാഷയിലുള്ള വികൃതരൂപങ്ങളാണെന്നു നിസ്സംശയം തീച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതുമാണ്. 'കേതലപുത്ര' എന്നപദത്തെ ക്രിസ്താവത്സരം ഒന്നാംശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന 'പ്ലിനി' എന്ന റോമൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവും മറ്റും 'കേളബോത്ര' എന്നും 'കേപ്രബോത്ര' എന്നും മറ്റുമുള്ള രൂപത്തിലാക്കി അവർ എഴുതിവെച്ച രേഖകളിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ സംഗതിക്ക് ദൃഷ്ടാന്തവുമാണ്[1]. ഹാരീത വംശക്കാരെന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന 'ബനവാസി'യിലെ രാജാക്കന്മാർക്ക് ആ വംശത്തിലുണ്ടായ ചിലരുടെ പ്രാധാന്യം നിമിത്തം ചുരുശംബര വംശക്കാരെന്നും സത്യപുത്രന്മാരെന്നും പേരുകളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുഹിപ്പാൻ അശോകചക്രവർത്തിയുടെ ശിലാശാസനം മുതലായി ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾതന്നെയുമുണ്ട്. ഈവഴിക്കു നോക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ കാലത്ത് ഹാരീതരാജാക്കന്മാരുടെ രാജ്യവും പാണ്ഡ്യരാജ്യവും വലിയ ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥിതിയിലിരുന്നതായും കേരളം ഒരു ചേരവംശരാജ്യവുതന്നെ ഭരിച്ചിരുന്നതായും എന്നാൽ ആ ചേരമാന്റെരാജ്യം വളരെ അധോഗതിയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നതിനു പുറമേ അവിടെ രാജാവിന്റെ ശക്തിക്കെതിരായി ചില ശക്തികൾ തന്നെയും ഉണ്ടായിരുന്നതായും മഗസ്തനീസ്സിന്റെ വിവരണത്താൽ തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിൽനിന്ന് ആദിചേരരാജാക്കന്മാരുടെ ബലം അക്കാലത്തെക്കു തീരെ ക്ഷയിക്കാറായിരുന്ന നിലയിലെത്തിയിരുന്നുവെന്നും അതിൽ അവസാനകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ചില രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രജാരഞ്ജനക്കുറവുകൊണ്ടോ എന്തോ കന്യാകുമാരിമുതൽ ഗോകർണ്ണം വരെയുണ്ടായിരുന്ന ചേരരാജ്യത്തിൽ വടക്കേ അറ്റത്തുള്ള പല ഭാഗങ്ങളും ഹാരീതവംശക്കാരായ ചില രാജാക്കന്മാർ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കി അവർ ബനവാസിയിൽ കോട്ടകെട്ടിത്താമസമുറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു

---

1. കൊച്ചീരാജ്യ ചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗം ആറാമധ്യായത്തിൽ ആ വിവരണം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു നോക്കുക.

വെന്നും ചേരരാജാവിന്റെ സ്ഥിതി ആകപ്പാടെ മുതലെടുപ്പും സൈന്യബലവും കുറഞ്ഞു രാജ്യവും ചുരുങ്ങിയ നിലയിലായിരുന്നുവെന്നും ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, പ്രജകൾ രാജാവിനെ വകവെക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണത്തിനെതിരായി ഒരു ശക്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ മിക്കതും ആ രാജവംശത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽത്തന്നെയെത്തിയിരുന്ന മട്ടായിരുന്നുവെന്നുംകൂടി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്.

ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ പൌത്രനും ബിന്ദുസാരപുത്രനും അശോകനെന്നനാമാന്തരത്തിൽ പ്രസിദ്ധനുമായ പ്രിയദർശി ചക്രവർത്തി ഉത്തരഭാരതഖണ്ഡം ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്താകട്ടെ കേരളത്തിൽ രക്ഷാപുരുഷന്മാരുടെ ഭരണമാണ് നടന്നിരുന്നതെന്ന് ആ ചക്രവർത്തിയുടെ ശിലാശാസനങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായിപ്പരിശോധിച്ചാൽ അറിവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ — ബുദ്ധപ്രചാരകനായിരുന്ന അശോകചക്രവർത്തി പല ശിലാശാസനങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽ ചിലതിന്റെ പല പ്രതികളും ഓരോരോ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നായി പ്രാചീന ലേഖനേഷകന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരേ ശാസനത്തിന്റെതന്നെ പല പ്രതികളും ഓരോരോ സ്ഥലങ്ങളിലായി സ്ഥാപിച്ചുകാണുന്നതിനുള്ള കാരണമാകട്ടെ, ബുദ്ധമതപ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അസാധാരണമായവിധം ആ മതപ്രചാരകനായിരുന്ന അശോകചക്രവർത്തിയുടെ പേരിലുള്ള ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം ഏല്പിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ശാസനങ്ങൾ ശിലകളിൽ പകർത്തി ഓരോരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നത് ഒരുപുണ്യകർമ്മമായിക്കരുതിവന്നിരുന്നുവെന്നുള്ളതായിരിക്കണം. അശോകരാജാവിന്റെ ഓരോ ശാസനങ്ങളും പല സ്ഥലത്തും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു പൊതുജനങ്ങൾ വഴിക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വഴിക്കുമാണെന്നും ഒരേ ജാതിലിപിക്കുതന്നെ കാലാന്തരത്താൽ വരുന്ന ചില മാറ്റങ്ങളും വാക്കുകൾക്കു വന്നുകൂടുന്ന രൂപഭേദങ്ങളും ഓരോരോസ്ഥലത്തുനിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയ ശാസനപ്രതികൾ തമ്മിൽ ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ കാണുന്നതുകൊണ്ട്

ഓരോശാസനത്തിന്റെയും എല്ലാപകർപ്പുകളും ഒരേകാലത്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും ഒരു സ്ഥലത്തു സ്ഥാപിച്ചതിനു ശേഷം കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് മറെറാരേടത്ത് അതിന്റെ പകർപ്പെടുത്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നുംഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്നും ശാസനപരിശോധകന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. "മേലിലും ഈവക ശാസനങ്ങൾ അവിടെയവിടെ എഴുതി സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണ്." എന്നിങ്ങനെ ഒരു ശാസനത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്ന സംഗതി മേൽകാണിച്ച അഭിപ്രായങ്ങൾക്കനുകൂലമായിരിക്കുന്നതുമുണ്ട്. ചില ശാസനപ്പകർപ്പുകൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള കാലങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇരുന്നൂറോളം വത്സരത്തിന്റെ അന്തരമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും പരിശോധകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണ് ഇതുവരെ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ള അശോകശാസനങ്ങളുടെ പൊതുവായസ്വഭാവം. അനേകം അശോകശാസനങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളവയിൽ കേരളത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ശാസനം ഒന്നുമാത്രമേയുള്ളൂ. ആ ശാസനത്തിന്റെ പ്രതികൾ ഓരോരോ സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നവയിൽ അഞ്ചെണ്ണം കണ്ടുകിട്ടീട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അതിലൊരെണ്ണത്തിൽ കേരളത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നഭാഗം ദ്രവിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. ശേഷംമൂന്നുപ്രതികളുള്ളതിലാകട്ടെ കേരളത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന പദം ഒന്നിനൊന്ന് അല്പം വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകാണുന്നതുമുണ്ട്. മൂന്നിലും വെച്ച് അധികം പഴക്കമുള്ളതാണെന്നും അതിനാൽ ആദ്യം സ്ഥാപിച്ചത് അതായിരിക്കണമെന്നും ശാസനപരിശോധകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും 'ഷാഹബാദഗർഹി' എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയതുമായ ശാസനപ്രതിയിൽ കേരളത്തെപ്പററിപ്പറയുന്നേടത്ത് 'കേതലപുരുഷന്മാർ' എന്നർത്ഥമായ 'കേതലപുസാ' എന്നപദംകൊണ്ടും 'ഗർണർ'എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയതും ഒന്നാമതു പറഞ്ഞതിനേക്കാൾ കുറേ പഴക്കംകുറഞ്ഞതുമായ രണ്ടാമത്തെ പ്രതിയിൽ 'കേതലപുത്രന്മാർ' എന്നർത്ഥമായ 'കേതലപുതാ' എന്ന പദംകൊണ്ടും 'ഖാൽസി' എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു കിട്ടിയ മൂന്നാമത്തേതിൽ 'കേതലപുത്രൻ' എന്നർത്ഥമായ 'കേത

ലപുതോ' എന്ന ഏകവചനപദംകൊണ്ടുമാണ് കേരളത്തിലെ ഭരണകർത്താക്കന്മാരെ നിർദ്ദേശിച്ചുകാണുന്നത്. അതിൽ ആദ്യത്തെ ശാസനത്തിൽ കേതലപുരുഷന്മാരെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് രക്ഷാപുരുഷന്മാരെന്നു സ്ഥാനപ്പേരോടുകൂടിയ ഭരണാധികാരികളെക്കുറിച്ചാണെന്നും അതിനാൽ ആ ശാസനം സ്ഥാപിച്ചകാലത്തു കേരളത്തിൽ സമുദായഭരണമായിരുന്നുവെന്നും തെളിയിച്ചാൻ അതു ധാരാളം മതിയാകുന്നതാണല്ലോ. രണ്ടാമത്തെ പ്രതിയിൽ കാണുന്നകേതലപുത്രന്മാർ എന്നുള്ളതും അതുസ്ഥാപിച്ച കാലത്ത് ഒന്നിലധികം അളുകൾ ചേന്നാണ് കേരളത്തിലെ ഭരണാധികാരം വഹിച്ചിരുന്നതെന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. അ ഭരണാധികാരികൾ ദ്രവിഡന്മാരല്ലാതെ ആര്യവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം 'പുത്രന്മാർ' എന്ന പദംചേർത്ത് ആ ആര്യജനതയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും പക്ഷേ വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ദ്രവിഡന്മാർ ദ്രവിഡജനങ്ങളെയെല്ലാം സാധാരണയായി 'മക്കൾ' എന്ന പദംകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിച്ചു വന്നിരുന്നുവെന്ന് പഴയ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ ധാരാളം തെളിയുന്ന സംഗതിയുംമറും അതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടുമുണ്ട്. 'കേതലപുത്രൻ' എന്നിങ്ങനെ കേരളത്തിലെ ഭരണാധികാരി ഒരാളാണെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മൂന്നാമത്തെ പ്രതിയാകട്ടേ സമുദായഭരണം അവസാനിച്ചു ചെരുമാൾ വാഴ്ചതുടങ്ങിയതിനുശേഷം സ്ഥാപിച്ചതാണെന്നും വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രസ്തുതശാസനത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഈ സംഗതി കുറേക്കൂടി സ്പഷ്ടമാക്കാം. കേരളത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ആ അശോകശാസനം ഇപ്രകാരമാണ്:—

"സവത വിജിതേഹമി ദേവാണം പിയസ പിയദസിനോരന്യോ (വ-ൽ രാജനോ) ഏവം പി പചന്തേസു യഥാ—അന്ധാ ചോഡപണ്ഡയാസതിയപുതോ കേതലപുസാ അ(വ-ൽ കേതലപുതാ അ. വ-ൽ കേതലപുതോ അ) തമ്മപണ്ണീയോ (വ. തമ്മപണ്ണീ) അന്തിയോഗ നാമയോണ രാജയോ (വ. രാജനോ) അഞ്ഞേതസ അന്തിയോഗസ സാമന്തരാജനോ (വ. രാജനേ) സവത ദേവാണം പിയസപിയദസിനോരന്യോ ദ്വേ ചികിച്ഛകതാ. മനുസചികിച്ഛാ പസുചികിച്ഛാച. ഓസധാനി യാനി മനുസോപ

ഗാനിച പസൂപഗാനിച യതയതണത്ഥി (൨. നാസ്തി) സവത ഹാരാപിതാനിച രോപാപിതാനി അ മൂലാനി ഫലാനി ച യത യതണത്ഥി (൨. നാസ്തി) സവതഹാരാപി താനി ച രോപാപി താനി ച. പഥേസു കൂപാച ഖനാപിതം വച്ഛാ ച രോപാപി താ പരിഭോഗായ പസുമനുസാണം.” പാലിഭാഷയായ ഇതി ന്റെറസംസ്കൃതം—‘സർവ്വത്ര വിജിതേ/സ്മിൻദേവാനാം പ്രിയസ്യ പ്രിയദർശിനോ രാജ്ഞഃ ഏവമപി പ്രത്യന്തേഷു യഥാ—അന്ധ്രാ ചോളപാണ്ഡ്യൗ സത്യപുത്രഃ കേതലപുരുഷാശ്ച (൨-കേതലപു ത്രാശ്ച. ൩-കേതലപുത്രശ്ച) താമ്രപർണ്ണീയഃ (താമ്രപർണ്ണീ) അന്തി യോഗനാമാ യവനരാജഃ അന്യേ തസ്യാന്തി യോഗസ്യ സാമന്ത രാജാഃ, സർവ്വത്ര ദേവാനാം പ്രിയസ്യ പ്രിയദർശിനോ രാജ്ഞഃ ദ്വേ ചികിത്സകതേ. മനുഷ്യചികിത്സാ പശുചികിത്സാ ച. ഔഷധാ നി യാനി മനുഷ്യോപഗാനി ച പശൂപഗാനി ച യത്ര യത്ര ന് സന്തി, സർവ്വത്ര ഹാരിതാനി ച രോപിതാനി ച. മൂലാനി ഫലാ നി ച യത്ര യത്ര ന സന്തി, സർവ്വത്ര ഹാരിതാനി രോപിതാനി ച പഥിഷു കൂപാശ്ച ഖാപിതാഃ, വൃക്ഷാശ്ച രോപിതാഃ പരിഭോ ഗായ പശുമനുഷ്യാണാം.’ മലയാളം—‘ദേവപ്രിയനായ പ്രിയദ ർശിരാജാവു ജയിച്ചു കീഴടക്കീട്ടുള്ള ഈ രാജ്യത്തിൽ എല്ലായിട ത്തും അപ്രകാരംതന്നെ ചുറ്റുമുള്ള രാജ്യങ്ങളിലും എന്നുവെച്ചാൽ —ആന്ധ്രന്മാർ, ചോളൻ, പാണ്ഡ്യൻ, സത്യപുത്രൻ, കേതലപു രുഷന്മാർ (൨-കേതലപുത്രന്മാർ. ൩-കേതലപുത്രൻ) ഇവരും താ മ്രപർണ്ണീയൻ[1] അന്തിയോഗനെന്ന[2] യവനരാജാവു് ആ അന്തി യോഗന്റെ കീഴിലുള്ള മറ്റു സാമന്തരാജാക്കന്മാർ ഇവർ ഭരിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിലും എല്ലാം ദേവപ്രിയനായ പ്രിയദർശിരാ ജാവിന്റെ രണ്ടു ചികിത്സകളാണ് നടത്താനുള്ളത്. മനുഷ്യചികി ത്സയും പശുചികിത്സയും. മനുഷ്യർക്കു തക്കവയും പശുക്കൾക്കു

---

1 ലങ്കയിലെ രാജാവ് ലങ്കയിൽ ‘താമ്രപർണ്ണി’ എന്ന നഗരത്തിൽ ഇരുന്നു രാജ്യംഭരിച്ച വിജയന്റെ വംശക്കാരനാകയാൽ ഈ പേർ ഉണ്ടായി. ദ്വീപവം ശം അ. 1

2. അന്തിയോക്കസ്സ് എന്ന യവനരാജാവോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശ ക്കാരനായ രാജാവോ.

തക്കവയുമായ ഏതേത് ഔഷധങ്ങൾ എവിടെയെവിടെ ഇല്ലയോ അവിടെയെല്ലാം അതുകൾ വരുത്തുകയും നടുകയും വേണം. മൂലങ്ങളും ഫലങ്ങളും എവിടെയെവിടെ ഇല്ലയോ അവിടെയെല്ലാം അവയും വരുത്തുകയും നടുകയും വേണം. പശുക്കൾക്കും മനുഷ്യക്കും ഉപയോഗത്തിനായി വഴിക്കെല്ലാം കിണറുകൾ കുഴിപ്പിക്കയും വൃക്ഷങ്ങൾ നട്ടുവളർത്തുകയുംവേണം.-

ഈ ശാസനത്തിൽ അക്കാലത്തു ദ്രമിഡദേശങ്ങളിലുള്ള രാജാക്കന്മാരിൽ വച്ചു ഗോകർണ്ണം മുതൽ ഏകദേശം പുതുപ്പട്ടണത്തോളമുള്ള കേരളഭൂഭാഗവും ഇപ്പോഴത്തെ മൈസൂർ രാജ്യത്തിലുൾപ്പെട്ട ചില ഭാഗങ്ങളും ഭരിച്ചിരുന്നാളും ഹാരീതവംശക്കാരനും സത്യനെന്ന രാജാവിന്റെ കുലപരമ്പരയിൽപ്പെട്ടാളുമാണെന്ന് മഗസ്തനീസ്സിന്റെ വിവരണത്താലും മറ്റും ഊഹിക്കാവുന്ന രാജാവിനെയും കേരളത്തിലെ ഭരണാധികാരികളേയും മാത്രമാണല്ലൊ 'പുത' എന്ന ഉപപദത്തോടുകൂടി നിർദ്ദേശിച്ചു കാണുന്നത്. ഹാരീതവംശക്കാർ വടക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ നിന്നു കാലക്രമത്തിൽ വന്നുകൂടിയ ആര്യവർഗ്ഗക്കാരാണെന്നുള്ള മിക്കതും തീർച്ചപ്പെട്ടതായുള്ളതുമാണ്. അതുകൊണ്ടു രണ്ടാമത്തെ ശാസനപ്രതിയും കേരളത്തിലെ സമുദായഭരണകാലത്തെത്തന്നെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു[1].

---

1. ഈ അശോകശാസനത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രതികളും റോമൻലിപിയിൽ പകർത്തി ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലേക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ആ പരിഭാഷയെ സരിച്ചുമാത്രം ഈ ശാസനത്തെപ്പറ്റി 'മലബാർ മനുവൽ, കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം' മുതലായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താക്കന്മാരും പ്രസ്താവിച്ചും കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ റോമൻ ലിപിയിലേക്കു പകർത്തിയപ്പോൾ ഒന്നിൽ 'കേതലപുസാ' എന്നുള്ളതിനെ 'കേതലപുത' എന്നാക്കിയും മറെറാന്നിൽ 'കേരള പുതാ' എന്നുള്ള ബഹുവചനരൂപത്തേയും മൂന്നാമത്തേതിലുള്ള 'കേരളപുതോ' എന്ന ഏകവചനരൂപത്തേയും രണ്ടും ഒരുപോലെ 'കേതലപുതോ' എന്ന ഏകവചനരൂപമാക്കിയും മാറിപ്പോകുകയും ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയപ്പോഴേക്ക് എല്ലാം 'കേരളപുത' എന്നതന്നെ ആക്കിയതും നിമിത്തം ചില സൂക്ഷ്മാംശങ്ങൾ മാഞ്ഞുപോവാനിടയായിപ്പോയി. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ സംഗതി ഇവിടെ ഇത്രയും വിസ്തരിക്കേണ്ടിവന്നത്.

മേൽപ്രകാരം ചന്ദ്രഗുപ്തകാലത്തു കേരളത്തിൽ ആദിചേരവംശരാജാക്കന്മാരുടെ ശക്തിയെല്ലാം ക്ഷയിച്ച് അവസാനംഘട്ടമായിരിക്കുന്നുവെന്നു മഗസ്ഥനിസ്സിന്റെ വിവരണത്താലും അശോകകാലത്തു രക്ഷാപുരുഷന്മാരാണ് കേരളത്തിലെ ഭരണാധിപന്മാരെന്ന് ആ ചക്രവർത്തിയുടെ ശിലാശാസനത്താലും തെളിയുന്നതുകൊണ്ടു ചന്ദ്രഗുപ്തകാലമായ കലിവത്സരം ൨൭൭൯ (ക്രി. മു. ൩൨൨) നും അശോകകാലമായ ൨൭൯൩ (ക്രി. മു. ൩൦൮) നും ഇടക്കാണ് ആദിചേരരാജഭരണം അവസാനിച്ചതും സമുദായഭരണം ആരംഭിച്ചതും എന്നു മിക്കതും തീർച്ചപ്പെടുത്താം. അതുപോലെ തന്നെ സമുദായഭരണാരംഭകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന കേരളരാജ്യത്തിന്റെ വിസ്താരം ഏകദേശം തിരുവിതാംകൂറിലെ കൊല്ലം പരവൂർ മുതൽ തുടങ്ങിവടക്കുപെരുമ്പുഴ വരെ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും ആ രാജ്യത്തെയാണ് അറുപത്തുനാലുഗ്രാമങ്ങളാക്കിയും മറ്റും വിഭജിച്ചിരുന്നതെന്നും കേരളോൽപ്പത്തിയിലും മറ്റും ഗോകർണ്ണം മുതൽക്കുള്ള പ്രദേശങ്ങളെക്കൂടി ആ ഗ്രാമവിഭാഗത്തിലുൾപ്പെടുത്തിയത് ഐതിഹ്യത്തിന്റെ കാലക്രമത്തിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾ വഴിക്കുവന്നകൂടിയ സ്ഖലിതമായിരിക്കണമെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടതായുമിരിക്കുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല കേരളോൽപ്പത്തിയിൽത്തന്നെ ഒരേടത്ത് "പെരുമ്പുഴക്കു വടക്കു നാല ഗ്രാമവും പെരുമ്പുഴക്കു തെക്കു നാലഗ്രാമവും തങ്ങളിൽ കൊള്ളക്കൊടുക്കയും മുറിച്ചു" എന്നിങ്ങനെയും, "പോയിക്കളഞ്ഞവർ പഴന്തുളുവർ എന്നും തുളു നമ്പികൾ എന്നും പേരുള്ളവർ" എന്നിങ്ങനെയും മറ്റും പ്രസ്താവിച്ച കാണുന്നതും പ്രസ്തുതസംഗതിക്കു സാധകമായിട്ടുള്ളതാണ്[1]. വാസ്തവത്തിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായ ഗ്രാമവിഭാഗത്തിൽ പെരുമ്പുഴക്കു വടക്കുള്ള ഭാഗം ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുതന്നെയില്ലെന്നാണ് ഊഹിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നത്[2].

---

1. കേരളോൽപ്പത്തിഭാഗം 26, 27.

2. പക്ഷേ 32 ഗ്രാമങ്ങളായിട്ടാണ് നാലു കഴകങ്ങളെ സമുദായഭരണകാലത്തു തിരിച്ചിരുന്നതെന്നും 64 ഗ്രാമങ്ങളെന്നുള്ള ഐതിഹ്യംതന്നെ കന്യാകുമാരിമുതൽ ഗോകർണ്ണംവരെ കേരളമാണെന്നുള്ള സ്ഥിതിയും പെരുമ്പുഴക്കു തെക്കുതന്നെ 32 ഗ്രാമങ്ങളുള്ള സ്ഥിതിയും കേരളം മുഴുവൻ ഗ്രാമങ്ങളാക്കി വിഭജിച്ചുവെന്നുള്ള പ്രവാദവുംകൂടി ഘടിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി പിന്നീടുണ്ടായതാണെന്നും വരാവുന്നതാണ്

സമുദായഭരണാവസാനം.

ഇങ്ങനെ ഏറ്റെടുത്തിവന്ന സമുദായഭരണവും ഏകദേശം രണ്ടുവഷ്ശതകത്തോളം മാത്രമാണ് നടന്നിട്ടുള്ളതെന്നു നിശ്ചയിപ്പാൻ ചില തെളിവുകൾ കാണുന്നുണ്ട്. എങ്ങനെയെന്നാൽ— കലിവഷ്ം മൂപ്പതാം ശതകത്തിന്റെ (ക്രി. മു. രണ്ടാം ശതകത്തിന്റെ) അവസാനകാലം മുതൽ 'ആതൻ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരോടുകൂടിയ ഒരു ചേരരാജാവും അദ്ദേഹം കുലകൂടസ്ഥനെന്ന നിലയിൽ 'ആതൻ' എന്ന വംശപ്പേരിന്റെ സ്ഥാനത്തുള്ള ഉപപദമായിച്ചേർത്തു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശക്കാരുമായ ചേരരാജാക്കന്മാരും കേരളം ഭരിച്ചുവന്നതായി 'പതിറ്റുപ്പത്ത്', പുറനാനൂർ' മുതലായ പഴയ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ തെളിയുന്നുണ്ട്[1]. ആതൻ എന്ന ആ രാജാവിന്റെ കൃതിയായിത്തന്നെ ചില ചെന്തമിഴ് കവിതകളുണ്ടെന്നും അവയിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. 'മുടങ്ങിക്കിടന്ന നാട്ടേരലാതൻ' എന്നിങ്ങനെ ഗ്രന്ഥകാരനാമത്തോടുകൂടി ചില പഴയ ചെന്തമിഴ്പ്പാട്ടുകൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളായിട്ടുമുണ്ട്[2]. എന്നു തന്നെയുമല്ല, കാണ്വായനഗോത്രക്കാരാണെന്നു പറഞ്ഞു കാണുന്ന ഗംഗവംശരാജാക്കന്മാരുടെ പേരിനോട് ആദികാലത്തു ചേർത്തു കാണുന്ന 'വമ്മ' എന്ന ഉപപദം[3] ഈ ആതചേരരാജാക്കന്മാരുടെ പേരിനോടും മിക്കതും ചേർത്തുകാണുന്നതുമുണ്ട്[4]. അതിനുംപുറമേ ആതവംശരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലംമുതൽ ചേരരാജ്യത്തിനു വീണ്ടും വിസ്താരം വർദ്ധിച്ചതായും കൊങ്ങുനാട്ടിൽ വേറെ രാജാ

---

1. ഇമയവമ്മൻ നെടുഞ്ചേരലാതൻ, ചെൽവക്കടുങ്കോവാഴിയാതൻ, ആടുകോട്പാട്ടുചേരലാതൻ, പെരുഞ്ചേരലാതൻ മുതലായ രാജാക്കന്മാരുടെ പേരുകൾ നോക്കുക. പതിറ്റുപത്ത് 2, 6, 7. പുറനാനൂർ 62, 63, 368, 387.

2. അകനാനൂർ.

3. കൊംഗണിവമ്മ, ഹരിവമ്മ, കൃഷ്ണവമ്മ മുതലായി ക്രിസ്താബ്ദാരംഭകാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ഗംഗവംശരാജാക്കന്മാരുടെ പേരുകൾ നോക്കുക. കർണ്ണാടകശാസനം ഒന്നാംപുസ്തകം. മദിരാശിമാസിക, നം. 32. (1847 ജനവരി—ജൂൺ)

4. ദ്രവിഡദേശരാജാക്കന്മാരിൽവെച്ച് ഈ രണ്ടു രാജവംശത്തിലുള്ളവരുടെ പേരിനോടാണ് ഏറ്റവും ആദികാലത്ത് ഈ ഉപപദം ചേർത്തുകാണുന്നത്. കേരളത്തിലാകട്ടെ പിൽക്കാലത്ത് ഈത് ക്ഷത്രിയജാതിക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേകോപപദമായിത്തീരത്തക്കവിധം വ്യാപിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

യുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഒരു സാമന്തരാജാവിന്റെ നിലയിൽ മാത്രം ഭരണം നടത്തിയിരുന്നതായും ആ നാട്ടും ചേര സാമ്രാജ്യത്തിൽത്തന്നെ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതായും അക്കാലത്തെ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്പഷ്ടമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതുമുണ്ട്. ഈ ചേരരാജാക്കന്മാർ പല അവസരങ്ങളിലും ചോളരാജാക്കന്മാരോട് യുദ്ധം നടത്തിയതായിട്ടും കൊങ്ങുനാട്ടിലെ രാജാക്കന്മാർ എപ്പോഴും ചേരരാജാക്കന്മാരെസ്സഹായിച്ചിരുന്നതായിട്ടും പലേടത്തും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു തന്നെയല്ല ആ കൊങ്ങുനാട്ടുരാജാക്കന്മാർക്കെല്ലാം ഈ പുതിയ ചേരരാജാവിന്റെ കാലം മുതൽ കുറേക്കാലത്തേക്ക് പരമ്പരയായിത്തന്നെ 'കൊങ്ങിളം കോവരചർ' എന്നിങ്ങനെ ഒരിളമുറസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന പേരാണ് പറഞ്ഞുവന്നതെന്നും 'ചിലപ്പതികാരം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്താൽ തെളിയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്[1]. ഈ വക സംഗതികളോടുകൂടി കേരളം ഒരു കാലത്തു രക്ഷാപുരുഷന്മാരും പരദേശത്തു നിന്നുകൊണ്ടു വന്നവരായ പെരുമാക്കന്മാരും ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നുവെന്നും മറ്റും കേട്ടീയരുടെയിടയിൽ പ്രബലമായി പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന ഐതിഹ്യവും സമുദായഭരണത്തിന്റെ അവസാനത്തെക്കുറിച്ചു കേരളോൽപ്പത്തിയിയിലും മറ്റും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയുംകൂടിച്ചേർത്തു നോക്കിയാൽ താഴെപറയുന്നവിധം ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.

മുമ്പു വിവരിച്ചപ്രകാരം രക്ഷാപുരുഷന്മാരെത്തെരഞ്ഞെടുത്തു ഭരണാധിപന്മാരാക്കി നിശ്ചയിച്ചു രാജ്യഭരണംനടത്തിവന്ന സമ്പ്രദായം ഏതാനും കാലത്തേക്കു രാജ്യക്ഷേമത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും കാരണമായ വിധത്തിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയെങ്കിലും ഏതൊരുമാതിരിയിലുള്ള ഏർപ്പാടിനും മുമ്പു വിചാരിക്കാത്ത ഓരോതരം ദോഷങ്ങൾ കാലക്രമത്തിൽ വന്നുകൂടി ആ ഏർപ്പാട് നന്മയേക്കാൾ അധികം തിന്മ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന രീതിയനുസരിച്ച് ഈ സമുദായഭരണവും കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഓരോവിധത്തിൽ ദൂഷിച്ചുതുടങ്ങി. രക്ഷാപുരുഷന്മാരായ തളിയാതിരിമാർക്കു രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞും തൻകാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധ വർദ്ധിച്ചും വന്നു. അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കും വാഴ്ചക്കുള്ള കാലം മുമ്മൂന്നു സംവ

1. ചിലപ്പതികാരം. ഉരൈചെറുകാതൈ.

ത്സരം മാത്രമാക്കിയതു മതിയായില്ലെന്നും തോന്നിത്തുടങ്ങി. അതിനാൽ രക്ഷാപുരുഷസ്ഥാനം വഹിപ്പാൻ ഭാഗ്യംസിദ്ധിച്ചുവരെല്ലാം സ്വാർത്ഥം മുഴുത്തു മൂന്നുസംവത്സരംകൊണ്ട് എത്രത്തോളം ധനം സമ്പാദമാക്കാൻ കഴിയുമോ അത്രയും ധനം സമ്പാദിക്കയെന്ന സംഗതിമാത്രം അവരുടെ കർത്തവ്യമായിഗ്ഗണിച്ചുവരുവാനും തുടങ്ങി. എന്നു മാത്രമല്ല, അതുകാരണം രക്ഷാപുരുഷന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കായ്യത്തിലും പലതരം മത്സരങ്ങളും നാട്ടുകാരിൽത്തന്നെ അന്തശ്ഛിദ്രങ്ങളും മുഴുത്തു വരുവാനും ഇടയുണ്ടായിത്തീർന്നു[1]. ഈവക മത്സരം തുടങ്ങിയ ആദികാലങ്ങളിൽ, രക്ഷാപുരുഷന്മാക്ക് വസ്തു മുതൽ സമ്പാദിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുള്ള ചില നിബന്ധനകളും മറ്റും ഗ്രാമയോഗങ്ങൾ വഴിക്ക് ഏർപ്പെടുത്തി മത്സരപരിഹാരത്തിനു ശ്രമംചെയ്തുവെങ്കിലും കാലക്രമത്തിൽ അതുകൊണ്ടും വന്നുകൂടിയ ഫലം രക്ഷാപുരുഷന്മാർ ധനം നിധിയായി സൂക്ഷിക്കയും അവരുടെ കുടുംബത്തിലുള്ളവർ ക്രമേണ ധനികന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായമായിപ്പുഴ്വവസിച്ചു എന്നല്ലാതെ പ്രജകൾക്കുള്ള ഉപദ്രവത്തിന്നോ രക്ഷാപുരുഷന്മാരുടെ സ്വാർത്ഥതൽപ്പരതക്കോ ഒരു കുറവും സിദ്ധിച്ചില്ല. ഈവിധത്തിൽ ഭരണാധികാരം ലഭിച്ചവരെക്കൊണ്ടുള്ള ഉപദ്രവങ്ങളും ഭരണകായ്യങ്ങളിലുള്ള വീഴ്ചകളും മൂന്നുസംവത്സരം കൂടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പുനിമിത്തം മിക്കതും ഇടവിടാതെതന്നെ നിലനിന്നുവരുന്ന മത്സരങ്ങളും മുഴുത്തുവന്ന നാട്ടിൽ സമാധാനം തീരെയില്ലാതായിത്തീർന്നു. അതിനാൽ ഭരണരീതിയിൽ ഏതാനും ചില മാറ്റങ്ങൾ ചെയ്യാതെ കഴികയില്ലെന്നും വന്നു. അതിന്നായി പ്രജാപ്രധാനന്മാരെല്ലാവരും ഗ്രാമാധികൃതന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും ചേർന്നു യോഗംകൂടി, മൂന്നുസംവത്സരത്തേക്കു നന്നാലാളുകളെത്തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സമ്പ്ര

---

1. കേരളോൽപ്പത്തിയിൽ "ഇങ്ങനെ അവരോധിച്ചു നടക്കുംകാലങ്ങളിൽ തനിക്കു തനിക്കു മൂവാണ്ടുകാലല്ലോ ഉള്ളൂ. അതിന്നിടക്കു വസ്തു ഉണ്ടാക്കുകയത്രേ വേണ്ടതു" എന്നു കല്പിച്ചു, നാട്ടിലുള്ള പ്രജകളെ ഉപദ്രവിച്ചുതുടങ്ങി. കോഴകൊണ്ടു അർത്ഥം തടിപ്പിക്കയും നിധി സൂക്ഷിക്കയും ചെയ്യുമുഴുത്തു" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നോക്കുക പേ. 17.

ദായം വേണ്ടെന്നുവെക്കണമെന്നും പന്തിരണ്ടു സംവത്സരത്തേക്കു സ്വാധികാരങ്ങളോടുംകൂടി ഒരാളെമാത്രം നിയമിച്ചാൽ മതിയെന്നും ആ യോഗംവഴിക്കു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ ആ നിശ്ചയപ്രകാരം പന്തീരാണ്ടു രാജ്യംഭരിക്കാനുള്ള അധികാരത്തോടുകൂടിയ രക്ഷാപുരുഷന്റെ അവരോധത്തിന്നായി കീഴ്വഴക്കം നടപ്പുനസരിച്ചു് തൃക്കാരിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽചെയ്ത ഏർപ്പാടുകൾ വിഫലമായിട്ടാണ് പര്യവസിച്ചതു്. മുമ്പിലത്തെ നിയമപ്രകാരം അക്കാലത്തു രക്ഷാപുരുഷന്മാരായിരുന്ന തളിയാതിരിമാർ അവരുടെ അവരോധാവസരത്തിൽ ചെയ്തിരുന്ന ശപഥപ്രകാരം മൂന്നു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞിട്ടും സ്ഥാനം ഒഴിച്ചുകൊടുപ്പാൻ ഒരുക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുതുതായി നിശ്ചയിച്ച ഏർപ്പാട് അവക്കു ചില തക്കങ്ങളും വിവാദങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ചു് സപക്ഷത്തിലും ചിലരെ ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ വകയുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു[1]. ആ സംഭവം അകപ്പാടെ രാജ്യത്തിൽ വലിയ കലഹത്തിന്നുതന്നെ കാരണമായി.

അപ്പകാരം അക്കാലത്തു രക്ഷാപുരുഷസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന തളിയാതിരിമാരും പ്രധാന മന്ത്രിയും അവരുടെ അൽപക്കാരും ഒരുഭാഗത്തും അവക്കെതിരായ പൊതുജന പ്രധാനന്മാരും അൽപക്കാരും മറുഭാഗത്തുമായി പ്രബലമായ യുദ്ധവും തുടങ്ങിവെച്ചു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഭാഗത്ത് ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം വഹിച്ചു യുദ്ധം നടത്തുവാനുള്ള പ്രേരകന്മാരായിരുന്നത് അതിന്നുമുമ്പു രക്ഷാപുരുഷന്മാരായി വാണിരുന്നവരും നിയമപ്രകാരം ഭരണം ഒഴിഞ്ഞവരുമായ അഷ്ടഗൃഹാപമനരും മറ്റുള്ള ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുമായി നൂറോളം ജന്മി പ്രധാനന്മാരായിരുന്നു. അങ്ങനെ രണ്ടുഭാഗത്തും ഏകദേശം തുല്യമായ ബലം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നതു നിമിത്തം ആ യുദ്ധം അല്പകാലത്തേക്കു നിലനില്ക്കുന്നതിന്നും അവഴിക്കു ക്രമേണ നാട്ടിൽ ക്ഷാമം വർദ്ധി

1. "ബ്രാഹ്മണർ തിരുനാവായ മണപ്പുറത്തുകൂടി ഒരു സഭയായി നിരൂപിച്ച് ഇനിമേലിൽ പന്ത്രണ്ടാമാണ്ടിൽ ഓരോരുത്തർ പന്തീരാണ്ടു പന്തീരാണ്ടു നാടു പരിപാലിക്കെന്നു നിശ്ചയിച്ചു തൃക്കാരിയൂർ തൃക്കോട്ടിലിന്നും രക്ഷാപുരുഷനായി വാണുപോരുവാൻ അവരോധിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ എന്നും ഞാൻ എന്നും തമ്മിൽ വിവാദിച്ചു." എന്നുള്ള കേരളോൽപത്തിപ്രസ്താവം നോക്കുക. ശ്ലോകം 18.

ക്കുന്നതിനും ഇടയുമായിത്തീർന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, അക്കാലത്തു കൊങ്ങുനാടു ഭരിച്ചിരുന്ന രാജാവ് വളരെ തന്ത്രജ്ഞനായ ഒരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കേരളത്തിലെ ആ യുദ്ധത്തിന്റെയും അതുകൊണ്ടു നാട്ടിൽ വേണ്ടതുപോലെ പ്രയത്നം ചെയ്യാനാളില്ലാത്തതിനാൽ വന്നുകൂടുന്ന ക്ഷാമബാധയുടെയും ഗതികർം ചാരന്മാർവഴിക്കു സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ് യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ട രണ്ടുകക്ഷികർക്കും ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി വരുന്ന സാധനങ്ങർ തമ്മിൽ തമ്മിലറിയിക്കാതെ അയച്ചുകൊടുത്തു വീണ്ടും കലഹം നീട്ടുവാൻ സംഗതിവരുത്തി. അങ്ങനെയും അല്പകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോർ രണ്ടുകക്ഷിക്കാക്കും പരസ്പരം ജയം അസാധ്യമാണെന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങുകയും ക്ലിപ്തമായ ഒരുകാലത്തേക്കു രക്ഷാപുരുഷന്മാരെ അവരോധിച്ചു ഭരണം നടത്തുന്നസമ്പ്രദായം തീരെ വേണ്ടെന്നുവെക്കണമെന്നും പുതുതായി ഒരു രാജവംശത്തെത്തന്നെ രക്ഷാധികാരത്തോടുകൂടി വാഴിക്കുകയാണ് നല്ലതെന്നും ആ കൊങ്ങുരാജാവിന്റെ മധ്യസ്ഥതയിൽ രണ്ടുകക്ഷികളും സമ്മതിക്കുകയുംചെയ്തു. അതിനുംപുറമെ, നാട്ടിൽ കലഹം വർദ്ധിച്ച് മറെറാരുരാജാവിനു ബലാൽകാരംകൊണ്ടുതന്നെ രാജ്യം കീഴടക്കുവാൻ ഇടവരുത്തിയാൽ തങ്ങർക്കു യാതൊരധികാരവും സിദ്ധിക്കില്ലെന്നും തങ്ങർ തന്നെ ഒരു രാജാവിനെ സ്വീകരിച്ചു വാഴിക്കുന്നതായാൽ അല്പം ചിലമെച്ചമെങ്കിലും ഉണ്ടാകാവുന്നതാണെന്നും കരുതീട്ടുംകൂടിയായിരിക്കാം രണ്ടുഭാഗക്കാരും ഒരു രാജാവിനെത്തന്നെ ക്ഷണിച്ചുവാഴിപ്പാൻ സമ്മതിച്ചു തീച്ചയാക്കിയതെന്നുംകൂടി പിന്നീടുണ്ടായ ആതവംശരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലത്തും അല്പംചില അധികാരങ്ങർ നിയമിച്ച് തളിയാതിരിമാരുടെ അവരോധവും ജനപ്രതിനിധികളുടെ പഞ്ചമഹാസഭയും മറും ഏർപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നതിൽ നിന്നൂഹിക്കാവുന്നതുമാണ്[1]. ഏതു രാജാവിനെയാണ് കേരളത്തിന്റെ നായകനായി വാഴിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള കാര്യത്തിലാകട്ടെ കലഹത്തിലേർപ്പെട്ട രണ്ടുകക്ഷികർക്കും യാതൊരു വിവാദത്തിനും ആ കൊങ്ങുരാജാവു വക കൊടുത്തിരുന്നില്ല.

1. ഈസംഗതിയെക്കുറിച്ചു മേലിൽവിവരിക്കും.

രണ്ടുകുട്ടരെയും ഒരുപോലെസഹായിച്ചു് അവരുടെ പ്രത്യേകപ്രീതിക്കു പാത്രമായിത്തീർന്നിരുന്ന ആ നയനിപുണനെത്തന്നെ രണ്ടുഭാഗക്കാരും ഒത്തൊരുമിച്ചു് ഏകാഭിപ്രായമായിത്തന്നെ കേരളനാഥനാക്കി വാഴിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു. 'ബാണവമ്മൻ ഉദയൻ ചേരനാതൻ' എന്നു പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന ആ കൊങ്ങുദേശാധിപനെ സർവ്വസമ്മതത്തോടെ കേരളസിംഹാസനാധിപതിയാക്കി അഭിഷേകംചെയ്തു വാഴിക്കയുംചെയ്തു. ഈ വക സംഗതികളിൽ മിക്കതും അക്കാലത്തുതന്നെ ജീവിച്ചിരുന്നാളും ഉദയൻ ചേരനാതൻ എന്ന ആ ഒന്നാമത്തെ കേരളപ്പെരുമാളുടെ ആശ്രിതനുമാണെന്നു കാണുന്ന 'മൂരിങ്ങയൂർ മൂടിനാഗരാജൻ' എന്ന കവി ആ രാജാവിനെക്കുറിച്ചു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ചില കവിതകളിലും ചിലപ്പതികാരത്തിലും ഉള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായിപ്പരിശോധിച്ചാൽ തെളിയുന്നതുമാണ്[1]. എങ്കിലും ആ വിഷയത്തിൽ പ്രബലമായ ഒരു വിപ്രതിപത്തിക്കു വകകാണുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ പ്രസ്തുത സംഗതി എങ്ങനെയാണ് തെളിയുന്നതെന്നുകൂടി വിവരിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. 'മൂടിനാഗരാജ'നേറയും ചിലപ്പതികാരകർത്താവിനേറയും ആ ചെന്തമിഴ്പദ്യഭാഗങ്ങൾ ഇപ്രകാരമാണ്:—

(ക) നിൻ കടർപ്പിറന്തഞാ യിറുപെയത്തുനിൻ
വെണ്ടലൈപ്പുണരിക്കടകർകളിക്കും
യാണർ വൈപ്പിനന്നാട്ടപ്പെരുമാ
വാനവരമ്മനെ! നീയോ പെരുമ.
വലാകളെ പ്പുരവിയെവരോട്ടു ചിനെ ഇ—
നിലന്തലൈക്കൊണ്ടു പൊലന്യൂത്തമ്പെ
യിരൈന്തതിമ്മരും പൊരുതുകളത്തൊഴിയ—
പ്പെരുഞ്ചോറുമികപതാവരെ യാളുകൊട്ടരുളിയ്."

(മൂടിനാഗരാജൻ)

(ഖ) "ഒരൈവതിരൈന്തതിമ്മരുടൻറൊഴിന്ത
പോരിപ്പെരുഞ്ചോറു പോററാതു താനളിത്ത
ചേരൻപോറൈയൻ മലൈയൻറിറംപാടി
ക്കാർപൊയ് കഴലാടവാടാമേവൂചൽ."

(ചിലപ്പതികാരം.. ഉൻ.)

I. പുറനാനൂർ, പാട്ട്, 2; ചിലപ്പതികാരം, ഗാ. 23, 29.

ഇവയുടെ മലയാളം—

(൫) നിന്നുടെ കടൽതന്നിൽപ്പിറന്നോരക്കൻവീണ്ടും
നിൻമുടിക്കീഴ്പ്പുക്കു മാഖ്യിയിൽക്കളിപ്പോരീ
നൂതനമായെഴുന്ന നൽഭ്രമിക്കീശനായ
നാഥഹോ ജ്ഞാനവമ്മ! പാക്കിലോ നീതാൻ മഹാൻ
ചാത്വല ഫാലാങ്കിത വാജിപൃന്ദങ്ങളെഴു-
മത്യുപോരാട്ട വൈരം വർദ്ധിച്ചു വരികയാൽ
ഭ്രമിതന്മാടയവരായവർ പൊൽത്തുമ്പപ്പൂ
ദാമങ്ങളണിഞ്ഞവർ നൂറുപേർ പ്രേക്കേന്മാർ
പൊരുതീടുന്നകാലം പോക്കളം വിട്ടൊഴിയു-
മളവുങ്ങവക്കുന്ന സംഭാരം നല്കിയോനേ.

(൬) നൂഴിനാഥരുമാരെവരുമെതിർത്തിയന്ന
പോരികൽ നൽച്ചാടു പാരാതെ നൽകിയൊരു
ചേരൻറെ പൊറയൻറെ മലയോൻറെ പുകൾപെറ്റി
കാർവിളയും കഴലാട്ടമുറയുടോമോ.

എന്നാണ് ചുരുക്കത്തിൽ പദ്യം വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഇവയിൽ അഞ്ചു പേരെന്നും നൂറുപേരെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് പാണ്ഡവന്മാരെയും ദുര്യോധനാദികളായ നൂറുപേരെയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ ഈ പദ്യങ്ങളിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള 'ഉദയൻ ചേരൻ' എന്ന ചേര രാജാവു് ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ പാണ്ഡവസേനക്കും കൌരവസേനക്കും ഭക്ഷണസാമഗ്രികൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നാണഭിപ്രായമെന്നും പിൽക്കാലത്തെ പല ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മമായിപ്പരിശോധിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, 'തൊകൈനൂലുകൾ' എന്നു തമിഴ്പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞുവരുന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിലുൾപ്പെട്ടതും പഴയ ഖണ്ഡകൃതികൾ ശേഖരിച്ചു് കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കിയതുമായ 'പുറനാനൂർ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ പിൽക്കാലത്ത് വ്യാഖ്യാനിച്ച ഒരു പണ്ഡിതൻ മൂടിനാഗരാജകവിയുടെ പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ അഞ്ചുപേരും നൂറുപേരും തമ്മിലുണ്ടായ ഒരു യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു മഹാഭാരതഗ്രന്ഥം വഴിക്കു ലോകപ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഭാരതയുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചു തന്നെയായിരിക്കണമെന്ന് സംഖ്യാസാമ്യത്താൽ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് അപ്രകാരം വ്യാഖ്യാനിക്കയും പിന്നെ അതു പ്രമാണമാക്കി മറ്റു ചിലരും അങ്ങനെ

തന്നെ പ്രസ്താവിക്കയുമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും കേരളത്തിൽ പണ്ടു നടന്ന സംഭവം കാലാന്തരത്തിൽ തീരെ മറഞ്ഞുപോയതിനാൽ ആ വിഷയത്തിൽ സംശയത്തിന്നുപോലും അവകാശമുണ്ടാകാഞ്ഞതാണെന്നും തന്നെ കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ഉദയൻചേരനാതന്റെ കാലവും ഭാരതയുദ്ധകാലവും തമ്മിൽ വളരെയധികം അന്തരമുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി പഴയചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽത്തന്നെ നല്ലവണ്ണം തെളിയുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമതായി, ചിലപ്പതികാരകർത്താവായ 'ഇളംകൂറടികൾ' എന്ന ബുദ്ധസന്ന്യാസിയുടെ ജ്യേഷ്ഠനും ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രധാനമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളാളും 'മഹാവംസോ' എന്നും 'ദീപവംസോ' എന്നുംപേരായ പാലിഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ലങ്കാരാജാക്കന്മാരിൽ 'ഗജബാഹു' എന്ന രാജാവിന്റെ സമാനകാലികനുമായ 'ചേരൻ ചെങ്ങുട്ടുവൻ' എന്ന കേരളരാജാവാണ് ഈ ഉദയൻ ചേരൻ മുതൽക്കു പതിമൂന്നാമത്തെ രാജാവായിട്ടാണ് ആവക ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. 'ചേരൻ ചെങ്ങുട്ടുവ'ന്റെ കാലം കലിവത്സരം ൩൮൭൯-നു ക്രിസ്ത്വബ്ദം ൧൭൭ വരെയാണെന്ന് നല്ലവണ്ണം തീർച്ചപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണ്[1]. അതിനാൽ ക്രിസ്ത്വബ്ദം രണ്ടാം ശതകാവസാനവും ഉദയൻചേരനെറകാലവും തമ്മിൽ പതിനൊന്നുരാജാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ക്കാലം കൊണ്ടുവരാവുന്ന അന്തരമേ ഉള്ളൂ എന്ന് തീർച്ചയാണ്. അതുതന്നെയുമല്ല-'പതിറ്റുപത്ത്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ രണ്ടാം പത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള 'നെടുഞ്ചേരനാതൻ' എന്ന കേരളപ്പെരുമാൾ ഈ ഉദയൻചേരനാതന്റെ പുത്രനാണെന്ന് ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്പഷ്ടമായിത്തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്[2]. ആ നെടുഞ്ചേരനാതന്റെ ആശ്രിതനായിരുന്ന 'കോവലൻ'

---

1. ആ സംഗതി മേലിലിൽ വിവരിക്കും.
2. "മന്നിയപെരുമുകൾ മുവിൽവായ്ഴിഴി
ഇന്നിചൈ മുരചിനുതയൽചേരൽ
വെളിയൻ വെന്മാണല്ലിനിയീൻറമകൻ
.....
ഇമയവരമ്പൻ നെടുഞ്ചേരലാതനെ." (പതി 2.)

എന്നൊരു ധനവാൻ ബുദ്ധമതം സ്വീകരിക്കയും പെരുമാളുടെ അനുവാദപ്രകാരം തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു വളരെ വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു ബുദ്ധചൈത്യം പണിയിക്കയും ചെയ്തതായും അവ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ബുദ്ധചൈത്യം അക്കാലത്തു ഭാരതഖണ്ഡത്തിലുള്ള കാഴ്ചകളിൽ ഏറ്റവും വിശേഷപ്പെട്ടതായിരുന്നുവെന്നു റോമാക്കാരും മറ്റുമായ വിദേശീയ യാത്രക്കാരും വർണ്ണിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഈ കോവലനാകട്ടെ ചിലപ്പതികാരകഥാനായകനും ചേരൻ ചെങ്കുട്ടുവന്റെ സമാനകാലികനുമായ കോവലന്റെ ഒമ്പതാമത്തെ മുൻതലമുറയായ പൂർവികനാണെന്നു 'മണിമേഖല'യിലും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു[1]. അതുകൊണ്ടും ക്രിസ്ത്വബ്ദം രണ്ടാം ശതകത്തിൽനിന്നു പത്തു പുരുഷാന്തരത്തോളമുള്ള കാലം അതായത് ഏകദേശം മുന്നൂറു സംവത്സരം മാത്രമാണ് ഉദയൻ ചേരന്റെ കാലത്തിനു പഴക്കമുള്ളതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുന്നതാണ്. ഭാരതയുദ്ധകാലമാകട്ടെ അതിന്ന് എത്രയോ മുമ്പാണെന്നു നിസ്സംശയവും സർവ സമ്മതവുമാണെല്ലോ. രണ്ടാമതായി മുടിനാഗരാജന്റെ മേൽക്കാണിച്ച പദ്യത്തിൽത്തന്നെ 'ഉദയൻ ചേരനാത'നു സൂര്യാസ്തമനത്തിനാസ്പദമായിപ്പറയുന്ന പശ്ചിമസമുദ്രത്തോടു ചേർന്നുകിടക്കുന്ന കേരളരാജ്യം പുതുതായി സിദ്ധിച്ചതാണെന്നും അതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹം കൊങ്ങുനാട് ഏകദേശം കിഴക്കേ സമുദ്രതീരംവരെ ഭരിച്ചിരുന്നാളാണെന്നും മിക്കതും വ്യക്തമായിത്തന്നെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലും അതിൽപ്പറയുന്ന ഉദയൻചേരൻ കേരളത്തിൽ സമുദായഭരണത്തിനുശേഷം വാണ ഒന്നാമത്തെ രാജാവല്ലാതെ മറെറാരാളാവാൻ തരമില്ലെന്നും യുദ്ധത്തിൽ ഭക്ഷണസാമഗ്രികൾ കൊടുത്തതായികാണിച്ചതും കേരളത്തിലെ ഭരണകർത്താക്കന്മാരും പ്രജാക്കന്മാരും തമ്മിൽ നടന്നയുദ്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചാണെന്നുതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിലാണ് അധികം യോജിച്ചിരിക്കുന്നതും. ഭരണാധികാരത്തെപ്പററി പരമ്പരാ വ്യവഹരിച്ചതിന്റെ ശേഷം പരദേശത്തുനിന്ന് ഒരു പുതി

---

1. ".നിൻ പെരുന്താതൈക്കൊമ്പനുവഴിമുതൈ
മുന്നോൻ കോവലൻ മന്നവൻറനക്ക
നീക്കാക്കാതപ്പാങ്കൻ....." (മണി—൨൬:)

യരാജാവിനെക്കൊണ്ടുപന്ന വാഴിച്ചതായി കേരളോൽപത്തിയിലും മറ്റും ഐതിഹ്യം വഴിക്കു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ സംഗതിയിൽ അനുഭവണമായിയിരിക്കുന്നുണ്ട്.

സമുദായഭരണാവസാനകാലം.

സമുദായഭരണം അവസാനിച്ച് എല്ലാവരുംകൂടി യോജിച്ച് പുതിയ ഒരു രാജാവിനെ വരുത്തി രക്ഷാകർത്താവാക്കി നിശ്ചയിച്ചു ഭൂമി ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തതാകട്ടെ 'ദദ്മഃ' എന്ന വാക്യത്താൽ 'പരൽപ്പേരു' പ്രകാരം കിട്ടുന്ന സംഖ്യയായ ൨൯൭൮-ാമത്തെ കലിവത്സരത്തിൽ (ക്രി. മു. ൧൭൯൨) ആണെന്നാണ് കേരളത്തിൽ ഐതിഹ്യംവഴിക്ക് വളരെപ്പണ്ടേമുതൽക്കു പരമ്പരയായി പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ചില പ്രാചീനസംഭവങ്ങളുടേ കാലം കുറിച്ചിട്ടുകാണുന്ന പഴയ താളിയോല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ആ സംഗതി രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നുണ്ട്. പഴയ ചെന്തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പരിശോധനയിൽ കിട്ടുന്ന ഫലവും ഇതിനനുകൂലമായിത്തന്നെയാണിരിക്കുന്നത്. എങ്ങനെയെന്നാൽ — പെരുമാൾ വാഴ്ചക്കാലത്തിലെ ആദ്യഭാഗങ്ങളിൽ വാണിരുന്ന ചില പെരുമാക്കന്മാരുടെ സമകാലികന്മാരായ പല കവികളും അവരെ പിന്തുടർന്നിട്ടുള്ള മറുകവികളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള അനേകം ഖണ്ഡകൃതികളിലും ചിലപ്പതികാരം മണിമേഖല തുടങ്ങിയ മഹാകൃതികളിലും ആ ഭരണകർത്താക്കന്മാരെ പറ്റിയും അവരുടെ ആശ്രിതന്മാരായിരുന്ന ചില കവികളെപ്പറ്റിയും വിവരിച്ചുകാണുന്ന സംഗതികൾ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലക്രമത്തെപ്പറ്റി പല സൂക്ഷ്മവിവരങ്ങളും അറിവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. പതിറ്റുപ്പത്ത് എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും അതിന്റെ പഴയടിപ്പണത്തിന്റെയും ചില ഭാഗങ്ങൾ തീരെ നശിച്ചുപോയതു നീക്കി ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളാൽത്തന്നെ എട്ടു പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലം ഇത്രയിത്രസംവത്സരമാണെന്നറിവാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. ആ രാജാക്കന്മാരിൽ മിക്കവരും വേറെയും ചിലരും ചിലപ്പതികാരകഥയിൽ പ്രധാനനായിട്ടുള്ള ഇമയവരമ്പൻ ചെങ്കുട്ടുവപ്പെരുമാളുടെ പൂർവികന്മാരാ

ണെന്നു ചിലപ്പതികാരത്താലും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്[1]. അവക സംഗതികളും അവയിൽത്തന്നെ ഇന്നിന്നവർ ഇന്നിന്നവരുടെ പിൻവാഴ്ച്ചക്കാരാണെന്നു ചിലേടത്തു സ്പഷ്ടമായും ചിലേടത്തു സൂചിപ്പിച്ചും കാണിച്ചിരിക്കുന്നതും ഓരോരു രാജാക്കന്മാരുടെയും സമാനകാലികന്മാരാണെന്നു തെളിയുന്ന കവികളുടെ പരമ്പരാ ക്രമവും ശരിയായിപ്പരിശോധിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ചെങ്ങുട്ടുവപ്പെ രുമാൾ, പെരുമാക്കന്മാരിൽവെച്ചു പതിമൂന്നാമത്തെ രാജാവാ ണെന്നു തെളിയുന്നതാണ്. ആ ചെങ്ങുട്ടുവപ്പെരുമാളുടെ വാഴ്ച്ച ക്കാലം ൭൭ സംവത്സരമാണെന്നു പതിറ്റുപ്പത്തിലും, അതിൽ അ വസാനത്തെ പത്തു സംവത്സരക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന അയൽ രാജാക്കന്മാരിൽ ചോളരാജാവ് 'വളവൻകിള്ളി'യും പാണ്ടി രാജാവ് 'ഇളഞ്ചെഴിയ'നും[2] ലങ്കയിലെ രാജാവ് 'ഗജബാഹു' എന്നാളും[3] ആയിരുന്നുവെന്നു ചിലപ്പതികാരത്തിലും കാണുന്നു. ലങ്കയിലെ പ്രാചീനരാജവംശാവലിയെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നതും കലിവത്സരം ൩൯-ാം ശതകത്തിൽ (ക്രിസ്ത്വബ്ദം ൪-ാംശതകം) എഴുതിയതും മോഹനാമൻ എന്നാളുടെ കൃതിയുമായ 'മഹാവം സോ' (മഹാവംശം) എന്ന പാലിഭാഷാഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാ ഗത്തിലും അതിനടുത്തകാലത്തുതന്നെ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും അപ്രകാ രംതന്നെ പ്രാചീനലങ്കാരാജാക്കന്മാരുടെ വംശം വിവരിക്കുന്നതു മായ 'ദീപവംസോ' (ദ്വീപവംശം) എന്ന പാലിഭാഷാഗ്രന്ഥ ത്തിലും ഓരോ രാജാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ച്ചക്കാലം വിവരിക്കുന്ന കൂട്ട ത്തിൽ ഗജബാഹുവിന്റെ കാലവും കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ രണ്ടുഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാലനിർണ്ണയം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു ഗൌതമ ബുദ്ധമുനിയുടെ നിർവ്വാണകാലം അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടാണ്. എന്നുവെച്ചാൽ 'വിജയൻ' എന്നരാജാവ് ലങ്കയിൽ 'താമ്രപ ർണ്ണി' എന്ന ദിക്കിൽവെച്ചു വാഴ്ച്ചതുടങ്ങിയതു ബുദ്ധന്റെ നിർവ്വാ

---

1. ചില. ഗാ. 23–ം 28-ം മടും നോക്കുക.
2. "നിന്മൈഞ്ഞനർവളവൻ കിള്ളിയൊടുപൊരുന്തുചെന്തേന്റു"
"കൊക്കയിലിരുന്ത വിളങ്കോച്ചേഴിയൻ" (ചില. ഗാ 27)
3. "കടകക്കൊങ്കരുമാളുവരുവന്തരും
കടൽചൂഴിലങ്കൈക്കയവാകുവന്തനും." (ചില. ഗാ 30)

ണദിവസത്തിലാണെന്നു പറഞ്ഞും കൊണ്ട് അത് ഒന്നാമത്തെ വത്സരാരംഭദിവസമായി കണക്കാക്കി അതനുസരിച്ചാണ് പിന്നെ ഓരോ രാജാക്കന്മാരുടെയും വാഴ്ചക്കാലം വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നു ചുരുക്കം. ലങ്കാരാജ്യക്കാരും മറ്റും ഇപ്പോൾ കണക്കാക്കി വരുന്ന ബുദ്ധവർഷത്തിന്റെ ആരംഭമാകട്ടെ കലിവത്സരം ൨൬൬൫ (ക്രി. മു. ൫൪൩) മുതലായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ബുദ്ധന്റെ നിർവാണകാലം മുതൽക്കാണ് ആ ബുദ്ധവർഷം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന വിശ്വാസത്തിന്മേൽ ചരിത്രകാരന്മാരും ആ കലിവത്സരത്തെത്തന്നെയാണ് ബുദ്ധനിർവാണകാലമായിഗ്രഹിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും അടുത്തകാലങ്ങളിൽ പലതരം പരിശോധനകളും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി ബുദ്ധനിർവാണം വാസ്തവത്തിൽ അക്കാലത്തായിരിക്കയില്ലെന്നും ക്രിസ്തുവിനുമുമ്പു ൪൯൦-നും ൪൭൦-നും മദ്ധ്യത്തിലായിരിക്കണമെന്നും പല ചരിത്രപരിശോധകന്മാരും തീർച്ചപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല ബുദ്ധനിർവാണം ഇന്നവത്സരത്തിലാണെന്നു നിസ്സംശയമായിത്തന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ വേണ്ട തെളിവുകളും മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു പാലിഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവധാനപൂർവം പരിശോധിച്ചാൽ ലഭിക്കുന്നതുമാണ്. എങ്ങനെയെന്നാൽ—ബുദ്ധനിർവാണത്തിനുശേഷം ൨൧൮-ാംവത്സരത്തിൽ വാഴ്ചതുടങ്ങിയ 'സൂരതിഷ്യൻ' എന്ന ലങ്കാരാജാവ്, പ്രസിദ്ധനായ അശോകചക്രവർത്തിക്കു പല കാഴ്ചകളും ദൂതന്മാർ വഴിക്കയച്ചുകൊടുത്തതായി മഹാവംശത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്[1]. അശോകന്റെ വാഴ്ച ആരംഭിച്ചകാലം ബുദ്ധനിർവാണത്തിനുശേഷം ൨൬൯-ാംവത്സരത്തിലാണെന്ന് ദീപവംശത്തിലും മഹാവംശത്തിലും വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്[2]. ബുദ്ധമ

1. മഹാവംശം, അദ്ധ്യായം 11.
2. "ദ്വേസതാനി ചവസ്സാനി അട്ഠാരസവസ്സാനി ച
സംബുദ്ധപരിനിബ്ബുത്തിതോ അഭിസിത്തോപിയദസ്സനോ." (ദീപവംശം.)
"ജിനനിബ്ബാനതോ പച്ഛാപുരതസ്സാഭിസേകതോ
സാട്ഠാരസംവസ്സസതദ്വയംഏവംവിജാനിയം." (മഹാവംശം)

സംബുദ്ധൻ പരിനിർവൃതനായതിനുശേഷം രണ്ടു ശതവർഷങ്ങളും പതിനെട്ടുവർഷവും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രിയദർശൻ അഭിഷിക്തനായി.

ബുദ്ധനിർവാണത്തിനുശേഷവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ (പ്രിയദർശനന്റെ) അഭിഷേകത്തിനു മുമ്പായി ഇത്രയാറിപ്പതിനെട്ടുവത്സരം കാലമുണ്ടെന്നറിയുക. ഇങ്ങനെ ഇവയുടെ അർത്ഥം.

നിയുടെ സമകാലികനായ ബിംബിസാരന്റെ പുത്രനും അശോകാദികളുടെ പൂർവികനുമായ 'അജാതശത്രു' എന്ന രാജാവു രാജ്യംഭരിച്ചത് ൩൨ സംവത്സരമാണെന്നും, അതിൽ എട്ടുവത്സരം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ബുദ്ധനിർവാണമെന്നും, നിർവാണത്തിനുശേഷം ൨൪ വത്സരമാണ് അജാതശത്രുവിന്റെ വാഴ്ചയുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും, ദ്വീപവംശത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു[1]. അതുപോലെതന്നെ അജാതശത്രുവിന്റെ പുത്രൻ ഉദയഭദ്രൻ ൧൬-ം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ അനുരാധമുണ്ഡൻ ൧൮-ം ആ രാജാവിന്റെ മകൻ നാഗദാസൻ ൨൪-ം നാഗദാസപുത്രൻ ശിശുനാഗൻ ൧൮-ം ശിശുനാഗപുത്രൻ കാലാശോകൻ ൨൮-ം കാലാശോകന്റെ പത്തു പുത്രന്മാരുംകൂടി ൨൨-ം പിന്നെ നവനന്ദന്മാർ ൨൨-ം ചന്ദ്രഗുപ്തൻ ൨൪-ം ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ പുത്രൻ ബിന്ദുസാരൻ ൨൮-ം വത്സരങ്ങളാണ് രാജ്യം വാണിട്ടുള്ളതെന്നു മഹാവംശത്തിലും അതിൽ മിക്കതും ദ്വീപവംശത്തിലും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതെല്ലാംകൂടി നോക്കിയാൽ ബുദ്ധനിർവാണത്തിനുശേഷം ൨൫൯ സംവത്സരം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് അശോകപിതാവായ ബിന്ദുസാരന്റെ രാജ്യഭാരകാലം അവസാനിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു സ്പഷ്ടവുമാണ്. പിതൃനിര്യാണം കഴിഞ്ഞു നാലാമത്തെ സംവത്സരത്തിലാണ് അശോകന്റെ പട്ടാഭിഷേകമുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അകന്ന താവഴിയിലുള്ള ചില സഹോദരന്മാർ ഒന്നിച്ചുചേർന്നു രാജ്യാവകാശത്തിൽ തർക്കമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു മത്സരിച്ചതിനാൽ അവരെത്തോല്പിച്ചു രാജ്യത്തിൽ സമാധാനമുണ്ടാക്കീട്ടു വേണ്ടിവന്നു അഭിഷേകം നടത്തുവാൻ എന്നുള്ള സംഗതിയാണ് ആ താമസത്തിനു കാരണമെന്നും, ദ്വീപവംശത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്[2]. അശോകന്റെ അഭിഷേകകാലം ബുദ്ധനിർവാണത്തിനുശേഷം ൨൧൮-ാം വത്സ

---

1. അജാതസത്തുദ്വത്തിംസരാജ്ജം കുരുസിഘത്തിയോ
അട്ഠവസ്സാഭിസിത്തസ്സസംബുദ്ധോ പരിണിബ്ബുതോ.
സംബുദ്ധേ പരിണിബ്ബുതേ ലോകജേട്ഠേ നരുത്തമേ
ചതുവീസതിവസ്സാണിരാജ്ജംകാരേസിഘത്തിയൊ (ദ്വീപവംശം.)

2. "ദ്വേവസ്സസതാനിഫോന്തിചതുവസ്സം ച ഉത്തരി
സമനന്തരമി സോജാതോ മഹിന്ദോ അസോകാത്തജോ

രമാണെന്നു കാണിക്കുന്നതും മറ്റുമായ മേൽപറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളാൽത്തന്നെ അശോകപിതാമഹനായ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ വാഴ്ചക്കാലം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതു ബുദ്ധനിർവ്വാണത്തിനുശേഷം ഏഴാവത്സരം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണെന്നും തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ കാലത്തു പാടലിപുത്രരാജധാനിയിൽ സെലൂക്കസ്സിന്റെ ദൂതനായിവന്ന മഗസ്തനിസ്സിന്റെ യവനഭാഷയിലുള്ള രേഖകൾവഴിക്കു ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ രാജ്യഭാരം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതു ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് നാലാം-൩ വത്സരത്തിലോ അതിന് ഒരു വത്സരം മുമ്പോ പിമ്പോ ആണെന്നും കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ അതു രണ്ടും ചേർത്തു നോക്കുമ്പോൾ ബുദ്ധനിർവ്വാണവും ക്രിസ്തുവത്സരാരംഭവും തമ്മിൽ രണ്ടു വത്സരംകൊണ്ടുള്ള അന്തരമാണുള്ളതെന്നും കലി പന്ത്രണ്ടാം-൩ വത്സരത്തിലാണ് നിർവ്വാണമെന്നും ക്രമപ്പെടുത്തിത്തന്നെ തെളിയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ലങ്കാരാജ്യക്കാരും മറ്റും കണക്കാക്കി വരുന്ന ബുദ്ധവർഷത്തിനു ബുദ്ധമുനിയുടെ നിർവ്വാണമല്ല, പ്രവ്രജ്യയാണ് അടിസ്ഥാനമെന്നുകൂടി ഇതോടുകൂടിയുമിരിക്കുന്നു.

മേൽവിവരിച്ചപ്രകാരം ബുദ്ധനിർവ്വാണകാലത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ലങ്കാരാജാക്കന്മാരുടെ വംശപരമ്പര കാണിച്ചിട്ടുള്ള മേൽപറഞ്ഞ പാലിഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളനുസരിച്ചു നോക്കിയാലാകട്ടെ, ചെങ്ങുട്ടുവപ്പെരുമാളുടെ സമകാലികനായി കാണുന്ന ഗജബാഹുവിന്റെ വാഴ്ചക്കാലം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതു നിർവ്വാണത്തിനുശേഷം 6൩7-ാംവത്സരത്തിനു കലി 327൬-ാമത്തെ

മഹിന്ദദസവസ്സമ്മി പിതുരോതെ അഷ്ഠാതയി
ജംബുദീപം നസാസന്തോ ചതുവസ്സം അതിക്കമി
ഥതപാഏകസതേ ഭൂതേവംസംകാളണഏകതേ
മഹിന്ദചതുത്ഥസംവസ്സേ അസോകമഭിസിഞ്ചയം." (ദ്വീപ. അ. 6)

ബുദ്ധനിർവ്വാണത്തിനുശേഷം ഇരുനൂറും നാലും വത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അശോകാത്മജനായ മഹീന്ദ്രൻ ജനിച്ചു. മഹീന്ദ്രന് പത്തുവയസ്സായ കാലത്ത് പിതാവ് (അശോകൻ) തന്റെ ഭ്രാതാക്കന്മാരെ ഹനിച്ചു നാലുവത്സരക്കാലം "ജംബുദീപം" എന്ന സ്ഥലത്ത് താമസിച്ചു. അനേകം ഭ്രാതാക്കന്മാരെ ഹനിച്ച് സ്വവംശത്തെ ഏകശാഖാമാത്രമുള്ളതാക്കിയതിനുശേഷം, മഹീന്ദ്രനു പതിനാലുവയസ്സായ കാലത്ത് അശോകന്റെ അഭിഷേകവും നടത്തി.

(ക്രി 174—175) വത്സരത്തിലായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആ ചെങ്ങുട്ടുവപ്പെരുമാളുടെ വാഴ്ച്ചക്കാലമായിക്കാണുന്ന 55 സംവത്സരത്തിലുൾപ്പെട്ട അവസാനത്തെ പത്തു വത്സരത്തിന്റെ ആരംഭകാലം കലി 3275-ാംവത്സരമാണെന്നു വരുന്നതിനാൽ കലി 3230 മുതൽക്കാണ് ആ പെരുമാളുടെ രാജ്യഭാരം തുടങ്ങിയതെന്നും തീച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. അതുപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നുമുമ്പു വാണിട്ടുള്ള പന്തിരണ്ടു പെരുമാക്കന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും വാഴ്ച്ചക്കാലം ഇത്രയിത്ര സംവത്സരമാണെന്നു പതിറുപത്തിലെയും മറ്റും വിവരണങ്ങളാൽ തെളിയുന്നതനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അതെല്ലാംകൂടിയും മുന്നറിപ്പതിനൊന്നോ മുന്നറിഞ്ഞിരുന്നോ സംവത്സരമുണ്ടെന്നു കാണുന്നു[1]. ഈ സംഗതികളെല്ലാംകൂടി പെരുമാൾ വാഴ്ച തുടങ്ങിയ കാലം കലിവത്സരം 2983 (ക്രി. മു. 113) ലാണെന്നുതന്നെ വന്നുകൂടുന്നതിനാൽ കേരളത്തിലെ ഐതിഹ്യപ്രകാരം സമുദായഭരണം അവസാനിച്ചു പെരുമാൾ വാഴ്ച തുടങ്ങിയത് 'ദദുദ്ധരാം' എന്ന കലിവത്സരത്തിലാണ് എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു വളരെസ്സംഗതമായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തീച്ചപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

നാലാം അധ്യായം.

പെരുമാൾ വാഴ്ച്ച.

പെരുമാക്കന്മാരെന്ന സ്ഥാനപ്പേരോടുകൂടി പ്രസിദ്ധന്മാരായ രാജാക്കന്മാർ പലരുമായി വളരെക്കാലം കേരളം ഭരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി കേരളത്തിലെ പുരാതനചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. തെന്നമിഴിലും മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലുമുള്ള പല പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളാലും തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുമാണ്. എന്നാൽ ഏകദേശം-

---

1. ഇതിന്റെ വിവരം ഓരോ പെരുമാക്കന്മാരുടെയും വാഴ്ചക്കാലത്തിന്റെ മേലിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നേടത്തു കാണിക്കും.

എഴ്നൂറു സംവത്സരത്തിൽ കുറയാതേയും എണ്ണൂറുസംവത്സരത്തിൽ വളരെയധികമില്ലാതേയും നടന്നിട്ടുള്ള ആ പെരുമാൾ ഭരണകാലത്തിനുള്ളിൽ എത്ര രാജാക്കന്മാരാണുണ്ടായിരുന്നതെന്നും അവരിലോരോരുത്തരും എത്രയെത്രകാലമാണ് ഭരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും സൂക്ഷ്മമായി മുഴുവനും അറിവാൻ ആ വക ലക്ഷ്യങ്ങളാൽ നിവൃത്തിയില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്. 'കേരളോൽപ്പത്തി'യെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പല പെരുമാക്കന്മാരുടെയും പേരുകളും ചിലരുടെ ഭരണകാലങ്ങളും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം വസ്തുസ്ഥിതിക്കു പല തരത്തിലും രൂപമാറ്റം വന്നിട്ടുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളെയും ചില കൃത്രിമ പ്രവാദങ്ങളെയും തെറ്റിദ്ധാരണകളെയും മാത്രം അവലംബിച്ചാണെന്നും അതിനാൽ തീരെ വിശ്വസിക്കത്തക്കവയല്ലെന്നും ഉള്ളതിലേക്ക് ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽതന്നെ കൊല്ലവർഷം ആറാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ (ക്രിസ്ത്വബ്ദം ഏഴാം ശതകത്തിൽ) ജീവിച്ചിരുന്ന വിജയനഗരരാജാവു് കൃഷ്ണരായരും അതിനെത്രയോ ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ചേരമാൻ പെരുമാളും തമ്മിൽ യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങിയതായും ബുദ്ധമതവും മഹമ്മദുമതവും ഒന്നാണെന്നുള്ള നിലയിൽ പള്ളിവാണപ്പെരുമാൾ ബുദ്ധമതം സ്വീകരിച്ചു മക്കത്തേക്കു കപ്പൽ കയറിയതായും മറ്റും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതും അതുപോലെ പൂർവ്വാപരങ്ങൾ യോജിക്കാത്ത പല സംഗതികളും പറഞ്ഞുകാണുന്നതും സാധകമായിരിക്കുന്നുണ്ട്[1]. എന്നുമാത്രമല്ല, പതിറുപത്തു മുതലായ പുരാതന ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പ്രസ്താവങ്ങളും കേരളോൽപ്പത്തിപ്രസ്താവങ്ങളും തീരെ അസംഗതങ്ങളാണെന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളോൽപ്പത്തിയിൽ കാണുന്ന വിധത്തിൽ ഓരോരോ കാലത്തു പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തുനിന്നോ ചോളരാജ്യത്തുനിന്നോ കാലാവധി പറഞ്ഞു കൂട്ടികൊണ്ടുവന്നവരും പരസ്പരം രക്തബന്ധമില്ലാത്തവരുമല്ല, പെരുമാക്കന്മാരെന്നും ആ പ്രസ്താവം കാലാന്തരത്തിലുണ്ടായിത്തീർന്ന വെറും കെട്ടുകഥമാത്രമാണെന്നും വാസ്തവ-

1. ചില കേരളോൽപ്പത്തിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പരശുരാമമഹർഷി വന്ന് ബ്രാഹ്മണരോട് പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് അവർ പരദേശത്തുചെന്ന് ആനന്ദരണ്ടി കൃഷ്ണരായരെക്കണ്ടിട്ടാണ് ഒന്നാമത്തെ പെരുമാളെക്കൊണ്ടുവന്നതെന്നുള്ളതുവരെയുംകൂടി പാഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്.

ത്തിൽ ആദ്യത്തെപെരുമാൾമാത്രമേ മറുദേശത്തുനിന്നുവന്ന ആളായിട്ടുള്ളൂ എന്നും മറുള്ള പെരുമാക്കന്മാരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശപരമ്പരയായി കേരളത്തിൽത്തന്നെ ജനിച്ചുവളർന്നിട്ടുള്ള വരാണെന്നും പഴയചെറുമിക്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം സ്പഷ്ടമായി കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പലതും ആ പെരുമാക്കന്മാരിൽ ചിലരുടെകാലത്തുതന്നെ ഉണ്ടായതാകയാൽ വിപ്രതിപത്തിക്കവകാശവുമില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല, പെരുമാക്കന്മാരിൽത്തന്നെ വളരെ പ്രസിദ്ധിനേടിയ ഒരാളായ കുലശേഖരപ്പെരുമാളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ താൻ വംശപരമ്പരയായി കേരളംഭരിച്ചുപോരുന്ന രാജവംശത്തിൽ ചേർന്ന ആളാണെന്ന സ്പഷ്ടമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തിലുള്ള കേരളോൽപ്പത്തിഗ്രന്ഥപ്രസ്താവം തീരെശ്ശരിയല്ലെന്നും പെരുമാക്കന്മാരെല്ലാം ഒരേ രാജവംശത്തിൽത്തന്നെ പരമ്പരാക്രമത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നും ഉള്ള സംഗതി നിസ്സംശയമാണ്. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള ആ രാജവംശത്തിലുണ്ടായ എല്ലാ പെരുമാക്കന്മാരെപ്പറ്റിയും ഉള്ള പൂർണ്ണവിവരങ്ങൾ നമുക്കറിവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും പെരുമാൾവാഴ്ചയിലെ ആദികാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പല പെരുമാക്കന്മാരുടേയും അവസാനകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ചിലരുടെയും ഏതാനും ചില വിവരങ്ങൾ അവരുടെ കാലങ്ങളിലുണ്ടായ ചെറുമിക്രന്ഥങ്ങളും മറും നല്ലവണ്ണം പരിശോധിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തിനോക്കിയാൽ അറിവാൻ സാധിക്കായ്കയുമില്ല. മധ്യകാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ചിലരെപ്പറ്റിയാണ് യാതൊന്നും അറിവാൻ സാധിക്കാതെയിരിക്കുന്നത്. ആദികാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പെരുമക്കാന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ അറിയാവുന്നടത്തോളമുള്ളതിന്റെ ചുരുക്കം താഴെ കാണിക്കുന്നവിധത്തിലാണ്.

ആദിപെരുമാക്കന്മാർ.

മൂന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം സമുദായഭരണാവസാനത്തിൽ ഉണ്ടായ കലഹത്തിൽ രണ്ടുപക്ഷക്കാർക്കും സഹായിച്ചു നയംകൊണ്ടുതന്നെ മലയാളനാടു നേടിയ തന്ത്രജ്ഞനായ 'ഉദയൻ ബാണവർമ്മനാതൻ' എന്ന കൊങ്ങുനാട്ടരചൻ കൊങ്ങു

1st Perumal - BE 113.

നാടിന്റെ ഭരണം തന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ അനന്തരാവകാശിയെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും അക്കാലം മുതൽക്കു കൊങ്ങുനാടും കേരളപ്പെരുമാക്കന്മാരുടെ അധീനത്തിൽപ്പെട്ട സാമന്തരാജ്യങ്ങളിലൊന്നാക്കിത്തീർക്കുകയും അവിടുത്തെ രാജാക്കന്മാർക്കു പരമ്പരയായിതന്നെ കേരളപ്പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഇളമസ്ഥാനമാണെന്ന നിലയിൽ 'കൊങ്ങിളങ്കോവരചർ' എന്നത് സ്ഥാനപ്പേരാക്കി നിശ്ചയിക്കയുംചെയ്ത താൻ കേരളത്തിന്റെ നാഥനായി വാണു. ഈ സംഭവം 'ദദ്വർദ്ധരാം' എന്ന വാക്യത്താൽ പരൽപ്പേരുപ്രകാരം സിദ്ധിക്കുന്ന കലിവത്സരം ൨൯൭൮-നു ക്രിസ്ത്വബ്ദാരംഭത്തിനുമുമ്പ് ൮൫൯- ലാണെന്നു മുമ്പുതന്നെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ ഉദയൻ ബാണവമ്മനാതൻ പക്ഷേ രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ച പ്രകാരം ബാണവംശക്കാരായി കൊങ്ങുനാട്ടിലെ അമരാവതീനദീതീരത്തുള്ള കരുവൂരുണ്ടായിരുന്ന ആദിചേരന്മാരുടെ അകന്നശാഖയിൽ ജനിച്ച ആളായിരുന്നിരിക്കാമെന്നും ആ സംഗതിയും അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ കേരളത്തിലെ രാജാവായി നാട്ടുകാർ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന്നനുകൂലമായിരുന്നിരിക്കാമെന്നും കരുതുന്നതിന്നും അക്കാലത്തെ മറ്റു രാജവംശക്കാരിൽ സാധാരണയായിക്കാണാത്ത 'ബാണവമ്മൻ' എന്ന പേർ സഹായമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. മേൽപ്രകാരം കേരളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെപ്പെരുമാളായിത്തീർന്ന ആ രാജാവാകട്ടെ, ആദിചേരരാജാക്കന്മാരുടെ കുലപട്ടണമായിരുന്ന വഞ്ചിനഗരത്തെത്തന്നെ രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമാക്കിക്കല്പിച്ചു. അക്കാലംമുതല്ക്കു വഞ്ചിപട്ടണത്തിന്ന് ആ രാജാവിന്റെ നാമത്തോടുകൂടി ബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള 'മഹോദയപുരം' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധിയും ഉണ്ടായിത്തീർന്നു. പഴയ തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പെരുമാക്കന്മാർക്കു 'മകോതയർ' 'മാകോതയർ' എന്നെല്ലാം പേരുകാണുന്നതിനും തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തിന്ന് 'മകോതയർപട്ടണം' എന്നപേർ ചില താമ്രശാസനങ്ങളിലും[1] 'മഹോദയപുരം' എന്ന പേർ ചില

---

1. മകോതയർ പട്ടണത്തു് ഇരവിക്കുത്തനായചേരമാൻ ലോകപ്പെരുമ്പെട്ടിക്കു മണിക്കിരമപ്പട്ടം കൊടുത്തോം." (വീരരാഘവശാസനം)

സംസ്കൃത ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും[1] കാണുന്നതിനും എല്ലാം ഈ സംഗതിതന്നെയാണ് അടിസ്ഥാനം. സകലകാര്യങ്ങളിലും മേലധികാരത്തോടുകൂടിയ രാജാവായിത്തന്നെയാണ് നാട്ടുകാർ അദ്ദേഹത്തെ തെരഞ്ഞെടുത്തു വാഴിച്ചതെങ്കിലും ജനരഞ്ജനത്തിൽ നിപുണനായ ആ പെരുമാൾ സമുദായഭരണകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന 'തളിയാതിരിയവരോധം' എന്ന ഏർപ്പാട് തീരെ നിർത്തുകയുണ്ടായില്ല. ബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിൽനിന്നു നാലാളുകളെ കീഴ്നടപ്പനുസരിച്ചു മുമ്മൂന്നുകൊല്ലംകൂടുമ്പോൾ തളിയാതിരിമാരാക്കി അവരോധിച്ചു നിശ്ചയിക്കയും അവർക്കു ചിലസ്ഥാനമാനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും അവരിലോരോരുത്തർക്കും പ്രത്യേകം വാസസ്ഥലവും അധികാരസീമയും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി 'തളിയും സങ്കേതവും' ഉറപ്പിക്കയും രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളിൽ അവരേയും കൂടി ആലോചനക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ 'തളിയാതിരി' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരല്ലാതെ 'രക്ഷാപുരുഷന്മാർ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുകൂടി അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതു അക്കാലംമുതൽ വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. അതുകാരണമായിട്ടോ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന അധികാരങ്ങളില്ലാതെ പേരിനുമാത്രം തളിയാതിരിമാരായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടോ സമുദായഭരണകാലത്തു രക്ഷാപുരുഷന്മാരും തളിയാതിരിമാരുമായിരുന്നവരുടെ വംശപരമ്പരയായ ആഢ്യബ്രാഹ്മണർ പെരുമാൾ വാഴുക്കാലങ്ങളിൽ തളിയാതിരിമാരായിരുന്ന ആഢ്യബ്രാഹ്മണരെ ഒരു വിഭിന്നവർഗ്ഗക്കാരായിക്കരുതിവരുന്നതിനും അവരെ 'ഗ്രാമണിയാഢ്യന്മാർ' എന്ന പേരോടുകൂടിഗ്ഗണിച്ചുവരുന്നതിനും ഇടയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഈ തളിയാതിരിമാരെല്ലാം രാജധാനിക്കടുത്ത പ്രദേശത്തുതന്നെ താമസിക്കണമെന്ന ഏർപ്പാടും ഇവരുടെ സങ്കേതങ്ങൾക്കു മേൽത്തളി, കീഴ്ത്തളി, നെടിയതളി, ചങ്ങപുരത്തളി എന്നപുതിയപേരുകളും ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന

---

1. "തസ്യ രാജ്ഞഃ കേരളകുലചൂഡാമണേർമ്മഹോദയപുരപരമേശ്വരസ്യ ശ്രീകുലശേഖരവർമ്മണഃ" (തപതീസംവരണം.)

"നാവാച്ചൂഴ്ന്നികാസരിദാവാഹ്യമാനയാ മഹോദയപുരം ഗമ്യതേസ്മ"

(സംവരണവ്യംഗീവ്യാഖ്യാ.)

തായിട്ടും കാണുന്നുണ്ട്[1]. അതിനുംപുറമേ, പെരുമാളുടെ കിരീടധാരണമഹോത്സവത്തിൽ ഈ തളിയാതിരിമാർ പെരുമാളുടെ ശിരസ്സിൽ അല്പം ഉണക്കലരി നുള്ളിഎടുത്തിട്ട് അദ്ദേഹം കേരളചക്രവത്തിയായിത്തീന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന മൂന്നുതവണ ഉറക്കപ്പറയണം എന്നിങ്ങനെ അരിയിട്ടുവാഴ്ച എന്നൊരുകർമ്മം നടത്തണമെന്നും നിശ്ചയംചെയ്തിട്ടുണ്ട്[2]. വാസ്തവത്തിൽ രാജാവുതന്നെയാണ് എല്ലാസംഗതികളിലും നിയാമകനായിരുന്നതെങ്കിലും മേൽപ്രകാരം തളിയാതിരിമാരെക്കൂടി രാജ്യഭരണകാര്യത്തിൽ ആലോചനക്കാരായും മറ്റും നിയമിച്ചതുനിമിത്തം ബ്രാഹ്മണരിലും ക്ഷത്രിയരിലും കൂടിയാണ് കേരളത്തിന്റെ ഭരണാധികാരം വ്യവസ്ഥിതമായിട്ടുള്ളതെന്നും അതിനാൽ ബ്രഹ്മക്ഷത്രമാണ് കേരളാധിപത്യം വഹിക്കുന്നതെന്നും[3] ഒരു പ്രവാദം പെരുമാൾ വാഴ്ചക്കാലങ്ങളിലും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതിനും ആ വഴിക്ക് ഭരണാധികാരം വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന സംഗതിയിൽ വൈമനസ്യമുള്ള ബ്രാഹ്മണരെപ്പോലും സ്വാധീനപ്പെടുത്തുന്നതിനും ആ ഒന്നാമത്തെ പെരുമാൾക്ക് എളുപ്പത്തിൽ സാധിച്ചു. ഭരണകാര്യങ്ങളെല്ലാം പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇംഗിതത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും അനുസൃതമായ വിധത്തിൽ യാതൊരു കുഴപ്പവുംകൂടാതെ മുറയ്ക്കു നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി, തലസ്ഥാനമായ വഞ്ചിനഗരത്തിൽനിന്ന് അല്പം വടക്കുഭാഗത്തായി ഇപ്പോൾ 'തൃക്കണാമതിലക'മെന്നും 'മതിലകം' എന്നു മാത്രവും പേർ പറഞ്ഞുവരുന്ന പ്രദേശ

---

1. "നിത്യകാര്യങ്ങൾ രാജാവോടുകൂടി പ്രയത്നിച്ചു കോവിലകത്തിനുസമീപത്തുതന്നെ നാലുകഴകത്തിനു കല്പിച്ച പരിഷ്കരിരിപ്പാൻ നാലുതളിയും തീർത്തു" എന്നിങ്ങനെ കേരളോൽപ്പത്തിയിലും "ഇതു നാലും പെരുമാക്കന്മാർ രക്ഷിക്കും കാലത്തു കല്പിച്ചത്. മറ്റേകഴകം മുമ്പിനാലുള്ളത്." എന്നിങ്ങനെ കേരളോൽപ്പത്തിസാരത്തിലും ഐതിഹ്യമനുസരിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക.

2. "വാചാ യേഷാം ഭവതി നൃപതിന്നായകോ രാജലക്ഷ്മ്യാ
ഗ്രാമാൻ ക്ഷേത്രം മധുര ഇഹ യേ ഗ്രാഹ്യചേഷ്ടാ നയന്തി
ശാസ്ത്രേ ശാസ്ത്രേപി ച ദൃഢനിഷ്ഠൈശ്ശരദ്ഭാസതേ യാ
വിപ്രേന്ദ്രൈസ്തൈർവിപുലമവയ്യാവലീക്ഷ്വേ സ്ഥലീക്ഷ്വേ."
(ശുകസന്ദേശം പൂർവ്വഭാഗം 69)

3. "ബ്രഹ്മക്ഷത്രം ജനപദമഥ സ്ഫീതമധ്യക്ഷയേഥാഃ"
(ശുകസന്ദേശം പൂ 34.)

ത്തുണ്ടായിരുന്ന അന്നത്തെ 'ഗ്രണവാനഗര'ത്തിൽ അഞ്ചു മഹാസഭകളെ സ്ഥാപിച്ച് ആ സഭകൾ വഴിയായിട്ടാണ് സകല കാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹം നിർവഹിച്ചുവന്നത്. എന്നുവെച്ചാൽ രാജ്യഭരണം സംബന്ധിച്ച ഏതൊരു സംഗതിയും ആ സഭകളിലെ നിശ്ചയമനുസരിച്ചുംകൊണ്ടുള്ള നിലയിൽ നടത്തുവാൻ തക്കവണ്ണമുള്ള ഏർപ്പാടുകളാണ് ചെയ്തിരുന്നതു്. ആ പഞ്ചമഹാസഭകൾ ജനപ്രതിനിധിസഭ, മന്ത്രിസഭ, വൈദികസഭ, വൈദ്യസഭ, ജ്യോതിഷികസഭ എന്നിവയുമായിരുന്നു[1].

ഈ ഒന്നാമത്തെപ്പെരുമാൾ 'വെളിയൻ' എന്നു പേരായ ഒരു പ്രഭുവിന്റെ മകളായ 'വെണ്മാറനല്ലിനി' എന്ന കന്യകയെയാണു് വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നതെന്നു കാണുന്നുണ്ടു്[2]. ഒരു മഹാശൂരനെന്ന നിലയേക്കാൾ വലിയ നയജ്ഞനും സമാധാനപരിപാലകനുമായിട്ടുള്ള നിലയിലാണ് ഈ രാജാവിനു് അധികം പ്രാധാന്യം വന്നിട്ടുകാണുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ കഷ്ടകാലം തീർത്തു സമാധാനംവരുത്തി പലതരം അഭിവൃദ്ധികൾക്കും വഴിയുണ്ടാക്കിയ ഈ രാജാവിന്റെ മന്ത്രിമാക്കും മറ്റു ഭരണാധികൃതന്മാക്കും പരിചയമില്ലാത്ത സംഗതികൾ പാലിന്റെ പുളിയും സൂര്യന്റെ ഇരുട്ടും നാലു വേദത്തിലും പ്രധാനമായിക്കാണുന്ന സത്യന്യായങ്ങളുടെ മാറ്റവും മാത്രമാണെന്നും എന്തുതന്നെവന്നാലും പതറ്റുയില്ലാത്താളാണ് ഇദ്ദേഹമെന്നും മറ്റും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാനകാലികനായ ഒരു കവി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു[3].

---

1. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി "കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റുമാനുവൽ" പുസ്തകത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ പുസ്തകത്തിൽ മേലിൽ വിവരിക്കയും ചെയ്യും.

2. "മന്നിയ പെരുമ്പകൾ മറുവിൽ വായ്മൊഴി
യിന്നിപൈ മുരചിനുതയൻ ചേരക്ക
വെളിയൻ വെണ്മാണല്ലിനിയിൻറമകൻ
ഇമയവരമ്പൻ നെടുഞ്ചേരലാതനെ" എന്നിങ്ങനെ "പതിറ്റുപ്പത്ത്" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ രാജാവിന്റെ പുത്രനെപ്പറ്റി വർണ്ണിക്കയാൽ ഉദയൻചേരനു വെണ്മാനല്ലിനിയിൽ ജനിച്ച മകൻ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നോക്കുക.

3. "പാൽപുളിപ്പിനും പകലിരുളിനും
നാൽവേതനെറിതിരിയിനും
തിരിയാച്ചുറമൊട്ട മുഴുതുചൻവിളക്കി." (പുറനാനൂർ 2.)

ഈ ആദ്യത്തെ പെരുമാൾ പന്തിരണ്ടു സംവത്സരം കേരളരാജ്യം വാണതിന്നുശേഷം പരലോകം പ്രാപിച്ചു.

പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രന്മാരിൽ ജ്യേഷ്ഠനായ 'ഇമയവമ്മൻ' കലിവത്സരം മൂവായിരത്തിനു ക്രിസ്ത്വബ്ദാരംഭത്തിനുമുമ്പ് ഒരുനൂറ്റൊന്നാമത്തെ മുതൽ പെരുമാളായി വാണു. 'ഇമയവമ്മൻ നെടുഞ്ചേരനാതൻ പെരുമാൾ' എന്നാണ് ഈ രാജാവിനെ സാധാരണയായി അക്കാലത്തെ കവികൾ പറഞ്ഞുകാണുന്നതു[1]. ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ രാജ്യഭാരം തുടങ്ങിയ ഈ രണ്ടാംപെരുമാൾ വലിയ വീരനും മഹാപരാക്രമിയുമായിരുന്നു. പിതാപിതൃപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു പുത്രനായി ലഭിച്ച ഐശ്വര്യം നിമിത്തം ഉത്സാഹാതിശയം പ്രത്യേകിച്ചും വർദ്ധിച്ച ഇദ്ദേഹം ഒന്നാമതായിത്തന്നെ ദ്രവിഡരാജ്യങ്ങളിലുള്ള രാജാക്കന്മാരെയെല്ലാം കീഴടക്കി. പിന്നെ വലിയസൈന്യങ്ങളോടുകൂടി വടക്കോട്ടു ഹിമാലയംവരെപ്പോയി ഓരോ ആര്യരാജാക്കന്മാരെജ്ജയിച്ചു ജയിച്ചു ദിഗ്ജയം നടത്തുകയും ഹിമവത്സാനുവിൽ വിജയക്കൊടി നാട്ടി ചെറുഞാണൊലി മുഴക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്നുശേഷം അവിടെനിന്നു പടിഞ്ഞാറുപടക്കായ ദിക്കിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു് അബ്ഘ്വനസ്ഥാനംവരെച്ചെന്നു് അക്കാലത്തു് ആ പ്രദേശത്തുണ്ടായിരുന്നവരും അന്തിയോഗന്റെ (അന്തിയോക്കസ്സ്) വംശപരമ്പരയിൽച്ചേർന്നവരാണെന്നൂഹിക്കാവുന്നവരുമായ യവനരാജാക്കന്മാരെജ്ജയിച്ചു് അസംഖ്യം വൈരരത്നങ്ങളും മറ്റും കാഴ്ചയായി വാങ്ങി പടിഞ്ഞാറെ സമുദ്രക്കര വഴിയായി മടങ്ങിപ്പോന്നു. ഇങ്ങനെ ഏകദേശം രഘുവംശത്തിൽ കാണുന്ന രഘുരാജാവിന്റെ ദിഗ്ജയംപോലെ വലുതായൊരു ദിഗ്ജയം ഈ പെരുമാൾ നടത്തിയതായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. ആ ദിഗ്ജയത്തിന്റെ മുദ്രയായി ഈ പെരുമാൾ കിരീടത്തിന്മേൽ ഏഴിഴയുള്ള ഒരു മുത്തുമാലയണിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നും 'ഏഴുമുടിമണൽ, വിടർ ചിലപൊരിച്ച വേന്തൻ, ആരത്തിരുവിൽച്ചേരനാതൻ' ഇങ്ങനെ പല വിരുദനാമങ്ങളും ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും പല ഗ്രന്ഥകാര-

1. മറ്റുള്ളതെന്നും ടിപ്പണം നോക്കുക

നാരും വിസ്തരിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്[1]. ഈ പെരുമാൾ

I. ചില നവീനഗ്രന്ഥകാരന്മാർ മറുനാട്ടിലെയല്ലാതെ മലനാട്ടിലെ ഒരു രാജാവ് ഏതെങ്കിലും ഒരുകാലത്തു ഇത്രത്തോളം പരാക്രമങ്ങൾ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി വിശ്വസിപ്പാൻ മുമ്പില്ലാത്ത ചില മനോഭാവങ്ങൾ സഹജമായ് വിധത്തിൽത്തന്നെ കലർന്നു പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തെ പരിഷ്കൃതബുദ്ധിയുടെ ഗതികൊണ്ടു നിപൃത്തിയില്ലാതായിത്തീർന്നതിനാൽ ഈ പെരുമാൾ യവനന്മാരെയും മറ്റും ജയിച്ചുവെന്നു പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു് അക്കാലത്തു് കേരളത്തിൽ കച്ചവടത്തിനായി വന്നിരുന്ന ചില യവനന്മാരെ ഈ പെരുമാൾ കുറേ ഉപദ്രവിച്ചു പല സാധനങ്ങളും അപഹരിച്ചു കൈവശപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു മാത്രമേ തൽപര്യം കല്പിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ എന്നും മറ്റും അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ (തമിഴ്പ്പാഠങ്ങൾ മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കുക) അഭിപ്രായപ്പെട്ടു കാണുന്നതിൽ അത്യുത്സാഹപ്പെടുകതന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാളിദാസൻ "രഘുവംശ"ത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള രഘുവിന്റെ ദിഗ്ജയവും പക്ഷെ അവർ സമ്മതിക്കുന്നില്ലായിരിക്കും. അലക്സാണ്ടരുടെ ഇന്ത്യാവിജയം അവക്കു പൂർണ്ണസമ്മതവുമായിരിക്കാം. ഏതായാലും അവർ പറയുന്നതിനേക്കാൾ അധികം പ്രാമാണ്യം പുരാതനചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ—

"അടൈവലരുവിയിടൈയംവിർപ്പൊരീ–
ത്തിമിൽകടൽവേലിത്തമിഴകം വിളങ്ക–
ത്തൻകോനിരീ ഇത്തൈച്ചിൽച്ചിറപ്പൊട്ട
പേരിചൈമരപിനാരിയർ വണക്കി
നയനിൽവഞ്ചിയവനർപ്പിണിത്തു
നെയ്തലൈപ്പെയ്ത കൈപിർകൊളീഇ–
യരുവിലൈ നൻകലം വൈരമാട്ടു കൊണ്ടു"

എന്നിങ്ങനെ പതിറ്റുപ്പത്തിലും,

"വൻചൊൽ യവനർ വളനാടുണ്ടു
പൊൻപട്ട നെടുവരൈ പുകുന്തായിനും."
"വിടർചിലൈപ്പൊറിത്ത വിറലോനായിനും." (ചില ഗാ. 28.)
"വൻചൊൽ യവനർ വളനാട്ടവൻ പെരുങ്കു–
റൊറുങ്കരിയാണ്ട ചെറുവിക്കയർ പുലിയാൻ" (ചില. ഗാ. 29)

എന്നിങ്ങനെ ചിലപ്പതികാരത്തിലും,

"ഇമയത്തോട്ടിയ വേമവിർപ്പൊറി
മാൺവിനെനെടുന്തേർ വാനവൻ"

എന്നിങ്ങനെ "പുറനാനൂറി"ലും,

"കടക്കോച്ചേരൻ കട്ടവർപെരുന്തടക്ക
വിടർച്ചിലൈപ്പൊറിത്തവേന്തൻ."

എന്നിങ്ങനെ "മണിമേഖല"യിലും മറ്റും സ്പഷ്ടമായിത്തന്നെ ഈ പെരുമാളുടെ ദിഗ്ജയത്തെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി നിസ്സംശയമാണ്. എന്നു മാത്രമല്ല, യശോധർമനാരായ പണ്ടത്തെ രാജാക്കന്മാരുടെ ദിഗ്ജയത്തിന്റെയും ഇക്കാലത്തെ സർവ്വസംഹാരതുല്യമായ ദിഗ്ജയത്തിന്റെയും സമ്പ്രദായഭേദവും മേൽപ്പറഞ്ഞ പരിഷ്കൃതബുദ്ധിക്കു വിഷയമാകേണ്ടതുമാണ്.

വിവാഹം ചെയ്ത രാജ്ഞിയുടെ പേർ 'പത്മാദേവി' അല്ലെങ്കിൽ 'പത്മംദേവി' എന്നാണ്[1]. ചോളരാജ്യക്കാരനും ചിലപ്പതികാരഗ്രന്ഥത്തിലെ കഥാനായകനായ കോവലന്റെ ഒമ്പതാമത്തെത്തലമുറയിലുള്ള പൂവികനും വലിയ ധനവാനുമായി 'കോവലൻ' എന്ന പേരായ ഒരാൾ ഈ നെടുഞ്ചേരനാതൻ പെരുമാളുടെ നമ്മിത്രമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ലങ്കാരാജ്യക്കാരൻ 'ധമ്മശാസനൻ' എന്ന പേരായ ഒരു ബുദ്ധസന്ന്യാസി, പെരുമാളെക്കാണ്മാൻ വരികയും ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കയും ചെയ്തു. അതു കേട്ടപ്പോൾ ആ കോവലനെന്ന ധനികൻ തീരെ വിഷയവിരക്തനായിത്തീർന്നു. പിന്നെ ബുദ്ധമതം സ്വീകരിച്ച കോവലൻ അനവധി ധനം ധമ്മവിഷയത്തിൽ ചെലവുചെയ്തയും പെരുമാളുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി വഞ്ചിനഗരത്തിൽ അതികേമമായി ഒരു ബുദ്ധചൈത്യം പണിയിക്കയും ചെയ്തു[2]. പിൽക്കാലങ്ങളിലും വഞ്ചിപട്ടണത്തിലെ പ്രധാനക്കാഴ്ചകളിൽ ഏറ്റവും വിശേഷപ്പെട്ടത് ആ ബുദ്ധചൈത്യമായിരുന്നുവെന്നു ദേശസഞ്ചാരികളായ വിദേശീയന്മാർപോലും വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. പ്രതാപശാലിയായ ഈ രണ്ടാംപെരുമാൾ ദ്വാവത്സരത്തോളംകാലം ഉജ്ജ്വലിതത്തോടെ രാജ്യം ഭരിച്ചതിനുശേഷം പരലോകപ്രാപ്തനായി.

മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടാംപെരുമാളുടെ പരലോകപ്രാപ്തികാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനു പുരുഷപ്രാപ്തിയായിരുന്നില്ലാത്തതിനാലോ കേരളത്തിലെ മക്കൾത്തായവഴിക്കാരുടെയിടയിലും കുടുംബത്തിലെ കാരണവസ്ഥാനവും കൈകാര്യകർത്തവ്യവും പുത്രന്മാരിൽ ജ്യേഷ്ഠനുള്ളതുപോലെതന്നെ ക്രമത്തിൽ അനുജന്മാക്കും സിദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള നിയമം പെരുമാക്കന്മാരും സ്വീകരി

---

(1) "അരത്തിരുവിൽവേൾതക്കുവേ-
ളായിക്കോമാൻ പത്മമൻദേവി" (പനിറ്റുപ്പത്ത്. 4)

( ) "നിൻപെരുന്താതൈക്കായ്തു വഴിമുറൈ
മുന്നോൻ കോവലൻ മന്നവൻറനക്കു
നീങ്കാക്കാതർപ്പുക്കുനാതലിൽ"

എന്നതുതുടങ്ങി മണിമേഖലയിലെ ഇരുപത്തിട്ടാം ഗാഥയിൽ ഈ സംഗതി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ക്കണമെന്നു പൊതുജനാഭിപ്രായം അനുസരിച്ചോ എന്തോ പിന്നെ, പെരുമാളായി വാണത് ആ രണ്ടാംപെരുമാളുടെ അനുജൻ 'ഗജപതി' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുള്ള 'കൂടവനാതൻ' എന്ന രാജാവാണ്[1]. ചെന്തമിഴിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന് 'പൽയാനൈച്ചെൽകെഴുകൂട്ടുവൻ' എന്നാണ് പേർ പറഞ്ഞുകാണുന്നത്. കലിവർഷം ൫൦൪൯ൽ മുതൽക്ക് ഈ പെരുമാൾ രാജ്യഭാരം തുടങ്ങി. ഈ രാജാവിന്റെ 'വമ്മ' ചിഹ്നാങ്കിതമായ പേർ എന്താണെന്നു ഒരേടത്തും കാണുന്നില്ല. അനേകം ആനകളെ അടുത്തടുത്തു നിത്തി ഒരു ദിവസംകൊണ്ടുതന്നെ കിഴക്കേസ്സമുദ്രത്തിലേയും പടിഞ്ഞാറെസ്സമുദ്രത്തിലേയും ജലം ആനപ്പുറത്തു വരുത്തി അഭിഷേകം കഴിച്ചിട്ടാണത്രെ ഈ മൂന്നാം പെരുമാൾ സിംഹാസനാരൂഢനായത്[2]. ഇദ്ദേഹം വലിയ ധർമ്മിഷ്ഠനും കേരളത്തിൽ കൃഷിസംബന്ധമായി അനവധി നന്മകൾ ഏർപ്പെടുത്തി നടപ്പാക്കീട്ടുള്ളവരിൽ പ്രധാനനുമായിരുന്നുവെന്ന് ചില വർണ്ണനകൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പെരുമാളുടെ ആശ്രിതന്മാരിൽ ഒരാളായി 'പാലയിൽ ഗൌതമനാർ' എന്നൊരു വിശിഷ്ട ബ്രാഹ്മണനുണ്ടായിരുന്നു. നല്ല കവിയായ ആ ഗൌതമനാർ ഒരിക്കൽ പെരുമാളെ പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു ചില കവിതകളുണ്ടാക്കിക്കാണിച്ചപ്പോൾ പെരുമാൾ അസംഖ്യം ധനം അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനം കൊടുത്തു. സ്വതേ ദരിദ്രനായിരുന്നിട്ടും കിട്ടിയ ധനം മുഴുവനും ഗൌതമനാർ ധർമ്മവിഷയങ്ങളിൽ ചെലവാക്കി. ഇങ്ങനെ ഒമ്പതുതവണ രാജാവ് ഒന്നിനൊന്നധികം ധനം ആ കവിക്കു സമ്മാനം കൊടുക്കുകയും കവി അതെല്ലാം ധർമ്മകാര്യങ്ങളിൽ ചെലവിടുകയും ഉണ്ടായി. പത്താമത്തെത്തവണയാ

---

1. "ഇമയവരമ്പൻറാമി.....പൽയാനൈച്ചെൽകെഴുകൂട്ടുവനൈ" എന്ന മൂതലായി പതിറ്റുപ്പത്തിലെ മൂന്നാംപത്തിൽ വിവരിച്ചതു നോക്കുക.

2. കരുകളിറിയാനൈപ്പുണർനിരൈനീട്ട
യിരുകടനീരുമൊരുപകലാടി"

എന്ന പതിറ്റുപ്പത്തിലെ മൂന്നാംപത്തിലും,

"മുരുകെഴുമരുപിനയിരൈമണ്ണി
യിരുകടനീരുമാടിനോനായിനും"

എന്ന ചിലപ്പതികാരത്തിലെ ഇരുപത്തൊട്ടാം ഗാഥയിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നോക്കുക.

കട്ടെ, ഗൌതമനാക്ക് വേണ്ടതെല്ലാം എടുത്തുകൊൾവാൻ പെരുമാൾ അനുവാദംകൊടുത്തു. അപ്പോൾ ഗൌതമനാർ തനിക്കും ധർമ്മപത്നിക്കും പരലോകസുഖം അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതിവരണമെന്നല്ലാതെ ഇഹലോകത്തിൽ യാതൊന്നിനും അഗ്രഹമില്ലെന്ന് അറിയിച്ചതുകേട്ട് ആ വിശിഷ്ടബ്രാഹ്മണനു നന്മ ലഭിപ്പാൻ വേണ്ടി പല പുണ്യകർമ്മങ്ങളും പെരുമാൾതന്നെ ഇടവിടാതെ നടത്തിച്ചുവന്നു. അങ്ങനെ അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ആ ബ്രാഹ്മണദമ്പതിമാർ ഇഹലോകവാസം ഉപേക്ഷിച്ചു. അടുത്ത അവസരത്തിൽത്തന്നെ രാജപുരോഹിതൻ 'നെടുംപാരതായനാർ' എന്ന ബ്രാഹ്മണനും വിഷയവിരക്തനായിത്തീർന്നു വിജനപ്രദേശത്തുപോയി തപസ്സു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതെല്ലാം കണ്ടു പെരുമാളും വിഷയവിരക്തനായിത്തീർന്നതിനാൽ രാജ്യഭാരം ജ്യേഷ്ഠന്റെ പുത്രനിൽ സമർപ്പിച്ച് 'അയിർമല' എന്നദിക്കിലുണ്ടായിരുന്ന ഭദ്രാക്ഷേത്രത്തിനു സമീപത്തിൽ ചെന്നു താമസിച്ച് ശിഷ്ടമുള്ള ആയുഷ്കാലം പ്രശാന്തമായിക്കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്തു[1]. ഈ മൂന്നാംപെരുമാൾ പത്ത് സംവത്സരം രാജ്യഭാരം ചെയ്തതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്.

പിന്നെ രണ്ടാംപെരുമാളായിരുന്ന ഇമയവർമ്മൻ നെടുഞ്ചേരനാതനു പത്മാദേവിയിൽ ജനിച്ച പുത്രൻ 'ബാണവർമ്മൻ നാർമുടിച്ചേരനാതൻ' എന്ന നാലാമത്തെപ്പെരുമാൾ[2] കലിവത്സരം നൂറ്റമ്പതു മുതൽ രാജ്യം ഭരം തുടങ്ങി. ഇദ്ദേഹം പിതാവിനെപ്പോലെതന്നെ നല്ല യുദ്ധവീരനായിരുന്നു. അയൽ രാജാക്കന്മാരെയെല്ലാം യുദ്ധത്തിൽ തോൽപ്പിച്ചു. അന്യാധീനപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്ന പൂഴിനാട് എന്ന പ്രദേശം പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ നിന്നു

---

1. പതിറ്റുപ്പത്തിൽ മൂന്നാമത്തെ പതികത്തിലും
"നാമെയ്തവാളൻചെമ്പുൾക്കൊണ്ടേ
മേനിലൈയുലകംകൊട്ടത്തോന്നായിനും" (ചില, 28)
എന്നു മൂന്നുക്കായി ചിലപ്രതികാരത്തിലും ഈ മൂന്നാന്തം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.
2. "ആരത്തിരുവിച്ചേരലാതക്കവേ-
ളാവിക്കോമാൻപത്തമൻദേവിയിൽ-
ൻറമകൻ...നാർമുടിച്ചെംലൈ." (പതി. 40)

AD.4

വേർപെടുത്തി കേരളത്തോടുചേർത്തു[1]. അക്കാലത്തെ യുദ്ധമര്യാദപ്രകാരം ശത്രുനഗരത്തിനുള്ള കോട്ടക്കിടങ്ങിന്റെ സമീപത്തു നട്ടുവളർത്തിയിരുന്ന കടമ്പുമരം ഈ പെരുമാളുടെ പടയാളികൾ ചെന്നു മുറിച്ചു കടലിലേക്കെറിയുകയും യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങുവാനായി പെരുമ്പറയടിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ 'നന്നൻ' എന്ന പാണ്ഡ്യരാജാവ് എതിർത്തുവന്നുവെന്നും ആ യുദ്ധത്തിൽ പെരുമാൾ ആ പാണ്ഡ്യരാജാവിനെക്കൊന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്[2]. ഈ പെരുമാളും ഇരുപത്തഞ്ചു സംവത്സരമാണ് രാജ്യം ഭരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഏകദേശം കലിവർഷം ൫൰൰-ം ക്രിസ്തുവർഷം തുടങ്ങി ഏഴാമത്തെ വത്സരത്തിൽ ഈ നാലാംപെരുമാൾ പരലോകംപ്രാപിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ 'അരുവൻ ചേരമാൻ' എന്നും കൂടിപ്പേരുള്ള 'പൊറയൻ' പെരുമാൾ ചെങ്കോൽധരിച്ചു. ധീരതയും ദേഹബലവും നിമിത്തം 'അരുവൻചേരനിരുമ്പൊറ' എന്നും ഇദ്ദേഹത്തിനെപ്പറ്റിപ്പറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ഈ പെരുമാളും 'മുടിത്തലക്കോപ്പെരുനൽകിള്ളി' എന്ന ചോളരാജാവുമായി കൊങ്ങുനാട്ടിൽ അമരാവതി നദിക്കരയിലുള്ള കരൂർ പ്രദേശത്തുവെച്ച് ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായി. പെരുമാൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഇളങ്കോവരചന്റെ കോട്ടയിലിരുന്നു ശത്രുബലത്തെ നോക്കിക്കണ്ടു. ആ അവസരത്തിൽ 'മൂടമോചിയാർ' എന്ന ഒരു കവി ആ ചോളരാജാവിന്റെ സൈന്യബലത്തെയും പരാ

---

1. പൂഴിനാട് എന്ന പ്രദേശം കേരളത്തിന്റെ വടക്കേ അറ്റത്താണെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞുകാണുന്നതു പഴയ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു യോജിച്ചതല്ല. ഈ നാട്ടു ചിലകാലത്തും പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുടെ അധീനത്തിലിരുന്നതായിക്കാണുന്നുണ്ട്. "പൂഴിവേന്തൻ' എന്ന പദം ചില പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റിയും പറഞ്ഞുകാണുന്നതുമുണ്ട്. കുട്ടനാടിന്റെയും വേണാടിന്റെയും കിഴക്കുഭാഗം ഇപ്പോഴത്തെ തോവാള മുതലായ പ്രദേശമാണ്. പൂഴിനാട് എന്നാണ് പഴയ ചെന്തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾപ്രകാരം വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്.

2. "ഉരുൾപ്പുകടമ്പിൻപെരുവായി നന്ദനെ
നിരൈലച്ചെരുവിനാറലൈ വെറ്റവൻ." (പതി. 30)
"കടക്കടമ്പറിന്തകാവലനായിനം" (ചില. ഗദ്യ 28)
"കടക്കടമ്പറിന്തകാവലൻ മുഴി" (ചില. ഗദ്യ 23)

ക്രമങ്ങളെയും വർണ്ണിച്ചു പെരുമാളെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. പെരുമാൾ അതെല്ലാംകേട്ട വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം ചെയ്ത പലവഴിക്കുമായി ശത്രുസൈന്യത്തോടെതിർക്കുകയും യുദ്ധത്തിൽ ചോളരാജാവിനെപ്പിടിച്ചു തടവിലാക്കുകയും പിന്നെ വിട്ടയക്കുകയും ചെയ്തു[1]. ഈ പെരുമാൾ 'ഒരു തന്ത' എന്ന ഒരിടപ്രഭുവിന്റെ മകളെയാണ് വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നത്[2]. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലം പതിനാലു സംവത്സരവുമാണ്.

കലിവത്സരം ൫൧൨൨-ൽ ഈ അഞ്ചാംപെരുമാൾ പരലോകപ്രാപ്തനായതിന്നുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ 'വാഴിയാതൻ' എന്ന പെരുമാൾ രാജ്യഭാരംതുടങ്ങി. ഈ പെരുമാൾക്കു 'കടുങ്കോവാഴിയാതൻ' 'ചെൽവക്കടുങ്കോവാഴിയാതൻ' എന്നെല്ലാംപേരുകൾ ഉണ്ട്. ഇദ്ദേഹം വലിയ പരാക്രമിയും ശത്രുക്കളെയെല്ലാം ജയിച്ചവനുമായിരുന്നതിനു പുറമേ വലിയ വിഷ്ണുഭക്തനുമായിരുന്നു. ഈ പെരുമാൾ പല യാഗങ്ങളും ചെയ്തതായും 'കപിലർ' എന്നു പേരായ ഒരു കവിക്ക് ഒരു കുന്നിന്റെ മുകളിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ നോക്കെത്തുന്നേടത്തോളമുള്ള ഭൂമിയെല്ലാം ദാനം ചെയ്തതായും കാണുന്നു[3]. ഈ ആറാംപെരുമാൾ വിവാഹം ചെയ്ത രാജ്ഞിയുടെ പേർ 'പത്മാദേവി' എന്നായിരുന്നു[4]. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭരണകാലം ഇരുപത്തഞ്ചു വത്സരവുമായിരുന്നു.

---

1. 'പുറനാനൂർ' പാട്ട് 13, "ചിലപ്പതികാരം" ഗാഥ 23, 28 ഇവയിൽ ഈ പെരുമാളെക്കുറിച്ചു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

2. "മടിയാവുള്ളമൊട്ടമാറേറാർപിണിത്ത
നെടുനൽകേൾയിയന്തുവക്കൊരുതന്തൈതേ-
യീൻറമകൾപൊറൈയൻ പെരുന്തേവി-
യീൻറമകൻചെൽവക്കടുങ്കോവാഴിയാതനെ"

എന്നിങ്ങനെ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനെപ്പറ്റി പതിറ്റുപ്പത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക.

3. "വേൾവിയാക്കിയപൊഴുതിനറുത്തൈപോക്കി
മായവണ്ണനെമന്നരപ്പെറാവൻ" (പതിറ്റുപ്പത്ത്. 70)

എന്നിങ്ങനെ അനേകം യാഗംചെയ്ത പാപങ്ങൾതീർത്തുവെന്നും വിഷ്ണുവിനെ മനസ്സിൽ വാഴിച്ചുവെന്നും മറ്റും ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

4. "പൊയ്യിൽച്ചേൽവക്കടുങ്കോവുക
വേളാവിക്കോമാൻപത്തമൻദേവി" (പതി. 80)

പിന്നെ കലിവത്സരം ൩൫൨൯-ന ക്രിസ്ത്വബ്ദം ൯൩-ൽ ഈ ആറാംപെരുമാൾക്കു പത്മാദേവിയിൽ ജനിച്ച പുത്രൻ 'മാന്തരൻ ചേരനാതൻ' എന്ന പെരുമാൾ രാജ്യംഭരിച്ചു തുടങ്ങി. ഈ പെരുമാൾക്ക് 'മാന്തരൻചേരനിരുമ്പൊറ', 'പെരുഞ്ചേരനിരുമ്പൊറ', 'കുട്ടുവനിരുമ്പൊറ' എന്നിങ്ങനെ പലപേരുകളും പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്[1]. ഇദ്ദേഹം അനേകം കൃഷിക്കാർക്കു തലവാനായ 'കഴുമുളവൻ' എന്ന ഇടപ്രഭുവിനെ കരംകൊടുക്കാഞ്ഞതുനിമിത്തം നാട്ടിൽ നിന്നോടിച്ചു. 'അതിയമാൻഎഴിനി' എന്ന ഒരു സാമന്തരാജാവിനെ എന്തോ രാജദ്രോഹകുറ്റം നിമിത്തം യുദ്ധത്തിൽക്കൊന്ന് ആ രാജാവിന്റെ തലസ്ഥാനമായ 'തകടൂർപട്ടണം' പിടിച്ചടക്കി. ആ യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നതായി 'തകടൂർയാത്ര' എന്നൊരു ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥംതന്നെയുണ്ട്. തകടൂർ എന്ന പ്രദേശം 'കൊല്ലിമല' എന്നപേരായ ഒരു കുന്നിന്റെ സമീപത്താണെന്നും അതിൽ കാണുന്നുണ്ട്. സഹ്യാദ്രിയോടു ചേർന്നുകിടക്കുന്ന ഒരു ഭാഗമാണ് 'കൊല്ലിമല' എന്നാണ് അതിലെ വിവരണംകൊണ്ടു വിചാരിക്കാവുന്നതും[2]. മഹാപരാക്രമിയായ ഈ പെരുമാൾ വലിയ വിദ്വാനും കൂടിയായിരുന്നു. 'അരിചിൽകിഴാർ' എന്ന കവിയുടെ കവിതകണ്ടു സന്തോഷിച്ച ഇദ്ദേഹം രാജ്ഞിയോടുകൂടി രാജധാനിയിൽനിന്നും പുറത്തുവന്നുനിന്ന രാജധാനിയിലുള്ള സകല സ്വർണ്ണരത്നങ്ങളും മറ്റു സാധനങ്ങളും എല്ലാം എടുത്തുകൊൾവാനായി ആ കവിക്കു സമ്മതംകൊടുത്തു കവിയാകട്ടെ 'കാണം' എന്നു പേരുള്ള അക്കാലത്തെ സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളിൽ ഏതാനും മാത്രം എടുത്ത് ശേഷമുള്ളതെല്ലാം മഹാരാജാവുതന്നെ സ്വീകരിച്ച് അനുഭവിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കയാണുണ്ടായത്. പെരുമാൾ അപ്രകാരം സമ്മതിക്കയും അന്നുമുതൽ ആ കവിശ്രേഷ്ഠനെ

---

1. "മാന്തരൻ ചേരൻമന്നവൻ വാകൈനെ" (ചില. ഗാഥ 23)
"കുട്ടുവനിരുമ്പൊറൈക്കൈയൂർകിഴാൻ
വെണ്മാളത്തുവൻചൊള്ളെ" (പതി. 90)
പുറനാനൂർ പാട്ട് ൫൩ ഇവനോക്കുക.

2. 'ഐങ്കുറുനൂർ' എന്ന പഴയ ഗ്രന്ഥത്തിലും ഈ പെരുമാളുടെ പരാക്രമങ്ങൾ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തന്റെ നമ്മസചിവനാക്കി നിയമിക്കയും ചെയ്തു[1]. ചോളരാജ്യക്കാരൻ 'പരാശരൻ' എന്ന ഒരു പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്റെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനംകണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് ഈ പെരുമാൾ പല സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തതായും ആ പണ്ഡിതൻ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെ വിദ്വത്സഭയിൽ വെച്ച് പെരുമാളുടെ അസാധാരണ പാണ്ഡിത്യത്തെപ്പറ്റിപ്പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് ആ സമ്മാനങ്ങളെല്ലാം ഓരോ വിദ്വാന്മാക്ക് ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തതായും കാണുന്നുണ്ട്. 'മൊചുകീരനാർ' എന്ന പേരായ ഒരു നാടൻകവി പെരുമാളെ ക്കാണ്മാൻ വരികയും പെരുമാൾക്കിരിപ്പാനായിട്ടിട്ടിരുന്ന കട്ടിലിന്മേൽ, അതു പെരുമാൾക്കിരിപ്പാനുള്ളതാണെന്നറിയാതെ കയറിക്കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തു. പെരുമാൾ ആ സ്ഥലത്തുവന്നു നോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ കട്ടിലിന്മേൽ കിടന്ന് ഒരാൾ സുഖമായി ഉറങ്ങുന്നതുകണ്ടിട്ട് അയാൾ തീച്ചയായും രാജധാനിയിൽ പരിചയിക്കാത്ത നാടനും നിഷ്കളങ്കഹൃദയനുമായിരിക്കണമെന്നുറച്ച് ഉറങ്ങുന്ന കവിയെ വെഞ്ചാമരമെടുത്തു വീയിക്കൊണ്ടുനിന്നു. കവി ഉണർന്നപ്പോൾ മഹാരാജാവ് തന്നെ വീയുന്നതുകണ്ടു പരിഭ്രമിച്ചെഴുനേറ്റ് ആ മഹാശയനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് ചില കവിതകളുണ്ടാക്കി ക്ഷമായാചനം ചെയ്തു. ശ്രദ്ധാത്മാവായ ആ കവിയെ പെരുമാൾ പ്രത്യേകം സൽകരിച്ചു പല സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തു സമാധാനിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയും ഒരു കഥ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിപ്പുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ കവി പെരുമാളോട് ക്ഷമായാചനം ചെയ്തുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കവിതകളിലൊന്ന് 'പുറനാനൂർ' ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നതുമുണ്ട്[2]. ഈ പെരുമാൾ 'മൈയൂർകിഴാൻ' എന്നാളുടെ മകൾ 'അരുവെഞ്ചെല്ലു' എന്ന കന്യകയെയാണ് വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നത്. ഈ മൈയൂർകിഴാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെപുത്രൻ രാജാവായപ്പോൾ മന്ത്രിയായിരുന്നു

1. പതിറ്റുപ്പത്തിൽ എട്ടാമത്തെപ്പത്തിൽ ഈ സംഗതി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.
2 പുറനാനൂർ പാട്ട് 50.

വെന്നും കാണുന്നുണ്ട്[1]. ഈ ഏഴാമത്തെപ്പെരുമാൾ പതിനേഴു സംവത്സരമാണ് രാജ്യം ഭരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ 'പൊറയൻ ഇളഞ്ചേര നിരുമ്പൊറ' എന്ന പെരുമാൾ കലിവത്സരം നാലായിരം-ൽ രാജ്യഭാരം തുടങ്ങി. ഈ രാജാവ് 'ഇളഞ്ചെന്നി' എന്ന ചോളരാജാവിനേയും 'പഴയൻ മാരൻ' എന്ന പാണ്ഡ്യരാജാവിനേയും പോരിൽ കീഴടക്കി മൂന്നു രാജ്യങ്ങളും ഏകശാസനത്തിലാക്കിത്തീർത്തു. 'വിച്ചിക്കോമാൻ' എന്ന സാമന്തരാജാവിനെ എന്തോ കാരണത്താൽ തടവിലിട്ടു[2]. ഈ എട്ടാമത്തെ പെരുമാൾ പതിനാറു സംവത്സരം രാജ്യം ഭരിച്ചതിനുശേഷം പരലോകപ്രാപ്തനായി.

അതിൽപ്പിന്നെ കലിവത്സരം നാലായിരത്തി-നു ക്രിസ്ത്വബ്ദം ൯൪-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ 'കുടക്കോനെടുഞ്ചേരനാതൻ' എന്ന പെരുമാൾ രാജ്യഭാരം തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഈപെരുമാൾക്ക് അധികകാലം ഇരിപ്പാൻ സംഗതി വന്നില്ല. രാജ്യഭാരം തുടങ്ങീട്ടു മൂന്നാംവത്സരത്തിൽ ഈ പെരുമാളും 'വേൽപ്പറടക്കൈപ്പെരുവിറൽക്കിള്ളി' എന്ന ചോളരാജാവും കൂടിയുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ രണ്ടു രാജാക്കന്മാരും ഏറ്ററണഞ്ഞു പൊരുതുകയും രണ്ടുപേരും ഒരേ സമയത്തു പരസ്പരം വെട്ടുകയും രണ്ടാളും വെട്ടുകൊണ്ടു വീണു വീരസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു[3].

ഒമ്പതാം പെരുമാൾ മേൽപ്രകാരം പരലോകപ്രാപ്തനായപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ 'ബാണവമ്മൻ അടുകോൾപ്പാട്ടു ചേരനാതൻ' എന്ന പെരുമാൾ കലിവത്സരം നാലായിരത്തി-ൽ രാജ്യ

---

1. "മെയ്യുരൈച്ചിയൻ മൈയൂർക്കിഴാനെ
പുറമെയറുകൾവിപ്പുരൈച്ചമയകി" (പതി. 90)
എന്നിങ്ങനെ അമാത്യനായ മൈയൂർക്കിഴാന്റെ തന്റെ പുരോഹിതനേക്കാളും ധർമ്മോപദേശമുണ്ടെന്നു ജനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇട്ടേഹത്തിന്റെ പുത്രനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

2. "വെൽപടുതായൈയൊട്ടവെയ്റ്റു ചെയ്ത ചെൻറിരുവെരുവോന്തരും വിച്ചിയും വീഴ". (പതി. 90)

3. പുറനാനൂർ 62, 63 പാട്ടുകളിൽ ഈ സംഗതി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഭരണം തുടങ്ങി[1]. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു തണ്ടാരണിയം (ദണ്ഡകാരണ്യമെന്നപ്രദേശമായിരിക്കാം)എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു ചില ആന്ധ്രബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തിൽ വന്നു പെരുമാളെക്കണ്ട് അവക്കിരിപ്പാൻ കേരളത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും കുറേ സ്ഥലം തരണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. പെരുമാൾ അവക്കുപജീവനത്തിന്നായി 'തൊണ്ടി' എന്ന പ്രദേശത്തു കുറേ സ്ഥലവും കുറേ പശുക്കളേയും ദാനംചെയ്തയും ചെയ്തു[2]. ഇരുപത്തെട്ടു സംവത്സരം അധികം ബഹളമൊന്നും കൂടാതെ രാജ്യംഭരിച്ചതിനുശേഷം ഈ പത്താമത്തെപ്പെരുമാൾ ഇഹലോകവാസം ഉപേക്ഷിച്ചു.

പിന്നെ കലിവത്സരം ൫൫൫-ൽ ആ പെരുമാളുടെ മകൻ 'ഇമയവമ്മൻ പെരുഞ്ചെറുനാതൻ' പെരുമാൾസ്ഥാനം വഹിച്ചു. ഇദ്ദേഹവും 'ഉരുവപ്പറേറരിളഞ്ചെന്നി' എന്ന ചോളരാജാവിന്റെ മകൻ 'കരികാലച്ചോള'നുമായി 'വെണ്ണി' എന്ന പ്രദേശത്തുവെച്ചു് ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടായി. ആ യുദ്ധത്തിൽ കരികാലന്റെ ഒരായുധം ഏറ്റു പെരുമാളുടെ പുറത്ത് ഒരു മുറിപറ്റിപ്പോയി. മാനധനനായ പെരുമാൾ ആ അവമാനം സഹിക്കാൻ കഴിയാതെ നാണിച്ചു യുദ്ധംമതിയാക്കി നാടുവിട്ടു വടക്കോട്ടുപോകയും ചെയ്തു. അതോടുകൂടി ആ പെരുമാളുടെ ആശ്രിതന്മാരിൽച്ചിലരും നാടുവിട്ടു പോയതായിപ്പുറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്[3]. ഈ പതിനൊന്നാം പെരുമാൾ അഞ്ചുവത്സരം മാത്രമേ കേരളം ഭരിച്ചിട്ടുള്ളു.

കലിവത്സരം ൫൬൫-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ 'ഭാണവമ്മൻ നെടുഞ്ചേരനാതൻ' എന്ന പെരുമാൾ രാജ്യഭാരം

---

1. "കടക്കോനെടുഞ്ചേരലതേക്കുവേ-
ളാവിടക്കാമാൻറവിയിൻറമകൻ
ആടുകോൾപ്പാട്ടുചേരലാതനെ" (പതി. 60)

2. "തണ്ടാരണിയത്തുടപ്പുടവടുടെയെ
ത്തൊണ്ടിയുടനുകൊടുപ്പിത്തുപ്പാക്ക
കപിലെയൊടുകടനാട്ടോരരിത്തു." (പതി. 61)

3. "ചെന്തൻമുനുകറിത്തെറിന്തപുറപ്പുണ്ണുണി മറത്തകൈമന്നൻ
വാരുവടക്കിരുന്തനനീങ്കുമാപോൽ കഴിയലഞ്ഞയിറുപ്പകാല." (പൂനാനൂർ. 65)

തുടങ്ങി. ഈ പെരുമാളും ചോളരാജാവിനോടു പടക്കൊരുങ്ങിയെങ്കിലും ഒടുവിൽ ആ രാജാവുമായി യോജിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ 'ശോണാദേവി മണക്കിള്ളി'യെ വിവാഹം ചെയ്ത് ബന്ധുവായിത്തീരുകയുമാണുണ്ടായത്[1]. ആ ശോണാദേവിയിൽ പെരുമാൾക്കു രണ്ടു പുത്രന്മാരുണ്ടായി. ആ പുത്രന്മാരുടെ ചെറുപ്പകാലത്ത് ഒരു നിമിത്തശാസ്ത്രജ്ഞൻ വന്നു പെരുമാളോടു പല ലക്ഷണങ്ങളും പറഞ്ഞു. രാജകുമാരന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാവിലക്ഷണങ്ങൾ പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ അവരിൽ ഇളയ കുമാരനാണ് രാജ്യം ഭരിപ്പാൻ യോഗം കാണുന്നതെന്നുംകൂടി ആ ലക്ഷണക്കാരൻ പറകയുണ്ടായി. അതു കേട്ടപ്പോൾ ആ ഇളയ കുമാരൻ ലക്ഷണക്കാരന്റെ നേരെ സാഭിപ്രായമായി കുറേനേരം തുറിച്ചുനോക്കുകയും ജ്യേഷ്ഠനോട്, ഇയാൾ പറയുന്നതുകേട്ട തീരെ കുണ്ഠിതപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നും താൻ ഭരിക്കാൻപോകുന്ന രാജ്യം ഈ ഭൂഖണ്ഡരാജ്യമല്ല, മോക്ഷരാജ്യമാണെന്നും മറും പറകയും ചെയ്തു. അതുപ്രകാരം ആ കുമാരൻ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ബുദ്ധമതം സ്വീകരിച്ച് ബുദ്ധസന്ന്യാസിയായിത്തീർന്നു രാജധാനിയിലോ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തുള്ള ബുദ്ധചൈത്യത്തിൽപ്പോലുമോ വസിക്കാതെ 'തൃക്കണാവാ'യിലുണ്ടായിരുന്ന ബുദ്ധചൈത്യത്തിൽ വാസമുറപ്പിക്കയും ചെയ്തു[2]. പെരുമാളാകട്ടെ ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞിട്ട് അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ പരലോകപ്രാപ്തനായി. ഈ പന്ത്രണ്ടാം പെരുമാൾ പതിനഞ്ചുവത്സരത്തോളമാണ് രാജ്യംഭരിച്ചു വാണിട്ടുള്ളത്.

---

1. "ചടവരുടീക്കും വാനേറായ് വേൽക്കൊടി
കൂടവർക്കോമനെടുത്തോരലാതക്ക
ച്ചോളൻമണക്കിള്ളിയീൻറമകൻ." (പതി. 50)

2. ഈ സംഗതികൾ ചിലപ്പതികാരം 30-ാംഗാഥയുടെ അവസാനത്തിൽ
"അരചുവീറിരുക്കും തിരുപ്പൊറിയുണ്ടെ-
ൻറുരൈചെയ്യവന്മേലുരുത്തുനോക്കി."
എന്നു തുടങ്ങിയ ഭാഗത്താലും "കമഠിയൊട്ടു വടവിമയത്തൊരുമൊഴി വൈത്തുല കുണ്ടു ചോലാതക്കത്തിക്കഴാളിനെയിറോകം പരിനെടുന്തർച്ചോഴൻറന്മകണച്ചോണൈയീൻറ മകളിരുവർ" എന്നു തുടങ്ങിയ "അടിയാക്കു നല്ലാ"രുടെ വ്യാഖ്യാനത്താലും മറും അറിയാവുന്നതാണ്.

പിന്നെ ആ പെരുമാളുടെ മക്കളിൽ ജ്യേഷ്ഠപുത്രനായ 'ഇമയവമ്മൻ ചെങ്കുട്ടുവൻ' കലിവത്സരം ൫൨൫൦-നു ക്രിസ്ത്വബ്ദം ൧൨൯-ൽ പെരുമാളായി വാണു. ഇളയ രാജകുമാരൻ അതിനു മുമ്പുതന്നെ ബുദ്ധസന്ന്യാസിയായിത്തീർന്നുവെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ബുദ്ധസന്ന്യാസം സ്വീകരിച്ചുവഴിക്ക് 'ഇളംകൂറടികൾ' അല്ലെങ്കിൽ 'ഇളങ്കോവടികൾ' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹമാണ് ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യങ്ങളിലെ ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നായ 'ചിലപ്പതികാര'ത്തിന്റെ കർത്താവ്. മഹാപരാക്രമിയായ ചെങ്കുട്ടുവപ്പെരുമാൾ തുക്കുണവാമതിലകത്തുള്ള വിടൽസഭയുടെ പരിശോധകസ്ഥാനത്ത് ഈ ഇളംകൂറടികളെ നിയമിച്ചു വലിയ ഊർജ്ജിതത്തോടും സമാധാനത്തോടും രാജ്യഭാരം ചെയ്തുവന്നു. ഈ പെരുമാൾക്കു 'കടൽപിറക്കോട്ടിയ കുട്ടുവൻ, വേൽപ്പുകൾ കുട്ടുവൻ' എന്നെല്ലാം ബിരുദനാമങ്ങളും പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു പടിഞ്ഞാറെക്കടൽ ഏതാനുംഭാഗം കരയെടുത്ത സംഗതിയെന്നു സരിച്ചായിരിക്കാം ഈ 'കടൽപിറക്കോട്ടിയ കുട്ടുവൻ' എന്ന ബിരുദനാമം ഉണ്ടായിത്തീർന്നതെന്നൂഹിപ്പാൻ ചില വർണ്ണനകൾ തെളിവായിട്ടുമുണ്ട്[1]. ഒരിക്കൽ ചില ആര്യരാജാക്കന്മാർ അക്കാലത്തെ ദ്രവിഡരാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി വളരെപ്പരിഹാസമായി

---

1. "കോട്ടനരൽ പൈമ്പംകലങ്കവേലി
ട്ടുടൈതിരൈപ്പരപ്പിർപടുകടലോട്ടിയ
വെൽപുകൾകുട്ടുവൻ.....' (പതിറ്റുപ്പത്ത് 46)
"മട്ടവിരുതെരിയൽ മറപ്പോർക്കുട്ടുവൻ
പൊരുമുരൺപൊറുതുവിലംകചിനഞ്ചിറന്തു
ചെറുച്ചെയ്മൻപൊട്ട മുന്നീർമുറിയോംകുതിരൈപ്പൈമ്പംനീങ്കവോട്ടിയ
നീർമാണെക്കം....." (അകനാനൂർ 212)
"കൊടുംപോർകടന്തുനെടുങ്കടലോട്ടി" (ചില. ഗദ്യ 28)
"പോങ്കിരുമ്പരപ്പിൽകടൽപിറകോട്ടി" (ചില. ഗദ്യ. ൪0)

ഇവയിൽ പെരുമാൾ യുദ്ധവീര്യംപൊറുത്തിരിപ്പാൻ കഴിയാതെ വേൽ എന്ന ആയുധവുംധരിച്ചു കോപിച്ചുവന്നു തിരതല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കടലിനെപ്പിന്നാക്കം ഓടിച്ചു എന്നിങ്ങനെ അലങ്കാരഭംഗിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അക്കാലത്തു വലിയൊരു കടൽക്ഷോഭമുണ്ടായിയെന്നും അതിന്റെ അവസാനം കുറേ ഭാഗം കരവെച്ചുണ്ടായ വിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നും ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഈ പെരുമാളുടെ

വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ചിലർ ഈ പെരുമാളോട് പറകയുണ്ടായി. 'കണ്ണകി' എന്നു പേരായ ഒരു പതിവ്രതാരത്നം നിരപരാധിയായ തന്റെ ഭർത്താവിനെ പാണ്ഡ്യരാജാവു കൊന്നതുനിമിത്തം പ്രാണത്യാഗംചെയ്ത കഥ കേട്ട പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടിയ പെരുമാൾ ആ പതിവ്രതയുടെ സ്മാരകമായി ഒരു ദേവീക്ഷേത്രം നിർമ്മിക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി അതിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുചെയ്യുവാനുള്ള അവസരത്തിലാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞ ആയ്വരാജാക്കന്മാരുടെ പരിഹാസപ്രസ്താവം അദ്ദേഹത്തിനു കേൾക്കാനിടയായത്. ഉടൻതന്നെ നിർമ്മിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന ദേവീക്ഷേത്രത്തിലെ ബിംബത്തിനുള്ള ശില ഹിമാലയത്തിൽ നിന്നുതന്നെ കൊണ്ടുവരണമെന്നും തന്നെ പരിഹസിച്ച ആയ്വരാജാക്കന്മാരെക്കൊണ്ട് ആ ശില ചുമപ്പിക്കണമെന്നും വീരമാനിയായ പെരുമാൾ നിശ്ചയിച്ചു. അതിനായി സൈന്യങ്ങളോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടു കൊങ്ങുനാട്ടിൽച്ചെന്ന് അവിടെയുള്ള സൈന്യങ്ങളേയും ശേഖരിച്ച് വടക്കോട്ട് ഗംഗാതീരംവരെ ദിഗ്ജയം നടത്തി. പരിഹസിച്ച ആയ്വരാജാക്കന്മാരായ 'കനകൻ, വിജയൻ' എന്ന രണ്ടാളെപ്പിടിച്ചു തടവിലാക്കുകയും അവരെക്കൊണ്ടു, പ്രതിജ്ഞ നിറവേറ്റാനായി അല്പനേരത്തേക്കു മാത്രമാണെങ്കിലും ബിംബശില ചുമപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം അവരെ വിശ്വസ്തഭടന്മാരുടെ അധീനത്തിൽ ചോളപാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരെക്കാണിപ്പാനയച്ചു. ദ്രവിഡരാജാക്കന്മാരെ അകമാനം പരിഹസിച്ച സംഗതിയിൽ ചോളപാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരും പരിഭവിക്കയും പെരുമാൾ ആ ആയ്വരാജാക്കന്മാരെപ്പിടിച്ചു തടവിലാക്കിയതിൽ സന്തോഷിക്കയും വേണ്ടതാണെങ്കിലും അന്നത്തെ ചോളപാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാർ പെരുമാളുടെ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റിആക്ഷേപിച്ചു പറകയാണുണ്ടായത്. പെരുമാൾ അതറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ചോളപാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരെയും പിടിച്ചു തടവിലാക്കണമെന്നു കരുതി വീണ്ടും പടക്കൊ

വാഴ്ചക്കാലത്തിന്നടുത്തകാലങ്ങളിൽ ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ള വിദേശീയസഞ്ചാരികന്മാരുടെ വിവരണങ്ങളും ഈ സംഗതിക്കനുകൂലമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. അത് അടുത്തുതന്നെ വിവരിക്കും. എല്ലാംകൊണ്ടും ഇപ്പോൾ 'കരപ്പുറം' എന്നുപറഞ്ഞുവരുന്ന 'ചേർത്തല മുതലായ പ്രദേശങ്ങൾ ഈ പെരുമാളുടെ കാലത്തു കടൽകരയെച്ചുണ്ടായതാണെന്നു മിക്കതും തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതുണ്ട്.

രുങ്ങി. എങ്കിലും 'മാടലൻ' എന്നു പേരായ ഒരാശ്രിതന്റെ സാന്ത്വനവാക്കുകൾ കേട്ടു പട പുറപ്പെടാതെ അടങ്ങിയിരുന്നു[1]. മറെറാരിക്കൽ തന്റെ മാതുലനായ ചോളരാജാവു മരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ഒമ്പതു സാമന്തരാജാക്കന്മാർ ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് ആ രാജാവിന്റെ മകൻ 'വളവൻകിള്ളി' എന്ന രാജാവിനോടെതിർക്കുന്നതുകേട്ട് അദ്ദേഹത്തെസ്സഹായിപ്പാൻ ചെല്ലുകയും യുദ്ധത്തിൽ ആ ഒമ്പതു സാമന്തരാജാക്കന്മാരെയും തോൽപ്പിച്ചമർത്തി മാതുലപുത്രന്റെ അധികാരം സ്ഥിരപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു[2]. 'ചിലപ്പതികാരം, മണിമേഖല' എന്ന രണ്ടു വിശിഷ്ടതമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ പെരുമാളുടെ കാലത്താണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അവയ്ക്കു പുറമേ അനേകം ഖണ്ഡകൃതികളും അക്കാലത്തുണ്ടായതായിക്കാണുന്നുണ്ട്. ചിലപ്പതികാരത്തിലേ കഥാവസ്തുവിലുള്ള പ്രധാനാംശംതന്നെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഒരു ദേവീക്ഷേത്രം നിർമ്മിച്ചു പ്രതിഷ്ഠകഴിപ്പിച്ചതാകയാൽ ഈ പെരുമാളാണ് പ്രസിദ്ധമായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതീക്ഷേത്രം ഒന്നാമതായി നിർമ്മിച്ചതെന്നും മിക്കതും തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ചിലപ്പതികാരകർത്താവായ ഇളംകൂറടികൾക്കു പുറമേ മണിമേഖലാഗ്രന്ഥകർത്താവായ 'ചിത്തലൈ ചാത്തനാർ' പതിറ്റുപ്പത്തിലുൾപ്പെട്ട അഞ്ചാം പത്തിന്റേയും മറും കർത്താവായ 'വൻപരണർ' മുതലായ അനേകം ചെന്തമിഴ് കവികളും ആന്ധ്രഭാഷാകവികളും വേദാന്തം, ന്യായം, വൈശേഷികം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിപുണന്മാരായ വിദ്വാന്മാരും ബുദ്ധമത തത്പരന്മാ

---

1. ഈ വൃത്താന്തങ്ങളെല്ലാം ചിലപ്പതികാരത്തിൽ വഞ്ചിക്കാണ്ഡത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

2. "ആരാ പ്പെരുവിർച്ചോഴകടിക്കരിയോ
രൊന്പതിന്മർ വീഴവായിർപ്പുറന്തിറുത്തു
നിലൈച്ചെരുവിനറൈയെയുറുത്തു" (പതി. 50)
"മൈത്തുനവളവൻ കിള്ളിയൊട്ട പൊരുന്താ
വൊത്തപൺപിനരൊന്പതുമന്ന-
രിരുവരുപ പൊറാരേവൽകേളാർ
വളനാടഴിക്കുമുൺ പിനരാതലിൽ
ഒൺപതുകടൈയുമെതിരുപകലൊഴിന്തവൻ
പൊൻപൂണെതികിരിയൊരു വഴിപ്പട്ടതോയ്" (ചില. ഗാഥ 27).

നമ്മുടെ അക്കാലത്തു തുക്കുണവായിലെ വിദ്വൽ സഭയിലുണ്ടായിരുന്നതായി മേൽപ്പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സ്പഷ്ടമായിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാലും അവരുടെ കവിതകളിലുള്ള വർണ്ണനകൾ ഒരോരോ വിഷയങ്ങളിലും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പരിഷ്കൃതികളെ നല്ല വണ്ണം തെളിയിക്കുന്നതിനാലും ചെങ്ങുട്ടുവപ്പെരുമാളുടെയും മറ്റും രാജ്യഭാരം ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായിരുന്നുവെന്ന സംഗതി നിസ്സംശയം തീർച്ചപ്പെടുത്താം. 'വൻപരണർ' എന്ന കവിയുടെ കവിതകേട്ട സന്തോഷിച്ച ചെങ്ങുട്ടുവപ്പെരുമാൾ ആ കവിക്ക് ഒരു ദേശം മുഴുവനും സമ്മാനമായിക്കൊടുത്തുവെന്നു മാത്രമല്ല സ്വന്തം പുത്രനായ 'കുട്ടുവൻചേരൻ' എന്ന രാജകുമാരനെപ്പോലും ദാനം ചെയ്തും കവികാഴ്ചയായിത്തിരിയെക്കൊടുത്തപ്പോൾ മാത്രം സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തുവെന്നുംകൂടി പതിറ്റുപ്പത്തിൽ പറഞ്ഞു കാണുന്നതിനാൽ വിദ്യാപ്രചാരണത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധയും അസാമാന്യമായിരുന്നുവെന്നു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ട്. ഈ പെരുമാളുടെ പട്ടമഹിഷിയുടെ പേർ 'ഇളങ്കോവെണ്മാൾ' എന്നായിരുന്നു[1]. ആ രാജ്ഞിയുടെ അപേക്ഷപ്രകാരമാണ് പെരുമാൾ ദേവീക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു പ്രതിഷ്ഠ കഴിപ്പിച്ചതും[2]. ഈ പതിമ്മൂന്നാമത്തെ പെരുമാൾ അമ്പത്തഞ്ചുവത്സരത്തോളം കാലം ഉൽകൃഷ്ടനിലയിൽ രാജ്യഭാരം ചെയ്തതിനുശേഷം കലി വർഷം നാലായിരത്തി-ൽ പരലോകപ്രാപ്തനായി.

അതിനുശേഷം ആ പെരുമാളുടെ പുത്രൻ 'കോതവമ്മൻ കുട്ടുവൻചേരൻ' സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്തു. ഇദ്ദേഹത്തിനു 'കുട്ടുമാൻകോത, കുട്ടുവൻകോത' എന്നെല്ലാം പേരുകൾ കാണുന്നുണ്ട്[3]. ഇദ്ദേഹം പത്തു സംവത്സരത്തോളം കാലം സമാ

---

1. "വെള്ളിമാടത്തിളങ്കോവെണ്മാളുടനിരുന്തരുളി" (ചില. ഗാഥ 25)
2. "മന്നവനരൈപ്പമാപെരുന്തേവി
കാതലൻറുണം കാണാതുകഴിന്ത
മാതരോപെരുന്തിരുവുറ കവാനക-
ത്തത്തിറനിക്കുന്നമകനാടടൈന്തവി-
പ്പത്തിനിക്കടുമൈപ്പോക്കൽവേണ്ടുമെന." (ചില. ഗാഥ 25.)
3. "കുട്ടമാൻ കോതൈയുപ്പെതിത്തെഴുന്ത.
നെട്ടുമാഴിരുന്തർ നിരൈനക്കം കാലൈ" (പുറനാനൂർ 54.)

ധാനത്തോടെ കേരളം ഭരിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ലാതെ മറെറാരു വിവരവും അറിവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ഏകദേശം കലിവത്സരം ൫൨൯൩-ൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പുത്രൻ 'ആനക്കാംചുമാന്തരൻ ചേരനിരുമ്പൊറ' എന്ന പെരുമാൾ സിംഹാസനാരൂഢനായി[1]. ഈ പെരുമാളും പാണ്ഡ്യരാജാവു രണ്ടാംനെടിഞ്ചേഴിയനുമായി പല തവണയും യുദ്ധമുണ്ടായി. ആ യുദ്ധങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരിക്കൽ പാണ്ഡ്യരാജാവ് ഈ പെരുമാളെപ്പിടിച്ചു ബന്ധനത്തിലാക്കി. ആ വർത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സാമന്തരാജാക്കന്മാരെല്ലാം കൂടിച്ചേന്നു ചെന്നു പാണ്ഡ്യരാജാവിനോടെതിർത്തു. ആ വഴിക്കു പെരുമാൾക്കു ബന്ധനംവിട്ടുപോരുന്നതിനും പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കുന്നതിനും സാധിച്ചു. 'ഐങ്കുറുനൂർ' എന്ന പേരോടുകൂടിയതും ചെറുപാട്ടുകളുടെ സമുച്ചയരൂപവുമായ ചെന്തമിഴ്ഗ്രന്ഥം ഈ പെരുമാളുടെ ഉപദേശപ്രകാരം 'കൂടലൂർ കിഴാർ' എന്ന പണ്ഡിതൻ സംഗ്രഹിച്ചു രൂപപ്പെടുത്തിയതാണെന്നും കാണുന്നുണ്ട്. ഈ പെരുമാൾ ഏതു കാലമാണ് രാജ്യംഭരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നറിവാൻ നിവൃത്തികാണുന്നില്ല.

മേൽപ്രകാരം കലിവത്സരം ൫൮൭൬-മുതൽ മൂപ്പത്തിമൂന്നാം ശതകം കഴിയുന്നതുവരെയായി മുന്നൂറു സംവത്സരത്തിൽ കുറയാതെയുള്ള കാലത്തോളം വാണിരുന്ന പതിനഞ്ചു പെരുമാക്കന്മാരെപ്പറ്റി മാത്രമേ കാലവും ക്രമവും പരിശോധിച്ചറിവാൻ വേണ്ടതെളിവുകൾ പ്രാചീന ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽപ്പോലും സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളൂ. വിവരം അറിയാവുന്ന ഈ പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലക്രമവും അവരെപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളവരും ആ വർണ്ണനകളുടെ സ്വഭാവംകൊണ്ട് അവരുടെ സമാനകാലികന്മാരാണെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്താവുന്നവരുമായ കവികളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ചിലരുടെ പേരുകളും ചുരുക്കത്തിൽ മറുഭാഗത്തു കാണിക്കുന്നപ്രകാരമാണ്:—

---

1. ആനയുടെ നോട്ടംപോലെ ധീരമായ നോട്ടമുള്ളവൻ എന്നാണ് ആനക്കാഴ്ചയെന്നതിൻെറ അർത്ഥം. ഈ വിശേഷണം ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ പൂർവികനും ചിലപ്രതികാരം മുതലായതിൽ "മാന്തരൻ ചേരൻമന്നവൻവഴി" എന്നുംമറ്റും വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ 'മാന്തരൻചേരൻ' എന്ന ഏഴാമത്തെ പെരുമാളിൽനിന്നുള്ള വ്യത്യാസം കരിക്കുന്നതിനായിരിക്കാം.

ക്രമം	പെരുമാക്കന്മാർ	വാണകാലം കലിയാണ്ടു	കവികൾ
I	ഉദയൻഞാണവമ്മൻചേരൻ	2988-3000	മൂടിനഗരാജൻ
2	ഇമയവമ്മൻ നെടുഞ്ചേരലാതൻ	3000-3058	കുമട്ടൂർ കണ്ണനാർ
3	ഗജപതി കുട്ടുവനാതൻ	3058-3083	പാലയിൽ ഗോതമനാർ
4	ഞാണവമ്മൻ നാർമുടിച്ചേരനാതൻ	3083-3108	കാപ്പിയനാർ
5	അന്ധുവൻ ചേരനാതൻ	3108-3122	മുടമോചിയാർ
6	വാഴിയാതൻ	3122-3147	കപിലർ I
7	മന്തരൻ ചേരനിരുമ്പൊറ	3147-3164	അരിചിൽകിഴാർ
8	പെറയൻ ഇളങ്കോചേരനിരുമ്പൊറ	3164-3180	പെരുങ്കുന്നൂർകിഴാർ
9	കടക്കോ നെടുഞ്ചേരനാതൻ	3180-3183	പരണർ I, കഴാഞ്ചലയാർ
10	ആടുകോൾപ്പാട്ടുചേരനാതൻ	3183 3211	കക്കൈപ്പാടിനിയാർ
11	പെരുഞ്ചേരനാതൻ	3211-3216	കഴാഞ്ചലയാർ, വെണ്ണിക്കുയത്തിയാർ
12	ഞാണവമ്മൻ നെടുഞ്ചേരനാതൻ	3216-3230	.....
13	ഇമയവമ്മൻ ചെങ്കുട്ടുവൻ	3230 3285	മൻപരണർ, ഇളങ്കൂറടികൾ, ചാത്തനാർ
14	കോതയമ്മൻ കുട്ടുവൻചേരൻ	3285-3295	മ്പരണർ, ധൃഷ്ടകേതുനാർ
15	ആനക്കാൽചുമന്തരൻചേരൻ	3295	കുറുങ്കോഴിയൂർകിഴാർ, കപിലർ II

ഈ പതിനഞ്ചു പെരുമാക്കന്മാർക്കു പുറമെ മറ്റു പല പെരുമാക്കന്മാരുടെയും പേർമാത്രവും ചിലരെപ്പറ്റി ചില വിവരണങ്ങളും ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ആവക വിവരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് അവരുടെ വാഴ്ചക്രമമോ കാലമോ നിശ്ചയിപ്പാൻ ഒരു തരത്തിലും വഴികിട്ടുന്നില്ല. കേരളത്തിലെ ഐതിഹ്യപ്രകാരം ഒടുവിലത്തെ പെരുമാളോടുകൂടി ആകെ

മുപ്പത്താറു പെരുമാക്കന്മാരാണത്രേ രാജ്യം ഭരിച്ചിട്ടുള്ളത്. മേൽപ്പറഞ്ഞ പതിനഞ്ചുപേർക്കു പുറമെ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ—

ക. 'പെരുങ്കടുങ്കോച്ചേരമാൻ' എന്ന പെരുമാൾ വലിയ പരാക്രമിയും നല്ല വിദ്വാനും കവിയുമായിരുന്നു. ചെന്തമിഴിൽ 'പാല'എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന രീതിൽ അനേകം കവിതകൾ ഇദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ഇളവെയിനി' എന്ന കവിയിത്രി ഈ പെരുമാളെ വർണ്ണിച്ചുംകൊണ്ടു ചില സ്തുതികൾ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതായും കാണുന്നുണ്ട് [1].

ഖ. 'കോതവർമ്മൻ കോതമാർപ്പൻ' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനായിക്കാണുന്ന[2] ഒരു പെരുമാൾ 'തൊണ്ടി' എന്ന പ്രദേശത്ത് ഒരു കോട്ട പണിയിച്ച് അവിടെയാണ് അധികകാലവും താമസിച്ചിരുന്നത്[3].

ഗ. 'ചേരമാൻ കണക്കാലിരുമ്പൊറ' എന്ന പെരുമാൾ 'ചെങ്ങണൻ' എന്ന ചോളരാജാവിനോടു യുദ്ധം ചെയ്യുകയും ആ യുദ്ധത്തിൽ തോൽക്കുകയും ചെയ്തു. ചെങ്ങണച്ചോളൻ പെരുമാളെപ്പിടിച്ചു തടവിലിട്ടു. തടവിൽക്കിടക്കുന്നകാലത്തു പെരുമാൾ ഒരുദിവസം കുറച്ചുവെള്ളം കുടിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അതും കൊടുത്തില്ല. വളരെ നേരം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം ഒരാൾ വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തുവെങ്കിലും തനിക്കു പറ്റിയ മാനക്ഷയവും കഷ്ടസ്ഥിതിയും ചോളരാജാവു കാണിക്കുന്ന മര്യ്യാദകേടും ഓർത്തു ജീവനിൽ വെറുപ്പുതോന്നിയ പെരുമാൾ വെള്ളം കുടിക്കാതെ തന്നെത്താൻ നിന്ദിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കയാണുണ്ടായത്. പെരുമാളുടെ പരമമിത്രമായിരുന്ന 'പൊയ്ഗൈ

---

1. പുറനാനൂർപാട്ട് 11, 282.

2. മാറത്തു വിചിത്രവർണ്ണത്തിലുള്ള മാലയണിഞ്ഞവൻഎന്നാണ് കോതമാർപ്പൻ എന്നതിന്റെ അവയവാർത്ഥം.

3. "കോതൈമാർപ്പിക്കോതൈയാനും
കോതൈയൈപ്പൂണർന്തോർകോതൈയാനും
മാക്കഴിമലർന്തനൈയ്യലാനും
കണ്ണാറുമ്മകാനലം തൊണ്ടി." (പുറനാനൂർ 48)
"കോതൈമാർപ്പനവകൈയിർപ്പൊരിതേ." (അകനാനൂർ 346)

യാർ' എന്ന കവി ഈ വൃത്തമാനമെല്ലാമറിഞ്ഞു സങ്കടപ്പെട്ട് ചോളരാജാവിനെ പല വിധത്തിലും സ്തുതിക്കയും പെരുമാളെ വിടുന്നതിന്നപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. തടവുകാരനാക്കിപ്പിടിച്ച ഈ രാജാവിനോടു കാണിക്കേണ്ട മര്യ്യാദ കാണിക്കാത്ത ആ ചെങ്ങച്ചോളനും പൊയ്യയാരുടെ സ്തുതിയും അപേക്ഷയും കേട്ടപ്പോൾ മനസ്സലിഞ്ഞുപോയതിനാൽ പെരുമാളെ തടവിൽനിന്നു വിട്ടു. പെരുമാൾ വീണ്ടും സപ്രശക്തിയെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു[1].

ഈ മൂന്നു പെരുമാക്കന്മാരിൽ രണ്ടാമത്തും മൂന്നാമത്തും പറഞ്ഞവർ അച്ഛനും മകനുമായിരിക്കണമെന്നൂഹിക്കത്തക്കവിധം 'പൊയ്കയാർ' എന്ന കവി ഇവർ രണ്ടാളെയും വണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി തെളിവായിട്ടുണ്ട്. ഇവക്കു പുറമേ, 'വഞ്ചൻ ചേരമാൻ, മാരിവെങ്കോച്ചേരമാൻ, കോട്ടമ്പലത്തു തീപ്പെട്ട കോതവമ്മൻചേരമാൻ' എന്നിങ്ങനെ ചിലരും കേരളം വാണിട്ടുള്ളവരാണ്.

അഞ്ചാം അധ്യായം.

൧. പെരുമാൾ വാഴ്ചക്കാലത്തെ ഭരണരീതി.

രാജ്യഭരണത്തിന്നധികാരിയായിരുന്നത് അതാതുകാലത്തു വാണിരുന്ന പെരുമാൾതന്നെയായിരുന്നുവെങ്കിലും ഒന്നാമത്തെപ്പെരുമാളായ ഉദയൻ ബാണവമ്മപ്പെരുമാൾ ഏർപ്പെടുത്തിയ തിരുനാവായിലത്തെ പഞ്ചമഹാസഭകൾ വഴിയായിത്തന്നെയായിരുന്നു. ഓരോ പെരുമാക്കന്മാരും ഭരണം നടത്തിവന്നിരുന്നത് ആ പഞ്ചമഹാസഭകളിൽ വൈദികസഭയുടെ പ്രവൃത്തിമതസംബന്ധമായി നടത്തേണ്ട ഓരോ കാര്യങ്ങളും തീർച്ചപ്പെടുത്തുക, ഓരോരോ കർമ്മങ്ങളിലും വൈകല്യം വരികയോ ജനങ്ങൾക്ക് ആചാരഭ്രംശം വരികയോ ചെയ്താൽ അതിനു വേണ്ട പ്രായശ്ചിത്തം നിശ്ചയിക്കുക, ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ മുതലായതിന്റെ

1. പുറനാനൂർപാട്ട്. 74.

മേൽനോട്ടം നടത്തുക, യാഗാദികർമ്മം നടത്തിക്കുക മുതലായതായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ മതസംബന്ധമായിച്ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു വിശേഷകാര്യവും ഈ വൈദികസഭയുടെ അറിവോടുകൂടിമാത്രം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. മുഹൂർത്തം മുതലായ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിൽ സംശയം വരുന്നതെല്ലാം ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും, ഓരോരോ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ പുതുതായിക്കണ്ടുപിടിക്കുകയും, രാജാവിന്റെ വിജയയാത്രയെപ്പറ്റിയും മറ്റു പ്രധാന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഉള്ള ഭാവിഫലങ്ങൾ നോക്കി നിരൂപണംചെയ്തു നിശ്ചയിക്കുകയും, ജ്യോതിഷസഭയുടെ മുഖ്യപ്രവൃത്തികളായിരുന്നു. രാജഗൃഹത്തിലും പ്രജകളുടെയിടയിലും വൈദ്യവിഷയമായി വേണ്ടിവരുന്നതെല്ലാം നടത്തുകയും നടത്തിക്കുകയും വൈദ്യസംബന്ധമായി വരുത്തേണ്ട അഭിവൃദ്ധികർമ്മം ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു വൈദ്യസഭ നിർവ്വഹിക്കേണ്ട പ്രവൃത്തി. രാജ്യത്തെ മുതലെടുപ്പു സംബന്ധിച്ച സകല കാര്യങ്ങളും ശിക്ഷാരക്ഷകളും നീതിന്യായങ്ങളും ആലോചിച്ചു നടത്തുന്നതിലാണ് മന്ത്രിസഭ മുമ്പലപ്പെട്ടിരുന്നത്. പൊതുജനങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളും അധികാരങ്ങളും രക്ഷിച്ചു നിലനിർത്തുന്ന സംഗതിയിൽ പൊതുജനപ്രതിനിധികളുടെ സഭയായ മഹാജനസഭ മുമ്പലപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ മഹാജനസഭയാകട്ടെ സമുദായഭരണകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഏർപ്പാടു തന്നെ അല്പം മാത്രം മാറ്റം ചെയ്ത് ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതുമായിരുന്നു. ഓരോ ദേശംതോറും ഉണ്ടായിരുന്ന അഞ്ഞൂറുവർ, അറുന്നൂറുവർ, ഒന്നു കൂറേ ആയിരത്തവർ എന്നും മറ്റും പേരുള്ളതും "കൂട്ടം" എന്നു പൊതുവായിപ്പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതുമായ ഓരോ ദേശസഭകളിൽനിന്നും ഗ്രാമസഭയിലേക്കു പ്രതിനിധികളെത്തെരഞ്ഞെടുത്തയക്കുകയെന്ന ഏർപ്പാടിനു പെരുമാറ്റം വാഴ്ച്ചക്കാലത്തും മാറ്റമൊന്നും വരുത്തിയിരുന്നില്ല. ഗ്രാമസഭകളിൽനിന്നു രക്ഷാപുരുഷന്മാരുടെ സന്നിധിയിലേക്കു പ്രതിനിധികളെ അയക്കുന്നതിനു പകരം മഹാജനസഭയിലേക്കാണ് അവരെ അയക്കേണ്ടതെന്നുള്ള വ്യത്യാസം മാത്രമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. രക്ഷാപുരുഷന്മാരുടെ സ്ഥാനത്തു

പേരിന്നായി മാത്രം അവരോധിച്ച തളിയും സങ്കേതവും നിശ്ചയിച്ചു വാഴിച്ചിരുന്ന തളിയാതിരിമാരാകട്ടെ പെരുമാക്കന്മാരുടെ രാജസഭയിൽ ആഡംബരത്തിനു മാത്രമായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിനാൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന 'കഴക'ങ്ങളുടെ സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന മഹാജനസഭയുടെ കീഴിൽ ഗ്രാമസഭകളും ഓരോ ഗ്രാമസഭകളുടേയും കീഴിൽ കൂട്ടങ്ങളും മുമ്പിലത്തെപ്പോലെതന്നെ ഓരോരോ പ്രത്യേകകാര്യങ്ങൾ നിർവഹിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പഞ്ചമഹാസഭകളിലെ പ്രധാനന്മാരും സേനാധിപന്മാരുമായിരുന്ന രാജ്യത്തെ വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ. എന്നാൽ നീതിന്യായങ്ങളെപ്പറ്റിയും ശിക്ഷാരക്ഷകളെപ്പറ്റിയും ഉള്ള സകല കാര്യങ്ങളിലും ഒടുവിലത്തെ വിധികർത്താവു രാജാവു തന്നെയായിരുന്നു. നീതിന്യായങ്ങൾ നടത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രജകൾക്കു യാതൊരു ചെലവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജഭോഗമായിപ്പിരിച്ചിരുന്നതാകട്ടെ ഭൂമിയിലെ വിളവിൽ അതിനു വേണ്ടി വരുന്ന ചെലവു കഴിച്ചു ശേഷമുള്ളതിൽ ആറിലൊരുഭാഗമായ പ്രസിദ്ധഷഷ്ഠാംശം തന്നെയുമായിരുന്നു. ഈ ഷഷ്ഠാംശം പിരിച്ചു മന്ത്രിസഭയിൽ എത്തിക്കേണ്ട കാര്യത്തിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു പുറമേ ദേശസഭകളും ഗ്രാമസഭകളും ചുമതലപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

൨. രാജ്യസ്ഥിതിയും സമുദായസ്ഥിതിയും.

പെരുമാൾ വാഴ്ചക്കാലങ്ങളിലെ രാജ്യസ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയും ജനസമുദായസ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയും അറിയുന്നതിൽ അക്കാലങ്ങളിലുണ്ടായ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പല വിവരണങ്ങളും തെളിവായിട്ടുണ്ട്. ആ വക വിവരണങ്ങളിൽനിന്നും വഭിക്കുന്ന സംഗതികളുടെ ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാണ്—വഞ്ചിനഗരം വളരെ വലുപ്പമുള്ളതായിരുന്നു. പട്ടണത്തിനു ചുറ്റും ആനപ്പള്ളയുടെ ആകൃതിയിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ കോട്ടമതിലും ആ മതിലിന്മേൽ ശത്രുക്കളുടെ നേരെ ആയുധങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനായി നിരത്തിവെച്ചിരുന്ന പലമാതിരി യന്ത്രങ്ങളും ഏതൊരു ഗംഭീരനും ഭയമുണ്ടാകത്തക്ക വിധത്തിലാണിരുന്നത്. കോട്ടക്കു ചുറ്റും ആഴമുള്ള കിടങ്ങും ആ കിടങ്ങിൽ അസംഖ്യം

അമ്പലപ്പിടിയൻ മുതലകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കോട്ടവാതിൽക്കലെല്ലാം വെള്ളക്കുമ്മായമിട്ടിട്ടുള്ള വലിയ ഗോപുരങ്ങളും ഉയർന്ന കൊടിമരങ്ങളും വില്ലിൽ അമ്പുതൊടുത്തു വലിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ ആകൃതി അടയാളമായിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള അനവധി കൊടിക്കൂറകളും ദൂരെനിന്നു കാണത്തക്കവിധം ശോഭിച്ചിരുന്നു. പെരുമാളുടെ കോവിലകവും അതിനടുത്ത് പൊന്മാളികയായി പണിചെയ്തിരുന്നതും 'ആടകമാടം' എന്നു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതുമായ വിഷ്ണുക്ഷേത്രവും 'കോവലൻ' എന്ന ബുദ്ധസന്ന്യാസി പണിയിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ബുദ്ധചൈത്യവും കിഴക്കേകോട്ടവാതിലിനു പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന നിർഗ്രന്ഥസന്ന്യാസി മഠവും പട്ടണത്തിൽ ഏറ്റവും വിശേഷപ്പെട്ട വിചിത്രമന്ദിരങ്ങളായിരുന്നു. രാജാവിന്റെ ബന്ധുക്കളും നാലു തളിയാതിരിമാരും 'വില്ലവൻകോത' മുതലായ മന്ത്രികളും[1] മറ്റു പല വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, പ്രഭുക്കന്മാർ, വിദ്വാന്മാർ, ബ്രാഹ്മണർ, ബുദ്ധസന്ന്യാസികൾ, രത്നവ്യാപാരികൾ, കലാകുശലന്മാർ തുടങ്ങിയവരും മറ്റു പലതരം ജനങ്ങളും പട്ടണത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലുമായി പാർത്തുവന്നിരുന്നു. കോവിലകത്തിനുള്ളിൽ ഒരു ഭാഗം മൂഴുവനും രാജ്ഞിക്കു താമസിപ്പാനായി ഒഴിച്ചിട്ടിരുന്നു. അവിടെ സാധാരണയായി പുരുഷന്മാർക്കു ചെല്ലുവാൻ പാടില്ല. ആ സ്ഥലത്തേക്കു കടക്കുന്ന വാതിൽക്കൽ കാവൽക്കാരായി ഷണ്ഡന്മാരെയും അവിടത്തെ ദാസിമാരായി കുലശ്രേഷ്ഠതയുള്ള സ്ത്രീകളെയുമാണ് ഏർപ്പെട്ടത്തിയിരുന്നത്. കടൽവഴിക്കും മലകളിൽനിന്നും വിശേഷപ്പെട്ട അനവധി സാമാനങ്ങൾ പെരുമാൾക്കു കാഴ്ചയായി വഴികയും അദ്ദേഹം അവക സാമാനങ്ങൾ തന്നെക്കാണ്മാൻവരുന്നവർക്കു സമ്മാനമായിക്കൊടുക്കയും പതിവായിരുന്നു. ശമപ്രധാനങ്ങൾ, വിനോദപ്രധാനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള കൂത്തുകളും (നാടകങ്ങൾ) പതിനാറ് അംഗക്രിയകളോടും തുക്ക്, വീശ് മുതലായ അനേകം ഉപാംഗക്രിയകളോടുംകൂടി പലമാതിരി താളമേളങ്ങൾക്കും യോജിപ്പിച്ചുംകൊണ്ട് അതാതിന്റെ ലക്ഷണ

---

1. ചെങ്ങന്നൂർപ്പെരുമാളുടെ പ്രധാന മന്ത്രിയുടെ പേരാണ് "വില്ലവൻകോത്ത്" എന്നത്.

ശാസ്ത്രപ്രകാരം അഭിനയിക്കുന്നതും ആയുധവിദ്യയെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള പലതരം പരീക്ഷകളും നടത്തുന്നതും പട്ടണത്തിൽ പല പ്പോഴും ഉണ്ടാകാറുള്ള വിശേഷക്കാഴ്ചകളുമായിരുന്നു.

ഐശ്വര്യം തികഞ്ഞിട്ടുള്ള വഞ്ചിപ്പട്ടണത്തിനു ഉപരിയായാറു തുറമുഖം ഒരു പ്രത്യേകാലങ്കാരമായിത്തന്നെ പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. ആ തുറമുഖത്തുള്ള തിരകളുടെ നാക്കുകളും തള്ളിയുന്തിക്കൊണ്ടു വന്നുചേരുന്ന യവനകപ്പലുകളുടെ കാഴ്ച വളരെ വിശേഷപ്പെട്ടതു തന്നെയുമായിരുന്നു. സ്വർണ്ണംകയറ്റി വന്നിരുന്ന അവക കപ്പലുകൾ മിക്കതും ഏലവും കുരുമുളകും ഇഞ്ചിയും കയറ്റീട്ടാണ് തിരികെപ്പോയിരുന്നതു[1]. കുരുമുളകും ഏലവും ഇഞ്ചിയും ചാക്കുചാക്കായി അടക്കി ചന്തസ്ഥലങ്ങളിൽ ശേഖരിക്കയും വിറ്റഴിയുന്ന ആ സാമാനങ്ങൾക്കു പകരം കപ്പലിൽ വന്നിട്ടുള്ള സ്വർണ്ണം വഞ്ചികളിലാക്കി കരക്കിറക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ചന്തസ്ഥലങ്ങളിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലുമായി മത്സ്യംവിറ്റു പകരം നെല്ലുവാങ്ങി വട്ടികളിലും കൊട്ടകളിലുമാക്കി ഭവനങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്റെ തിരക്കുകാണുന്നതുതന്നെയായിരുന്നു. 'കാണം' എന്നു പറയുന്ന പൊൻനാണയമായിരുന്നു വില നിശ്ചയിച്ചു കൈമാറ്റം നടത്തുന്നതിൽ പ്രമാണമായിഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. നാട്ടുപുറങ്ങളിലുള്ള നെൽകൃഷിക്കും മറ്റും ധാരാളം അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരുന്നതിനു പുറമെ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലും പലതരം കൃഷികൾ ചെയ്യുവരിക പതിവായിരുന്നു. കാടന്മാരുടെയിടയിലും പലമാതിരി വിനോദങ്ങളും ഘോഷങ്ങളും കൂത്തുകളും എല്ലാം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു 'ചിലപ്പതികാര'ത്തിലെ ഇരുപത്തുനാലാം ഗാഥ പ്രത്യേകം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നു മാത്രമല്ല കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലെയും മറ്റും കൃഷികൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവരെ ഉത്സാഹപ്പെടുത്തു

---

1. "വാരൊൻവാഴിയെനെഞ്ചോലർ
ചുള്ളിയമ്പെരിയാറു വെണ്ണൈക്കലങ്ക
യവനർ തന്തവിനൈമാണക്കലം
പൊന്നൊടുവന്തുകറിയൊടു പെയരും
വളകൈഴുമിരിയപ്പൈഴവടൈത്തു." (അകനാനൂർ 149)
"യവനർനൽകലംതന്ത നൻകലത്തേറൽ" (പുറനാനൂർ 56)

വാൻവേണ്ടി രാജാവ് പത്നീസമേതനായിത്തന്നെ ഇടക്കിടക്ക് ആ വക കൃഷികൾ ചെന്നു കാണുകയും ആ വക അവസരങ്ങളിൽ മലയരും മറ്റും അവരുടെ വിനോദങ്ങളെക്കൊണ്ടു രാജാവിനേയും മറ്റും സന്തോഷിപ്പിക്കയും ആനക്കൊമ്പ്, അകിൽമുട്ടി, വെഞ്ചാമരം, തേൻനിറച്ച കുടം, ചന്ദനമുട്ടി, സിന്ദൂരക്കട്ട, അഞ്ജനക്കല്ല്, അരിതാരം, ഏലക്കായ്, കുരുമുളക്, കുവന്നൂറ്, മധുരക്കിഴങ്ങ്, തേങ്ങാക്കുല, മാമ്പഴം, വാഴക്കുല, ചക്ക, കായം, കരിമ്പ്, പൂച്ചെടികൾ, അടക്കക്കുല, പലതരം പച്ചില ചേർത്തുകെട്ടിയ മാല, ആളിക്കുട്ടി,[1] സിംഹക്കുട്ടി, പുലിക്കുട്ടി, ആനക്കുട്ടി, കുരങ്ങിൻകുട്ടി, കരടിക്കുട്ടി, മാൻകുട്ടി, കൃഷ്ണമൃഗക്കുട്ടി, കസ്തൂരിമൃഗക്കുട്ടി, മെരുകിൻകുട്ടി, കീരിക്കുട്ടി, മയിലിൻകുഞ്ഞ്, കാട്ടുകോഴിക്കുഞ്ഞ്, കിളിക്കുഞ്ഞ് എന്നീവക സാമാനങ്ങൾ രാജാവിനു കാഴ്ചവെക്കുകയും പതിവായിരുന്നുവെന്നും കാണാവുന്നതാണ്[2].

---

1. സിംഹവേട്ടയിൽച്ചെന്ന ഒരു വകഭേദമാണ് ആളി.
2. "യാതൊരു ചൺകോട്ടമകിലിൻകുപ്പയും
മാൻമദമിർകസ്തൂരിയുമതുവിൻ കടകളും
ചന്ദനക്കുറൈയുഞ്ചിത്തുരക്കുട്ടിയു-
മുന്തിനത്തിരളുമണിയരിതാരവും
ഏലവല്ലിയുമിരുകുറിവല്ലിയും
ക്രൈയെന്നും കൊഴുങ്കൊടിക്കവലെയും
തെങ്കിൻപഴനും തേങ്കനിയും
പൈങ്കാടിപ്പുടലെയും പലവിൻപഴങ്കളും
കായും കരുനും പൂമലിക്കൊടിയും
കൊഴുന്താടിക്കമുകിടഞ്ചെഴുങ്കലെത്തുറും
പൊരുങ്കലെവാഴൈയിനിരുങ്കനിത്തുറും
ആളിയിനണങ്കുമരിയിങ്കുരുളെയും
വാരുവരിപ്പുറഴമതങ്കരിക്കളപമും
കരുങ്കിൻകുട്ടിയും കടുവടിയുളിയമും
വരൈയാട്ടവരുടൈമടമാൻ മറിയും
കാവറൈക്കരുവുമാചാരനകലമും
പീലിമഞ്ഞെയ നായിയിൻ പിള്ളൈയും
കാനക്കോഴിയും തേൻമൊഴിക്കിളൈയു-
മതലൈമിഞ്ചൈമാക്കടലൈക്കൊണ്ടും-
കോകുപ്പിറപ്പടിയോ വഴ്ക നിൻകോവിൽ."

൫. മതവും ആചാരവും

ജനങ്ങളെല്ലാം മതത്തെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം വൈദികമതക്കാർ, ബുദ്ധമതക്കാർ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു തരക്കാരായിട്ടാണിരുന്നത്. അതിൽത്തന്നെയും സംഖ്യകൊണ്ടു ബുദ്ധമതക്കാർ വൈദികന്മാരെക്കാൾ ഒട്ടും കുറവായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പ്രധാനന്മാരിൽപ്പലരെയും ബുദ്ധമതക്കാരായി കാണുന്നതുകൊണ്ടും സ്ത്രീപുരുഷഭേദം കൂടാതെ അനേകം ജനങ്ങൾ അപ്പോഴും അമതം സ്വീകരിച്ചു വരുന്നതായിക്കാണുന്നതുകൊണ്ടും കവികളിൽ അധികംപേരും ആ മതത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും മറ്റും വിസ്തരിച്ചു വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ബുദ്ധമതത്തിനായിരുന്നു അധികം പ്രാബല്യമുണ്ടായിരുന്നതെന്നും കൂടി വിശ്വസിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. വൈദികമതക്കാരാകട്ടെ അന്യമതം സ്വീകരിച്ചവരെ ഇക്കാലത്തെപ്പോലെയോ അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതുപോലെയോ അകന്ന നിലയിൽ ഗണിക്കുകയും നികൃഷ്ടന്മാരെന്നു കരുതുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല, സാമുദായികങ്ങളായ നടപടികളിലോ ഗൃഹസംബന്ധങ്ങളായ നടപടികളിൽ പോലുമോ ഒരു ഗൃഹത്തിലെ അംഗങ്ങൾ രണ്ടു മതക്കാരാണെന്നുള്ള സംഗതികൊണ്ടു യാതൊരു കുഴപ്പവും ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. ജ്യേഷ്ഠൻ വൈദികമതക്കാരനും അനുജൻ ബുദ്ധമതക്കാരനുമായാലും അവർ തമ്മിൽ ഒരുമിച്ചിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനെന്നല്ല ഒരാൾ പാകം ചെയ്തതു മറേറ ആൾക്കു ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനും മതസംബന്ധമായ യാതൊരു വിരോധവും അക്കാലത്ത് ഏർപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നും അതുപോലെതന്നെ ഭാര്യ വൈദികമതക്കാരിയും ഭർത്താവു ബുദ്ധമതക്കാരനും നേരെ മറിച്ചും ആകുന്നതിനും യാതൊരു പ്രതിബന്ധകവുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും 'ചിലപ്പതികാരത്തി'ലും 'മണിമേഖല'യിലും മറ്റും വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ആ മാതിരി പല സംഗതികളും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ അവരവരുടെ വിശ്വാസംപോലെ ഏതു മതവും സ്വീകരിപ്പാൻ കാരോരുത്തർക്കും പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള നിലയും ജ്യേഷ്ഠൻ വിഷ്ണുദേവനേയും അനുജൻ ബുദ്ധദേവനേയും വന്ദിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ഗൃഹത്തിൽത്തന്നെ സഹോദരസഹോദരന്മാരുടെ അധികാ

രാവകാശം ക്കു യാതൊരു ന്യൂനതയും കൂടാതെ പെരുമാറുന്ന നിലയിലുമായിരുന്ന അക്കാലത്തെ സ്ഥിതിയെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. അതുപോലെതന്നെ, താണജാതിക്കാരെന്നു കരുതിവരുന്ന ചിലക്കു കുറേക്കാലമായി കേരളത്തിൽ അചരിച്ചുകാണുന്ന 'തീണ്ടൽ' എന്ന ഏർപ്പാടും ആദിപെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലത്ത് ഏർപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇക്കാലത്തു തീണ്ടൽജാതിക്കാരായിഗ്ഗണിച്ചുവരുന്ന മലയർ, കുറുച്ചിയർ, കാണിക്കാർ മുതലായവർ അക്കാലത്തു പൊതുജനങ്ങളുടെയിടയിലും രാജാക്കന്മാരോടു തന്നെയും പെരുമാറിവന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായം 'ചിലപ്പതികാരം' മുതലായതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കിയാൽത്തന്നെ ഈ സംഗതി സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്[1].

൪. കച്ചവടസ്ഥിതി.

കേരളത്തിലെ തുറമുഖങ്ങൾ വഴിക്കും മറും പണ്ടേക്കുപണ്ടേ മുതല്ലാതന്നെ ദ്വീപാന്തരങ്ങളും, വിദേശങ്ങളുമായുള്ള കച്ചവടം വഴിക്കു രാജ്യത്തേക്കു നല്ല ലാഭമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രാചീനകാലത്തെ ഈ അന്യരാജ്യക്കച്ചവടക്കാരിൽ നമുക്ക് അറിവാൻ കഴിയുന്നേടത്തോളം ആദ്യമായിക്കാണുന്നതു ഫിനീഷ്യൻകാരാണ്. ക്രിസ്തുവർഷാരംഭത്തിന് ആയിരം സംവത്സരത്തോളം മുമ്പ് കലിവത്സരം രണ്ടായിരത്തിനടുത്ത കാലത്ത് ഇസ്രയിലെ രാജാവായിരുന്ന 'സോളമൻ' എന്ന ആൾ സൈഡൻ, ടയർ എന്ന ദിക്കുകളിലെ ഫിനീഷ്യൻകാരെക്കൊണ്ടു കേരളത്തിലെ പെരിയാറു തുറമുഖം വഴിക്കു കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നുവെന്നും ആ രാജാവിന്റെ 'കാത്തേജ്' പട്ടണത്തിലെ ഗോപുരവാതിലുകൾ കേരളത്തിൽനിന്നു കൊണ്ടുപോയ ചന്ദനമരം കൊണ്ടാണ് പണിയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും 'ബോസവത്ത് സ്മിത്ത്' എന്ന ചരിത്രകാരൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഫിനീഷ്യൻകാരെ തുടർന്നുകൊണ്ടു യൂതന്മാരും സോളമന്റെ കാലത്തുതന്നെ കപ്പൽക്കച്ചവടത്തിനു കേരളത്തിൽ വന്നുതുടങ്ങി. സോളമൻ എന്ന രാജാവിനു കടലിൽ 'താഷീഷ്' എന്നാളുടെ കപ്പലുകളും 'ഹൈറാം' എന്നാളുടെ കപ്പലുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും മൂന്നുസംവത്സരം കൂടുമ്പോൾ

1. ചിലപ്പതികാരം ഗാഥ 25-ം മറ്റും നോക്കുക.

ഒരിക്കൽ താഷിഷിന്റെ കപ്പലുകൾ സ്വർണ്ണം, വെള്ളി, ആന ക്കൊമ്പ്, കുരങ്ങന്മാർ, മയിലുകൾ എന്നിവയുംകൊണ്ട് മടങ്ങി വരിക പതിവായിരുന്നുവെന്നും ക്രിസ്തുമതവേദപുസ്തകത്തിൽ രാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി വർണ്ണിക്കുന്ന പ്രകൃതത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. കുരങ്ങന്മാർ, മൈലുകൾ എന്നിവയെക്കുറിക്കുന്ന ഹിബ്രു ഭാഷാപദത്തിനും ദ്രവിഡഭാഷാപദത്തിനും അതിസ്പഷ്ടമായ സാദൃശ്യം കാണുന്നതും ആ വക ജിവികളെ കേരളത്തിൽനിന്നാണ് അവർ ആദ്യം കപ്പൽവഴിക്കു കൊണ്ടുപോയിട്ടുള്ളതെന്നൂഹിപ്പാൻ സഹായമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. സോളമൻ രാജാവിനു സ്വർണ്ണം കിട്ടി വന്നിരുന്ന സ്ഥലമായി ആ വക രേഖകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള 'ഓഫീർ' എന്ന പ്രദേശം മലയാളത്തിലെ 'ബേപ്പൂർ' എന്ന ദിക്കാണെന്നു ചിലർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതും തീരെ യുക്തിശൂന്യമായിട്ടുള്ളതല്ല[1]. ഇതന്മാക്കുശേഷം 'സെലൂഷ്യസ്' രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന സുറിയാനിക്കാരും 'ടോളമി' രാജാക്കന്മാരുടെ അധീനത്തിലിരുന്ന ഈജിപ്തുകാരും വന്നുതുടങ്ങി. ആ രണ്ടുകൂട്ടരും കേരളത്തിലെ തുറമുഖങ്ങളിൽവന്ന് ഇഞ്ചി, കുരുവാപ്പട്ട, കുരുമുളക് എന്നിവക സാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നു എങ്കിലും ആ കച്ചവടക്കപ്പലുകൾ ആദ്യത്തിൽ കടൽ നേരെ മുറിച്ചുകടക്കുന്ന എളുപ്പവഴിയിൽക്കൂടിയല്ല സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത്. കരക്കടുത്തുള്ള വഴിയായി 'ഏഡൻ' എന്ന ദിക്കുവരെ കൊണ്ടുപോകയും അവിടെനിന്ന് ഈജിപ്ത്, ഫിനീഷ്യ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് എത്തിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. എന്നാൽ പെരുമാൾ വാഴ്ചതുടങ്ങിയതിന്നടുത്തകാലത്ത് ഈജിപ്ത് രാജ്യം റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്നധീനമായതോടുകൂടി അവർ ഇന്ത്യയിലേക്ക് ഒരെളുപ്പവഴി കണ്ടുപിടിക്കയും അതുനിമിത്തം കേരളത്തിലെ തുറമുഖങ്ങൾമുഖാന്തരം കടൽവഴിക്കുള്ള കച്ചവടം വളരെയധികം വർദ്ധിക്കയും മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ ആ വകയിൽ അദായം കൂടുതൽ കിട്ടുന്നതിന്നു സംഗതി വരികയും ചെയ്തു. കേരളത്തിലേക്ക് അക്കാലത്തു കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന കച്ചവടസ്സാമാനങ്ങളിൽ പ്രധാനങ്ങൾ സ്വർണ്ണം, ചെമ്പ്,

1. കൊച്ചിസ്റ്റോറിമാനുവൽ, അധ്യായം 2.

പിത്തള, തകരം, കാരീയം, ഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ ഇവയായിരുന്നു. കേരളത്തിൽനിന്നു കയറ്റിയയച്ചിരുന്ന സാമാനങ്ങളിൽ പ്രധാനങ്ങൾ ഏലവും കുരുമുളകും ഇഞ്ചിയും ആനക്കൊമ്പും മുത്തും പലതരം പട്ടകളുമായിരുന്നു.

മേൽപ്രകാരം അഭിവൃദ്ധമായി നടന്നിരുന്ന കപ്പൽക്കച്ചവടത്തെപ്പറ്റി ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽക്കാണുന്ന വർണ്ണനങ്ങൾക്കുപുറമെ വിദേശീയരും രേഖപ്പെടുത്തി വിവരിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. റോമക്കാരനും കേരളത്തിൽ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന തുറമുഖങ്ങളെപ്പറ്റിയും കച്ചവടസൌകര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കപ്പൽക്കാരനുമായ 'പ്ലിനി' എന്ന ആൾ ക്രിസ്തുവർഷം ൭൯ൽ കലിനുഫ്രഥെ-ൽ 'ഇളഞ്ചേരൻ ഇരിമ്പൊറ' എന്നു ബിരുദനാമമുള്ള എട്ടാമത്തെ പെരുമാളുടെ വാഴ്ചക്കാലത്താണ് കേരളത്തിൽ വന്നിരുന്നതെന്നു കാണുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഈ പ്രദേശത്ത് അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന തുറമുഖങ്ങളെപ്പറ്റിയും മറ്റും താഴെ കാണിച്ചുമാതിരി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു:—

"കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം അറബിയിൽ 'സിയാഗ്രസ്സ്' എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു[1] പുറപ്പെട്ടാൽ തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻ കാറ്റിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ഏകദേശം നാഴികദൂരത്തുള്ള 'പതാലേ' എന്ന സ്ഥലത്തേക്കു നേരെ കപ്പലോടിപ്പാൻ സാധിക്കുമെന്നു കണ്ടെത്തി. ഈ കടൽവഴിയിൽ കടൽക്കള്ളന്മാർ ധാരാളമുള്ളതിനാൽ വില്ലാളികളായ ഭടന്മാരോടുകൂടിയാണ് സാധാരണയായി കപ്പൽയാത്ര ചെയ്യുവരുന്നത്. ഈ ജിപ്പിൽനിന്നു നേരിട്ടുതന്നെ സമുദ്രയാത്ര ചെയ്വാനുള്ള മാർഗ്ഗം ഇപ്പോൾ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു കാര്യം നമുക്കു പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽനിന്നു വരുന്ന സാമാനങ്ങൾക്കായി നമ്മുടെ രാജ്യത്തുനിന്ന് ഒരു സംവത്സരത്തിൽ അഞ്ചരക്കോടി സേസ്റ്റർസ്[2] ചെലവാകുന്നു. ആവക സാധനങ്ങൾക്കു സ്വതേയുള്ള വിലയിൽ നൂറിരട്ടി അധികം കൊടുത്തിട്ടാണ് നമ്മൾ അതു വാങ്ങിവരുന്നത്. അതു

---

1. അറബിരാജ്യത്ത് ഇപ്പോൾ 'പാർടക്ക്' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന പ്രദേശം.
2. അക്കാലത്തെ ഒരു റോമൻനാണയം.

കൊണ്ട് 'ഒക്കലീസ്സ്' എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു[1] പുറപ്പെടുന്നതാണ് ഇപ്പോൾ നമുക്ക് അധികം നല്ലത്. എന്നാൽ കപ്പൽക്കാക്ക് 'ഹിപ്പലോസ്സ്' എന്നു സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരുന്ന തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻ കാറ്റിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി നാല്പതു ദിവസംകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിൽവെച്ച് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട തുറമുഖമായ 'മുസിരിസ്സിൽ' എത്താം. പക്ഷെ ആ പ്രദേശത്തിനടുത്തുള്ള 'നിടിയസ്സ്' എന്ന സ്ഥലത്തു കടൽക്കള്ളന്മാർ ഉള്ളതുകൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചേ യാത്രചെയ്യാവു. അവിടെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോരുവാനുള്ള കച്ചവടസ്സാമാനങ്ങൾ ധാരാളം കിട്ടുകയില്ല. അതിനുംപുറമെ കപ്പലുകൾ കരയിൽനിന്നു വളരെ ദൂരത്തേ നില്ക്കയുമുള്ളു. സാമാനങ്ങൾ ചെറിയ തോണികളിൽ കൂടി കരക്കിറക്കുകയും കപ്പലിൽ കയറ്റുകയും വേണം. ഞാൻ ഇതെഴുതുന്ന ഇക്കാലത്ത് ആ രാജ്യത്തിലെ രാജാവ് 'കേളബൊത്ര'നാണ്. ഈ സ്ഥലത്തേക്കാൾ അധികം സൌകര്യമുള്ള തുറമുഖവും അവിടെ വേറെയുണ്ട്. അതിന്ന് 'ബേകർ' എന്നാണ് പേർ. അത് 'നീകിണ്ടൻ' എന്ന സ്ഥലത്താണുള്ളതും. അവിടം മോദുരയിലെ പാണ്ഡ്യൻ എന്ന രാജാവിന്റെ അധീനത്തിലുള്ളതാണ്. ആ രാജാവു് ബേകരയിൽനിന്നു വളരെ ദൂരത്തുള്ള ഒരു പട്ടണത്തിലാണ് താമസിക്കുന്നത്. എങ്ങനെയായാലും ബേകരയിലേക്കു കുരുമുളകു കൊണ്ടുവരുന്നത് 'കൊട്ടോനാര' എന്ന പ്രദേശത്തുനിന്നാണ്. ഒറ്റമരം കുഴിച്ചുണ്ടാക്കിയ തോണികളിലാക്കീട്ടാണ് കൊണ്ടുവരുന്നതും."

ഏകദേശം പ്ലിനിയുടെ കാലത്തുതന്നെ 'പെരിപ്ലസ്സ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവും തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ തുറമുഖങ്ങളെപ്പറ്റി ചില സംഗതികൾ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നതിങ്ങനെ യാണ്—"പിന്നെ 'വെള്ള' എന്നു പേരായ ഒരു ദ്വീപാണ്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ 'നവോറ' എന്നും 'തിണ്ടീസ്സ്' എന്നും പറയുന്ന പ്രദേശങ്ങളായി. ഇതുണ്ടും 'ഡിമൂറിക്കി'ലെ പ്രധാന തുറമുഖങ്ങളാണ്. പിന്നെ 'മുസിരിസ്സ്'

---

1. ഈജിപ്തിന്നടുത്ത് ഇക്കാലത്ത് 'ഹല്ല'എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു ചെറിയ തുറമുഖം.

എന്നും 'നിൽക്കണ്ട' എന്നും പേരുള്ള സ്ഥലങ്ങളായി. ആ പ്രദേശമാണ് അപിടത്തെ രാജാവിന്റെ വാസസ്ഥാനം. രാജ്യംഭരിക്കുന്നാളെ 'കേപ്രബൊത്രൻ' എന്നാണ് പറയുന്നത്. 'തിണ്ടീസ്സ്' അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ കടലിന്നടുത്തുള്ള ഒരു നല്ലദേശമാണ്. 'മൂസിരിസ്സ്' ആ രാജ്യത്തിലെ പ്രധാന പട്ടണവും വളരെ സമ്പത്സമൃദ്ധവുമാണ്. അരികെയിൽനിന്നും ഗ്രീസ്സിൽനിന്നും അസംഖ്യം കപ്പലുകൾ അവിടെ വന്നു നിറയുന്നുണ്ട്. ആ പട്ടണം തിണ്ടീസ്സിൽ നിന്ന് അഞ്ഞൂറുസ്റ്റഡിയ[1] ദൂരമായി ഒരു പുഴവക്കത്താണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. അഴിമുഖത്തുനിന്നു പട്ടണത്തിലേക്ക് ഇരുപതു സ്റ്റഡിയ ദൂരമുണ്ട്. മൂസിരിസ്സിൽനിന്നു നിൽക്കണ്ടയിലേക്കും ഏകദേശം അഞ്ഞൂറു സ്റ്റഡിയ ദൂരമാണുള്ളത്. നിൽക്കണ്ട മറെറാരു രാജാവിന്റെ കീഴിലുള്ളതും ഒരു പുഴവഴിയായി ഒരുനൂറിരുപതു സ്റ്റഡിയയോളം ദൂരത്തുള്ളതുമാണ്. ആ പുഴയുടെ അഴിമുഖം 'ബേകര' എന്ന സ്ഥലത്താണ്. നിൽക്കണ്ടയിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞ കപ്പലുകൾ സാമാനം കയറ്റുവാൻ വന്നുനില്ക്കുന്നത് ഈ അഴിമുഖത്തു കരയിൽനിന്നു കുറേ ദൂരത്തായിട്ടാണ്. പുഴയിൽ കിടക്കുന്ന പാറകൾ നിമിത്തം ഗതാഗതത്തിനു കുറേ ഉപദ്രവമുണ്ട്. വലിയ കപ്പലുകൾക്കും ഈ തുറമുഖത്തു വന്നുനില്ക്കാം. കുരുമുളകു മുതലായ ചരക്കുകളാണ് ഇവിടെ നിന്നു കയറ്റുന്നത്. ഇവിടെ ഇറക്കുന്നത് അനവധി നാണയങ്ങൾ 'ടോപ്പസ്സ്' എന്ന കല്ലുകൾ, വെള്ളശ്ശീലകൾ, പവഴം, ഗ്ലാസ്സു മുതലായവയുമാണ്. കുരുമുളകിന് 'കൊട്ടോനാരൻ' എന്നാണ് സാധാരണയായി ഇവിടെപ്പറയുന്നത്. അതുണ്ടാകുന്ന സ്ഥലം അടിസ്ഥാനമായിട്ടാണ് ഈ പേരുണ്ടായിട്ടുള്ളതും. ചിപ്പി, പട്ടുകൾ, ദന്തം, വൈരക്കല്ലുകൾ, മറ്റും പല രത്നങ്ങൾ, സ്വർണ്ണം ഇവയും ഇവിടുന്നു കയറ്റുന്ന സാമാനങ്ങളായിട്ടുണ്ട്." ഏകദേശം ക്രിസ്തുവർഷം രണ്ടാംശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന 'ടോളമി' എന്ന വിദേശീയനാകട്ടെ 'ലിമുറിക്കി'ന്റെ തലസ്ഥാനം 'കരൂർ' എന്ന പട്ടണമാണെന്നും അവിടെ കേര

1. സ്റ്റഡിയ എന്നത് ഗ്രീക്കുകാരുടെ ദൂരമാണ്. ഒരു സ്റ്റഡിയക്ക് 606 അടി 9 അംഗുലം.

ബൊതുന്മാർ' എന്ന രാജാക്കന്മാരാണ് വാഴുന്നതെന്നും ലിമുറിക്കി ലെ മറെറാരു സ്ഥലമായ 'മിൽക്കണ്ട'യിൽനിന്നു തെക്കോട്ടുള്ള ദേശം ഒരു ആയവംശരാജാവാണ് ഭരിക്കുന്നതെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വിദേശീയരുടെ വിവരണങ്ങളിൽ പറയുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ മുഴുവനും ഇന്നിന്നതാണെന്നു നല്ല തെളിവുകൂടാതെ തീച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ തരമില്ലെങ്കിലും 'മുസിരിസ്സ്' എന്നതു പല കാരണങ്ങളാലും 'മൂയിരിക്കോട്' എന്നു ഭാസ്കരരവിവർമ്മപ്പട്ടയത്തിലും[1] അടുത്തകാലംവരെ ജനങ്ങളുടെയിടയിലും പേർ പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതും 'അഴിക്കോട്' എന്ന പ്രദേശത്തിന്നടുത്തുള്ളതും 'മുചിമാരുതോദ്ധൂതം' എന്നു കളിദാസൻ മുരചി ശബ്ദംകൊണ്ടും[2] 'മരീചിപത്തനംചൈവ' എന്നു വരാഹമിഹിരൻ മരീചിശബ്ദംകൊണ്ടും[3] കാണിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയതിരുവഞ്ചിക്കുളത്തെ തുറമുഖത്തെപ്പററിയാണെന്നും 'ടോളമി' പറയുന്ന 'മൊര' എന്നതും തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തിനു പഴയ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'കുര്' എന്ന പേരുള്ളതുകൊണ്ട് ആ പ്രദേശത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെയാണെന്നും നിസ്സംശയം തീച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. അതുപോലെതന്നെ 'തിണ്ടിസ്സ്' എന്നത് കൊയിലാണ്ടിക്കു സമീപമുള്ളതും പുരാതന ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ 'തൊണ്ടി' എന്ന പ്രദേശമാണെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. 'കേളബൊതുൻ, കേപ്രബൊതുൻ, കേരബൊതുൻ' എന്നതെല്ലാം അശോകശാസനത്തിൽക്കാണുന്ന 'കേതലപുത്ര' എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ ഓരോ വികൃതരൂപങ്ങളാണെന്നും, ആ കേതലപുത്ര ശബ്ദം ഉത്തരഭാരതീയരും മററും കേരളരാജാക്കന്മാക്കു പൊതുവായിപ്പറഞ്ഞിരുന്ന പേരാണെന്നും, മുമ്പുതന്നെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. 'നവോറ' എന്നതു കണ്ണാടകക്കരയിലുള്ള ഹോണോ

---

1. ഭാസ്കരരവിവർമ്മരാജാവു് ഈസുപ്പു് ഇറപ്പാനു് അഞ്ചുവണ്ണവും മറും കൊടുത്തിട്ടുള്ള ചെപ്പേടുപട്ടയം. ഈ പട്ടയത്തെപ്പററി മേലിൽ വിവരിക്കും.

2. രഘുവംശം സർഗ്ഗം 4.

3 ബൃഹത്സംഹിത അധ്യായം 14.

വര'യും 'പതാലെ' എന്നതു കൊയിലാണ്ടിക്കടുത്തുള്ള 'പന്തലായിനിക്കൊല്ല'വുമായിരിക്കണമെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'ബേകര' എന്നു കാണുന്നതു തെക്കൻ കോട്ടയത്തിനു സമീപത്തുള്ള വയ്ക്കര എന്ന പ്രദേശമാണെന്നാണ് ചിലരുടെ പക്ഷം. മറ്റു ചിലർ പറയുന്നതു തെക്കൻ കൊല്ലത്തു കല്ലടയാറെന്ന നദി ചേരുന്ന അഴിമുഖത്തുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ 'തേവലക്കര'യാണെന്നാണ്. പ്ലിനിയുടെ 'നീകണ്ടൻ'എന്ന ദിക്കും പെരിപ്ലസ്സിലെ 'നിൽക്കണ്ട' എന്ന ദിക്കും ടോളമിയുടെ 'മിൽക്കണ്ട' എന്ന ദിക്കും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അതു് അഴിമുഖത്തുനിന്ന് അഞ്ചാറു സ്റ്റഡിയക്ക് ഏകദേശം പതിനഞ്ചു നാഴികയോളം പുഴയിൽക്കൂടി പോകേണ്ട സ്ഥലമാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടു രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ പക്ഷത്തിൽ 'കല്ലട' എന്ന പ്രദേശമായിരിക്കണം. 'കൊട്ടോനാര' എന്നത് കൊട്ടാരക്കരയുമായിരിക്കണം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കൊട്ടാരക്കര പ്രദേശത്തു നിന്നാണ് അക്കാലത്തു കുരുമുളക് കല്ലടയിൽ കൊണ്ടുപോയി തോണികളിൽ കയറ്റി അഴിമുഖത്തെത്തിച്ചിരുന്നതെന്നും വിചാരിക്കാം. പക്ഷെ പെരുമാൾ വാഴ്ച്ചക്കാലങ്ങളിൽ 'കല്ലട' എന്ന പ്രദേശമോ അതിനുതെക്കു കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള പ്രദേശമോ പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽച്ചേർന്നതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മറ്റും കാണുന്ന സംഗതികളെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നിവൃത്തിയില്ല. സഹ്യപർവ്വതത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗം കന്യാകുമാരിമുതൽക്കുള്ള ദിക്കെല്ലാം ചേരസാമ്രാജ്യത്തിൽച്ചേർന്നതായിട്ടാണ് അവയാൽ തെളിയുന്നതു്. ടോളമി പറയുന്നപ്രകാരം ആയവംശക്കാരനായ ഒരു രാജാവിന്റെ കീഴിലാണ് ആ പ്രദേശമെന്നതു യോജിക്കായ്കയുമില്ല. പെരുമാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ സഹ്യപർവ്വതത്തോടടുത്ത ഭൂഭാഗങ്ങൾ ഭരിച്ചിരുന്ന സാമന്തരാജാക്കന്മാരായും 'വേളിർ' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധന്മാരായും ചില ആയവംശക്കാരുണ്ടായിരുന്നതായിക്കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു പ്ലിനി പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തിൽ ചേർന്നതാണ് ആ ഭാഗമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു സമുദായഭരണകാലത്ത് ആ വക പ്രദേശങ്ങളും പക്ഷെ പാണ്ഡ്യസാമ്രാജ്യത്തിൽച്ചേർന്നിരുന്ന

വഴിക്കു പാണ്ഡ്യരാജ്യമാണെന്നപരമ്പരയായി വന്നുകൂടിയ പ്രവാ
ദമനുസരിച്ചു തെറ്റിദ്ധരിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കാനേ വഴി
യുള്ളൂ. പെരിപ്ലസ്സിൽ പേരുപറയാതെ മറ്റൊരുരാജാവാണെ
ന്നുമാത്രം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും ചേരപാണ്ഡ്യന്മാരെപ്പോലെ പ്രസി
ദ്ധിയില്ലാത്ത ഒരു സാമന്തരാജാവാണെന്നുള്ള പക്ഷത്തിന്നാണ്
അധികം അനുകൂലമായിരിക്കുന്നത്.. 'ബേകര' എന്നതു കോട്ട
യത്തിന്നടുത്ത വയ്യൂരയാണെന്നുള്ള പക്ഷത്തിലാകട്ടെ, 'നീകണ്ട'
'നിൽക്കണ്ട' എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഇപ്പോഴത്തെ മീന
ച്ചൽ പുഴയുടെ വക്കത്തു 'നീർക്കുണ്ട്' എന്നോ മറ്റോ പേരുണ്ടാ
യിരുന്ന ഒരു പ്രദേശമാണെന്നാണ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. ആ
സ്ഥലം മധുരയിലെ പാണ്ഡ്യവംശത്തിൽച്ചേർന്ന രാജാവിന്റെ
അധീനത്തിലാണെന്നു 'പ്ലിനി' പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പൂഞ്ഞാറ്റിൽ
രാജാവിനെക്കുറിച്ചാണെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. പൂഞ്ഞാ
റ്റിൽ രാജവംശം പെരുമാൾ വാഴ്ചക്കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ളതി
ലേക്കു 'കപിലർ' എന്ന അക്കാലത്തെ ഒരു പ്രസിദ്ധകവി അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ താൻ പൂഞ്ഞാറ്റിൽ ചെന്നമിഠം
ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നായിത്താമസിക്കുന്നകാലത്താണ് ആ കവിത
നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതുതന്നെ തെളിവായി
ട്ടുണ്ട്. ആ രാജവംശം പാണ്ഡ്യരാജ്യവംശത്തിൽനിന്ന് എത്രയോ
വളരെപ്പുണ്ടു പിരിഞ്ഞുപോന്ന ഒരു ശാഖയാണെന്നു പ്രസിദ്ധവും
ചില ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഇങ്ങനെയെ
ല്ലാമാണ് ആ അഭിപ്രായക്കാർ വിവരിക്കുന്നത്. ഏതു പക്ഷ
ത്തിലും ആ വിദേശീയരുടെ വിവരണക്രമംകൊണ്ട് കൊച്ചിയി
ലെ അഴിമുഖമോ വെന്മനാട്ടുകായലൊ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നി
ല്ലെന്നും അതുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരുടെ ചെറിയ കപ്പലു
കൾക്കു സാമാനങ്ങളിറക്കുന്നതിന്നും കയറുന്നതിന്നും സൌകര്യ
മുള്ള അവക സ്ഥലങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരാളും ഒന്നും പറയാതിരിപ്പാൻ
സംഗതിയില്ലെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അ
തിനാൽ മറ്റു ചില തെളിവുകളോടുകൂടിപ്പരിശോധിക്കുമ്പോൾ
ഇപ്പോഴത്തെ വെന്മനാട്ടുകായലിന്റെ കിഴക്കേക്കരവരെയും
അക്കാലത്തു കടൽ വ്യാപിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഇപ്പോൾ 'കരപ്പുറം'

എന്നു പറയുന്ന പ്രദേശമെല്ലാം പിന്നെ കടൽ കരവെച്ചുണ്ടായതാണെന്നും കരുതുന്നതേ യുക്തമാകയുള്ളു. അതോടുകൂടി പതിമൂന്നാമത്തെ പെരുമാളായ ചെങ്കുട്ടുവപ്പെരുമാൾക്കു 'കടൽപ്പിറക്കോട്ടിയകുട്ടുവൻ' എന്നുംകൂടി പേരുണ്ടാവാനുള്ള കാരണത്തെപ്പറ്റി ചെന്തമിഴ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽക്കാണുന്നതും മുമ്പു വിവരിച്ചതുമായ സംഗതിയുംകൂടി ഒത്തുനോക്കിയാൽ ആ പെരുമാളുടേ കാലത്താണ് ആ വക പ്രദേശം കരവെച്ചുണ്ടായതെന്നും കരുതാവുന്നതുമാണ്. ആ സംഗതിയുടെ സ്ഥിതി എന്തായാലും വിദേശീയർ പോലും കേരളത്തിലെ തുറമുഖങ്ങളെപ്പറ്റി അത്രത്തോളം വിസ്തരിച്ചു വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു മറുരാജ്യക്കാരുമായി കപ്പൽ വഴിക്കു നടത്തിവന്നിരുന്ന കച്ചവടത്തിന് അസാധാരണയായ അഭിവൃദ്ധി അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നിസ്സംശയം തീർച്ചപ്പെടുന്നുണ്ട്. വിദേശങ്ങളുമായുള്ള കച്ചവടം അപ്രകാരം അഭിവൃദ്ധമായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല സ്വദേശത്തുള്ള കച്ചവടത്തെസ്സംബന്ധിച്ചും പെരുമാക്കന്മാർ പല പ്രോത്സാഹനങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിവന്നിരുന്നു. കച്ചവടത്തിൽ സമർത്ഥന്മാരായിത്തീരുന്നവർക്കു 'മണിഗ്രാമപ്പട്ടം' എന്ന പേരോടുകൂടി ഓരോരോ പട്ടണങ്ങളിലെയും കച്ചവടത്തിന്റെ അധിപത്യം വഹിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും ആ മണിഗ്രാമപ്പട്ടത്തിനു പകൽ വിളക്ക്, പാവാട മുതലായി പല സ്ഥാനമാനങ്ങളും മഹാരാജാക്കന്മാർതന്നെ കല്പിച്ചുകൊടുത്ത പൊതുജനങ്ങളുടെയിടയിൽ വലിയ മാന്യപദവിയാണ് നിശ്ചയിച്ചിരുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ കൈത്തൊഴിലിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി 'അഞ്ചുവണ്ണാധിപത്യം' എന്ന ഒരു സ്ഥാനം ഏർപ്പെടുത്തി ഓരോ പ്രധാന നഗരങ്ങളിലും അതാതു കാലത്ത് ആ വക തൊഴിലുകളിൽ അധികം നൈപുണ്യമുള്ള അഞ്ചാൾക്ക് ആ സ്ഥാനവും മാന്യപദവിയും കൊടുത്തു ബഹുമാനിച്ചുപോന്നിരുന്നു. പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഈ ഏർപ്പാടുകൾ കേരളത്തിൽ പിൽക്കാലത്തും ആ വക വിഷയങ്ങളിൽ അസാധാരണമായ അഭിവൃദ്ധിക്കു കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്[1].

---

1. ഈ സംഗതി പിൽക്കാലത്ത് ഓരോ രാജാക്കന്മാർ അഞ്ചുവണ്ണവും മണിഗ്രാമവും രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള പല താമ്രശാസനങ്ങളാലും തെളിയുന്നതാണ

൫. പെരുമാക്കന്മാരുടെ ദായക്രമം.

പരമ്പരയായി പെരുമാൾവാഴ്ചയുടെ ക്രമമാകട്ടെ, നാടുവാഴുന്ന പെരുമാളുടെ മൂത്ത പുത്രൻ പിന്നത്തെ പെരുമാളാവുകയെന്ന മട്ടിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. അവർ വിവാഹംചെയ്യുന്നതും ചോളരാജകുടുംബത്തിൽനിന്നോ പാണ്ഡ്യരാജകുടുംബത്തിൽനിന്നോ അഭിജാത്യംകൊണ്ടു സമത്വമുള്ള സാമന്തരാജകുടുംബങ്ങളിൽനിന്നോ പ്രഭുകുടുംബങ്ങളിൽനിന്നോ ആയിരുന്നു. പുത്രിമാരെ അങ്ങോട്ടു കൊടുത്തിരുന്നതു മിക്കതും രാജകുടുംബങ്ങളിലേക്കും സാമന്തരാജകുടുംബങ്ങളിലേക്കുമാണ്. നാടുവാഴുന്ന പെരുമാളുടെ മൂത്ത പുത്രനു പ്രായം തികയുന്നതിനു മുമ്പിൽത്തന്നെ ആ പെരുമാൾ മരിക്കയോ രാജ്യഭരണം ഉപേക്ഷിക്കയോ ചെയ്താൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനാണ് പിന്നത്തെപ്പെരുമാളാകുന്നത്. അങ്ങനെ പെരുമാൾസ്ഥാനം വാഴിക്കുന്നതാകട്ടെ കേവലം ജ്യേഷ്ഠന്റെ പുത്രന്റെ പ്രതിനിധിയുടെ നിലയിലല്ല, സ്വന്തം നിലയിയിൽത്തന്നെയാണ്. അതിനാൽ ആ രാജാവിന്റെ പിറേറക്കാലത്തു മാത്രമേ മുമ്പിലത്തെ പെരുമാളുടെ മകനു രാജ്യാധികാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നുള്ളു. ജ്യേഷ്ഠപുത്രനു പ്രായം തികഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതി വരുമ്പോൾ മേൽപ്രകാരം അനുജനും പെരുമാളായി വാഴാൻ അവകാശമുണ്ടെങ്കിലും ആ അനുജന്റെ പുത്രനു ജ്യേഷ്ഠന്റെ പുത്രനുള്ളപ്പോൾ രാജ്യാവകാശം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജ്യേഷ്ഠന്റെ സന്തതി പരമ്പരവഴിക്കുതന്നെയായിരുന്നു ആ അവകാശം നിയമിച്ചിരുന്നത്. ഒരു പെരുമാൾക്ക് ഒന്നിലധികം പുത്രന്മാരുണ്ടെങ്കിൽ അവരിൽ മൂത്തപുത്രനൊഴിച്ചു മറ്റുള്ളവരെല്ലാം സ്വജാതിയിൽനിന്നോ നായർവർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു താഴെയല്ലാത്ത വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട കുടുംബങ്ങളിൽനിന്നോ ഇഷ്ടംപോലെ വിവാഹംചെയ്തിരുന്നു. അവരുടെ സന്തതിപരമ്പരക്കും ഓരോരോ നാട്ടിലെ നാടുവാഴിസ്ഥാനങ്ങളും ദുർല്ലഭം ചിലക്ക് സാമന്തരാജാവിന്റെ പദവിതന്നെയും കൊടുത്തുവരികയുംചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ആ കുടുംബക്കാർ കേരളീയരായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരുടെ അവകാശക്രമം കേരളത്തിൽ പണ്ടേക്കുപണ്ടേ മുതൽ നടന്നുവന്നിരുന്ന മരുമക്കത്തായംവഴിക്കു തന്നെയല്ലാതെ

പെരുമാൾവംശത്തിൽപ്പെട്ട ആളുടെ സന്തതിയാണെന്നുള്ളതിനു സ്ഥാനമാക്കി മക്കത്തായമാക്കിയിരുന്നില്ല. മക്കത്തായക്കാരായ കേരളബ്രാഹ്മണർ മരുമക്കത്തായ കുടുംബത്തിലെ സ്ത്രീകളെ വിവാഹംചെയ്തിട്ടുണ്ടാകുന്ന സന്തതികൾ എങ്ങനെ മരുമക്കത്തായക്കാർതന്നെയായിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ തന്നെയാണ് ആ പെരുമാൾവംശക്കാരുടെ സന്തതികളും നടന്നുവന്നിരുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ കേരളബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ അവകാശക്രമത്തിൻറെയും മറ്റും സ്ഥിതിയിൽനിന്നു വളരെയധികം വ്യത്യാസമില്ലാത്ത നിലയിലായിരുന്നു പെരുമാക്കന്മാരുടെ അവകാശക്രമമെന്നും ഇളയപുത്രന്മാർ സ്വജാതിയിൽനിന്നുതന്നെ വിവാഹം ചെയ്താലും അവക്ക് പിതൃകുടുംബത്തിലെ രാജ്യാവകാശം സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന ഒരു സംഗതിയിൽ മാത്രമേ അതിൽനിന്നു ഭേദമുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും പറയാം. എന്നാൽ ഒരു പെരുമാളുടെ ഇളയ പുത്രൻറെ മക്കളെയും അവരുടെ കുടുംബപരമ്പരയെയും ആ പെരുമാളുടെ വംശക്കാരാണെന്ന മാന്യപദവിയോടുകൂടിത്തന്നെ പിൽക്കാലത്തും ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നു. ആ വഴിക്കാണ് പെരുമാൾവാഴ്ച അവസാനിച്ചതിനുശേഷവും കേരളത്തിലെ ചില രാജാക്കന്മാർ ഓരോരോ പെരുമാക്കന്മാരുടെ വംശക്കാരാണെന്ന നിലയിൽ ഗണിച്ചുവരുന്നതിനിടയായിട്ടുള്ളത്. വടക്കൻ കോട്ടയത്തെ പുരളീരാജാക്കന്മാർ ഹരിശ്ചന്ദ്രപ്പെരുമാളുടെ വംശക്കാരാണെന്നും കൊല്ലത്തുണ്ടായിരുന്ന കൂപകരാജാക്കന്മാരും ആ വഴിക്കു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്മാരും കുലശേഖരപ്പെരുമാളുടെ വംശക്കാരാണെന്നും കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാക്കന്മാർ ആദിപെരുമാളുടെ വംശക്കാരാണെന്നും മറ്റും കാണുന്നത് ആ സംഗതിക്കുദാഹരണമുമാണ് [1].

---

1. "അസ്തി സപ്തസ്വർജ്ജിതവീര്യധാമ്നാം
ശസ്ത്രാ ഹരിശ്ചന്ദ്രകുലോദ്ഭവാനാം
പൃഥ്വീപതീനാം പുരളീതി നാമ്നാ
പുരീ പുരാരാതിനികേതകാണാം."

എന്നു കോട്ടയം കഥകളികളിലെ പ്രസ്താവനയിൽ പഠഞ്ഞിട്ടുള്ളതും മറ്റും നോക്കുക.

൯. പെരുമാൾവാഴ്ചയെപ്പറ്റിയും മറ്റുമുള്ള അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ.

പതിനാണ്ടുകൂടുമ്പോൾ പരദേശത്തുചെന്നു പാണ്ഡ്യരാജാവിനെയോ ചോളരാജാവിനെയോ കണ്ട് ആ രാജാക്കന്മാരുടെ അനുവാദപ്രകാരം രാജകുടുംബത്തിൽനിന്നോ മറ്റോ ഒരാളെക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് അഗസ്ത്യമഹർഷിയുടെ ഹോമകുണ്ഡത്തിൽനിന്നും തീർത്ഥമൊഴുകി സമുദ്രത്തിൽകൂടിയിരുപ്പോരു പുണ്യനദിയാകുന്ന പേരാറ്റിൽ സ്നാനംചെയ്യിച്ചു തിരുനാവായ മണപ്പുറത്തുവെച്ച് അഭിഷേകം കഴിച്ചു വാഴിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ് കേരളപ്പെരുമാക്കന്മാരെന്നുള്ള കേരളോൽപത്തി പ്രസ്താവം വസ്തുസ്ഥിതിക്കു യോജിക്കാത്തതും പിൽക്കാലങ്ങളിലുണ്ടായ ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയിൽനിന്ന് അന്ധപരമ്പരയായി വന്നുകൂടിയ ഒരു പ്രവാദംമാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുമാത്രവുമാണെന്നു മുമ്പുതന്നെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇക്കാലത്തു ശീമയിൽനിന്ന് ഇന്ത്യയെ ഭരിപ്പാനായി അയക്കുന്ന വൈസരായിമാരെപ്പോലെ ചോളപാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാർ ഓരോരോ കാലങ്ങളിൽ കേരളം ഭരിപ്പാനയച്ചിരുന്ന രാജപ്രതിനിധികൾ മാത്രമാണ് പെരുമാക്കന്മാരെന്നു പറയുന്നവർ എന്നും ഒരഭിപ്രായം ചിലർ ഈയിടയിൽ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നടിസ്ഥാനം കേരളോൽപ്പത്തിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലനിയമനം മാത്രമാണെങ്കിലും കേരളരാജ്യം മുഴുവനും വളരെക്കാലത്തേക്കു ചോളരാജാവിന്റെയോ പാണ്ഡ്യരാജാവിന്റെയോ കീഴിലായിരുന്നുവെന്നും പെരുമാക്കന്മാർ സ്വതന്ത്രന്മാരായ രാജാക്കന്മാർ പോലുമല്ലായിരുന്നുവെന്നും സിദ്ധാന്താംശത്തിൽ കേരളോൽപ്പത്തിയിൽനിന്നു കുറേക്കൂടി വ്യത്യാസമുള്ളതായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ പെരുമാൾവാഴ്ചക്കാലം കഴിഞ്ഞ് കുറേക്കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം കലി ൫൨൦൦-൨൦൦-നു ക്രിസ്താബ്ദം പത്തും പതിനൊന്നും ശതകങ്ങളിൽ രാജരാജചോളൻ, പരാന്തകപാണ്ഡ്യൻ മുതലായിച്ചില ചോളപാണ്ഡ്യന്മാർ ഇപ്പോഴത്തെ തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ ആക്രമിച്ചധീനപ്പെടുത്തുകയും ആ ഭാഗങ്ങൾ രക്ഷിപ്പാൻ ചില പ്രതിനിധികളെ അയക്കുകയും ചില ദേശങ്ങൾക്ക് അവരുടെ

പേർ ചേത്തു 'രാജരാജചോളപുരം' എന്നും മറും പുതിയ നാമങ്ങൾ കല്പിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നും 'പരകേസരിവർമ്മ'നെന്ന രാജേന്ദ്രചോളൻ ക്രിസ്താവത്സരം പതിനൊന്നാം ശതകത്തിൽ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തെ രാജധാനിപോലും ആക്രമിച്ച് അക്കാലത്തെ രാജാവിനെ വധിക്കയും നഗരം നശിപ്പിക്കയും ചെയ്ത് ഏതാനും കാലത്തേക്ക് അവിടം ഭരിപ്പാൻ ചിലരെ നിയമിച്ചയക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നും എല്ലാം കൂടി ഓരോരുത്തരുടെ കല്പനാശക്തിയാൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട കൊമ്പും ചില്ലകളുമുണ്ടായി വർദ്ധിച്ചുവന്ന പ്രവാദവൃക്ഷത്തിൽനിന്നാണ് കേരളോൽപ്പത്തിക്കഥ തന്നെ ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതെന്നു നിസ്സംശയം തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്.

മറുചിലരുടെ പക്ഷത്തിൽ, പെരുമാക്കന്മാർ ഒരു രാജവംശപരമ്പരയിൽ ജനിച്ച സ്വതന്ത്രകേരളരാജാക്കന്മാർ തന്നെയാണെങ്കിലും പെരുമാൾവാഴ്ച തുടങ്ങിയ കാലം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള തെളിവുകളിൽവെച്ച് പ്രധാനങ്ങളായ 'ദീപവംസോ, മഹാവംസോ' എന്നു രണ്ടു പാലിഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള കാലവ്യവസ്ഥകൾ ശരിയല്ലെന്നാണ്. ലങ്കാരാജാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലങ്ങൾ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ആ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും അതാതു രാജാക്കന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ എഴുതിവന്നിട്ടുള്ളവയല്ലെന്നും ക്രിസ്താവർഷം നാലാം ശതകത്തിലും അഞ്ചാംശതകത്തിന്റെ ആദിയിലും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളവയാകയാൽ അവ രണ്ടിലും ലങ്കാരാജാക്കന്മാരിൽ ഒരാളും ചിലപ്പതികാരകർത്താവിന്റെ സമകാലികനുമായിക്കാണുന്ന 'ഗജബാഹു'വിന്റെ കാലം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ കുറേ വ്യത്യാസം വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെന്നും അതിനാൽ ചിലപ്പതികാരകർത്താവിന്റെയും ഗജബാഹുവിന്റെയും കാലം ക്രിസ്താവർഷം മൂന്നാം ശതകത്തിന്റെ ആദിയിലാണെന്നു വരുവാൻ വിരോധമില്ലെന്നുമാണ് അവർ പറയുന്നത്[1]. പക്ഷേ ആ പാലിഭാഷാഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കാലവും കഴിഞ്ഞു പിന്നെയും പതിനഞ്ചുവർഷശതകങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു ജനിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ് ഗജബാഹുവിന്റെ കാലത്തു

1. ശ്രീനിവാസയ്യങ്കാരുടെ "തമിഴ്പുരാണം" എന്ന പുസ്തകം നോക്കുക.

തന്നെ നിമ്മിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളല്ലെന്നുള്ള കാരണത്താൽമാത്രം അവയിലെ കാലനിർണ്ണയം ശരിയല്ലെന്നഭിപ്രായപ്പെടുന്നതെന്ന സംഗതി ഓർക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അവരുടെ യുക്തിപ്രകാരം മേൽപ്പറഞ്ഞ പാലിഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ കാലനിർണ്ണയത്തേക്കാൾ അധികം തെറ്റുവരേണ്ടത് ഈ പക്ഷക്കാരുടെ കാലനിർണ്ണയത്തിനാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതുകൊണ്ടും മുമ്പു മൂന്നാമധ്യായത്തിൽ വിചരിച്ച അനേകം തെളിവുകളെ നിഷേധിക്കത്തക്ക മറ്റുയുക്തികളൊന്നും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും വസ്തുസ്ഥിതി ആ പാലിഭാഷാ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന വിധത്തിൽത്തന്നെയായിരിപ്പാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ചിലപ്പതികാരത്തിൽ ചെങ്കുട്ടുവപ്പെരുമാളുടെഹിമാലയയാത്രയിൽ ഗംഗാനദികടപ്പാൻ തോണികളം അയച്ചുകൊടുത്തുസഹായിച്ചവരായി 'കന്നർ' എന്നപേരോടുകൂടി ചില ആന്ധ്രരാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ 'കന്നർ' ക്രിസ്തുവർഷം മൂന്നാംശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന 'ശാതകർണ്ണി' എന്ന ആന്ധ്രരാജാവായിരിക്കണമെന്നു തെറ്റിദ്ധ്യാപ്പാനിപ്പാൻ വേണ്ടിയാണ് ഈ പക്ഷക്കാർ പാലിഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ കാലനിർണ്ണയം ശരിയല്ലെന്നുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ 'കന്നർ' എന്നു ചിലപ്പതികാരത്തിൽക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള ആന്ധ്രപ്രഭുക്കന്മാർ നൂറാളുകളാണെന്ന് ആ ഗ്രന്ഥത്താൽത്തന്നെ സ്പഷ്ടമാകുന്നതുകൊണ്ട്[1] അത് 'ശാതകർണ്ണി' എന്നൊരാളാവാൻ ഒരുതരത്തിലും തരമില്ലെന്നുള്ള സംഗതിതന്നെ ഈ പക്ഷക്കാരുടെ വാദം അടിസ്ഥാനമൊന്നുമില്ലാത്തതാണെന്നു തെളിയിക്കുന്നതുമുണ്ട്. ചിലപ്പതികാരം, മണിമേഖല മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ശാതകർണ്ണിരാജാവു് ചെങ്കുട്ടുവപ്പെരുമാളുടെ ഒരു മിത്രമായിരുന്നുവെന്നു കല്പിക്കുന്ന ഈ പക്ഷക്കാർ ആ പെരുമാൾ കനകവിജയന്മാരെജ്ജയിപ്പാൻ പോകുമ്പോൾ സഹായത്തിനു കൂട്ടിയ

---

1. "വേറ മൈയിൻറിനിന്നൊടുകലാത
നൂറുവർകന്നരും കോറൊഴിൽ വേന്തരു" (ചില. ഗാഥ വന്നു)

ശാതകർണ്ണി ശബ്ദത്തിനു ശതകർണ്ണന്റെ പുത്രനെന്നും ശതകർണ്ണശബ്ദത്തിനു നൂറു കർണ്ണങ്ങളുള്ളവനെന്നും അവയവാർത്ഥം കല്പിച്ച് ചെന്തമിഴിലേക്കു ഭാഷപ്പെടുത്തിയപ്പോഴും നൂറുകന്നരുകൾ മരിച്ചു എന്നല്ലാതെ നൂറുവർ കന്നർ എന്നാകുന്നതെല്ലെന്നും ഇതു പക്ഷക്കാരോടു പറയേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

തായി ചിലപ്പതികാരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കൊങ്ങുപടയുടെ സ്ഥാനവും ആ ശാതകർണ്ണിരാജാവിന്റെ സൈന്യത്തിനു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും ആ വഴിക്കും ശാതകർണ്ണിയും ലങ്കയിലെ ഗജബാഹുവും ചെങ്ങുട്ടുവപ്പെരുമാളും സമകാലികന്മാരാണെന്നു വരുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതും മേൽപ്രകാരംതന്നെ വെറും തെറ്റിദ്ധാരണകൊണ്ടുമാത്രമാണെന്നു പറയേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആന്ധ്രരാജാവിന്റെ സൈന്യം കൊങ്ങുദേശത്തുള്ളതായി വിചാരിപ്പാൻ ചിലപ്പതികാരവിവരണംകൊണ്ടോ മറേറാ ഒരുവിധത്തിലും നിവൃത്തിയുള്ളതല്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല, ഏതെങ്കിലും ഒരു ശാതകർണ്ണിരാജാവു ചെങ്ങുട്ടുവപ്പെരുമാളുടെ മിത്രമായിരുന്നുവെന്നും മറേറതെങ്കിലും തെളിവുകൊണ്ടു കാണുന്നുണ്ടായാൽത്തന്നെയും ആ ശാതകർണ്ണി ക്രിസ്ത്വബ്ദം ൧-ാംശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ശാതകർണ്ണിയല്ലെന്നും അതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ആളായിരിക്കണമെന്നും മാത്രമേ അതുകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. ആ തെളിവിനെക്കാൾ ഒട്ടും കുറയാത്ത പ്രാമാണ്യം 'മഹാവംശം' 'ദീപവംശം' എന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതല്ലല്ലോ.

പെരുമാൾവാഴ്ചക്രമത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവെച്ച് 'തമിഴ്സ്റ്റഡീസ്' എന്ന ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപുസ്തകത്തിൽക്കാണുന്ന മറെറാരഭിപ്രായമാണ് എല്ലാററിലും വിനോദകരമായിരിക്കുന്നത്. ആ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പക്ഷം ഇപ്പോൾ കേരളത്തിലുള്ള ചില രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെതന്നെ പണ്ടത്തെ പെരുമാക്കന്മാരും മരുമക്കത്തായക്കാരായിരുന്നുവെന്നാണ്. ഈ അഭിപ്രായം ഉള്ളിൽവെച്ചുംകൊണ്ട് 'പതിറുപ്പത്ത്' എന്ന ചെന്തമിഴ്ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില പെരുമാക്കന്മാരെപ്പററിയാണ് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. പെരുമാക്കന്മാർ മരുമക്കത്തായക്കാരല്ലെങ്കിൽ പതിറുപ്പത്ത് എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആ വിഷയത്തെപ്പററിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം തീരെ അസംബന്ധമാണെന്നു കല്പിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രബലമായിപ്പറയുന്നു. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ നേരേമറിച്ച്, പെരുമാക്കന്മാർ മരുമക്കത്തായക്കാരായിരുന്നുവെങ്കിലാണ് പതിറുപ്പത്തിൽ പറഞ്ഞി

ട്ടുള്ള സംഗതികൾ അസംബന്ധങ്ങളായിത്തീർന്നേക്കുന്നത്. ആ വാസ്തവം വ്യക്തമാക്കുന്നതിനായി 'തമിഴ്പാഠ' ഗ്രന്ഥകാരൻ അസംബന്ധമായിപ്പോകുമെന്നുപറയുന്ന പതിറ്റുപ്പത്തിലെ ഭാഗങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം അസംബന്ധമാകുന്നതിന്റെ സമ്പ്രദായങ്ങളും ചുരുക്കത്തിൽ താഴെകാണിക്കാം. പതിറ്റുപ്പത്തിൽ ഏഴു സ്ഥലങ്ങളിലായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം അസംബന്ധമാകുമെന്നു പറയുന്ന ഭാഗങ്ങളുള്ളത്. അവ ഇപ്രകാരവുമാണ് —

(1) "ഉതയൻചേരക്കു വെളിയൻ വെണ്മാണല്ലിനിയിൻറ
മകൻ..... നെടുഞ്ചേരലാതനൈ"

ഉദയൻചേരനു വെളിയൻ എന്നാളുടെ വംശക്കാരിയായ വെണ്മാൾ നല്ലിനി പെറുണ്ടായ മകൻ നെടുഞ്ചേരനാതനെ എന്നർത്ഥം. (രണ്ടാംപത്ത്.)

(2) "ആരത്തിരുവിച്ചേരലാതക്കുവേളാവിക്കോമാൻ
പതുമനേറവിയിൻറ മകൻ .. .... നാർമുടിച്ചേരലൈ"

ആരത്തിരുവിൽചേരനാതനു പ്രിയപ്പെട്ട പ്രാണനാഥയായ പത്മാദേവി പെറുണ്ടായ മകൻ നാർമുടിച്ചേരനെ[1] എന്നർത്ഥം. (നാലാംപത്ത്.)

(3) "കുടവക്കോമാനെടുഞ്ചേരലാതക്കുച്ചോഴൻ മണക്കിള്ളിയി
ൻറമകൻ..... ചെങ്കുട്ടുവനൈ"

കുടനാട്ടുകാരുടെ രാജാവായ നെടുഞ്ചേരനാതനു ചോഴവംശത്തിൽ ജനിച്ച മണക്കിള്ളി പെറുണ്ടായ മകൻ ചെങ്കുട്ടുവനെ എന്നർത്ഥം. (അഞ്ചാം പത്ത്.)

(4) "കുടക്കൊനെടുഞ്ചേരലാതക്കുവേളാവിക്കോമാൻറേവി
യിൻറമകൻ .....ആടുകോൾപ്പാട്ടുച്ചേരലാതനൈ"

കുടനാട്ടുരാജാവായ നെടുഞ്ചേരനാതനു പ്രിയപ്പെട്ട പ്രാണനാഥയായ രാജ്ഞി പെറുണ്ടായ മകൻ ആടുകോൾപ്പാട്ടുച്ചേരനാതനെ എന്നർത്ഥം. (ആറാംപത്ത്.)

(5) "അരുവക്കോതന്തൈയിൻറമകൾ പൊറൈയൻ
പെരുന്തേവിയിൻറമകൻ.....വാഴിയാതനൈ"

---

1. വേൾ=പ്രിയപ്പെട്ട, ആവി=പ്രാണൻ, പതുമൻ+തേവി=പതുമനേറവി അമ്മൻ, പതുമൻ ഇവ ആരോപിതപുല്ലിംഗങ്ങളായ സ്ത്രീവാചകശബ്ദങ്ങളും ദേവമൻ എന്നതു മൂന്നു ലിംഗങ്ങളിലും സാധാരണവുമാണ്.

അരുവൻ ചേരന് 'ഒരു തന്ത' എന്നാളുടെ പുത്രിയായ പൊറയരാജമഹാദേവി പെറുണ്ടായ മകൻ വാഴിയാതനെ എന്നർത്ഥം. (ഏഴാംപത്ത്.)

(6) "ചെൽവക്കട്ടങ്കോവുക്കു വേളാവിക്കോമാൻ പരുമന്റെറ വിയീൻറമകൻ.....പെരുഞ്ചോലിരുമ്പൊറൈയെ"

ചെൽവക്കട്ടങ്കോവാഴിയാതന് പ്രിയപ്പെട്ട പ്രാണനാഥയായ പത്മാദേവി പെറുണ്ടായ മകൻ പെരുഞ്ചേരനിരുമ്പൊറയെ എന്നർത്ഥം. (എട്ടാം പത്ത്.)

(7) "കുട്ടുവനിരുമ്പൊറൈക്കുമൈയൂർകിഴാൻവെണ്മാളന്റെ വഞ്ചിയ്ളെയീൻറ മകൻ ....ഇളഞ്ചേരനിരുമ്പൊറൈയെ"

കുട്ടനാട്ടുരാജാവായ ഇരുമ്പൊറക്ക് മയൂർകിഴാന്റെറ മകൾ വെണ്മാൾ[1] അരുവെച്ചുല്ല പെറുണ്ടായ മകൻ ഇളഞ്ചേരനിരുമ്പൊറയെ എന്നർത്ഥം. (ഒമ്പതാം പത്ത്.)

ഈ ഏഴു ഭാഗങ്ങളാണ് പെരുമാക്കന്മാർ മരുമക്കത്തായക്കാരല്ലെങ്കിൽ അസംഗതങ്ങളായിത്തീരുമെന്ന് തമിഴ് പാഠഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നത്. അദ്ദേഹം ഈ ഭാഗങ്ങൾ ഓരോന്നിലും മകൻ എന്നതുവരെയുള്ള അംശത്തിന് താഴെകാണിച്ചപ്രകാരം അർത്ഥം നിർമ്മിക്കുന്നു:—

(1) ഉദയൻചേരന് വെളിയൻ എന്നാളുടെ ഭാര്യയായ വേണ്മാൾ നല്ലിനി പെറുണ്ടായ മകൻ.

(2) ആരുത്തെരുവിൽച്ചേരനാതന് വേളാവിക്കോമാൻ പരുമൻ എന്നാളുടെ ഭാര്യ പെറുണ്ടായ മകൻ.

(3) നെടുഞ്ചേരനാതന് ചോഴരാജാവായ മണക്കിള്ളി ജനിപ്പിച്ച മകൻ.

(4) നെടുഞ്ചേരനാതന് വേളാവിക്കോമാൻ എന്നാളുടെ ഭാര്യ പെറുണ്ടായ മകൻ.

( ) അരുവൻ ചേരന് ഒരു തന്തയുടെ മകളും പൊറയൻ എന്നാളുടെ ഭാര്യയുമായ സ്ത്രീ പെറുണ്ടായ മകൻ.

(6) ചെൽവക്കട്ടങ്കോവാഴിയാതന് വേളാവിക്കോമാന്റെറ ഭാര്യ പെറുണ്ടായ മകൻ.

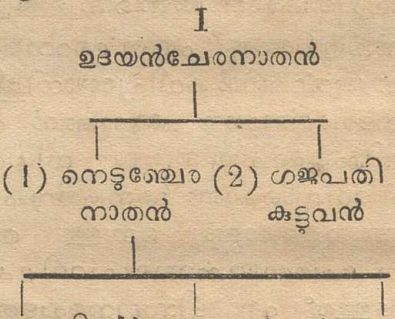
(7) ഇരുമ്പൊറക്ക് മയൂർകിഴാന്റെറ ഭാര്യയായ വെണ്മാളുരുവൻചെള്ള പെറുണ്ടായ മകൻ.

---

1. വെണ്മാൾ=കോമിനി.

ഈ മാതിരി അത്ഥസൃഷ്ടിക്കു ശേഷം ഉദയൻ ചേരനാതന്റെ മരുമകൻ, നെടുഞ്ചേരനാതന്റെ മരുമകൻ എന്നെല്ലാം അത്ഥം സിദ്ധമായിയെന്നു സങ്കല്പിച്ചു കൃതാത്ഥപ്പെട്ട് പെരുമാക്കന്മാർ മരുമക്കത്തായക്കാരാണെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം അസംബന്ധമാണെന്നു വരുമെന്നും ധൈര്യത്തോടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമുമല്ല, 'ചിലപ്പതീകാരത്തിൽ "ചേരലാതക്കുച്ചോഴൻമകളീൻറ മൈന്തൻ ചെങ്കുട്ടുവൻ"=ചേരനാതനു ചോഴന്റെ മകൾ പെറുണ്ടായ മകൻ ചെങ്കുട്ടുവൻ എന്നു കാണുന്നതു തെറ്റാണെന്നും, അവിടെ 'ചോഴൻമകളീൻറ' എന്നതു 'ചോഴൻമകനീൻറ'=ചോഴന്റെ മകൻ ജനിപ്പിച്ച എന്നായിരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതിനു സാധകമായി 'വളവൻകിള്ളി' എന്ന ചോളൻ 'ചെങ്കുട്ടുവ'പ്പെരുമാളുടെ മാതുലന്റെ മകനാണെന്നു കാണിക്കുന്നതും ചിലപ്പതികാരത്തിൽത്തന്നെ ഉള്ളതുമായ "നിൻമൈത്തുനൻ വളവൻകിള്ളിയോട്ട്" എന്നു മറ്റൊരുഭാഗം കാണിച്ചു മാതുലപുത്രൻഎന്ന അത്ഥത്തിൽ കവിപ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള മൈത്തുനപദത്തെ സഹോദരീഭർത്താവായ അമ്മുത്തൻ എന്ന അത്ഥാന്തരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കയുംചെയ്യുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ സ്വമതം സ്ഥാപിതമായെന്നുവെച്ചുംകൊണ്ടു 'കനകസഭാപിള്ള' അവർകളുടെ 'ആയിരത്തെണ്ണൂറുകൊല്ലം മുമ്പുള്ള തമിഴ്', എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അഞ്ചു ചേരരാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി മക്കത്തായരീതിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണെന്നു തനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്നും കേരളത്തിൽ മരുമക്കത്തായമാണുള്ളതെന്ന സംഗതി പിള്ളയവർകൾ മറന്നുപോയിയെന്നും ആ തമിഴ്പാഠഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു. അതിനുംപുറമേ ചെന്തമിഴ്കവികളിൽ 'കപിലർ' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധന്മാരായി മൂന്നു കവികളും 'പരണർ' എന്നു പേരുള്ളവരായി രണ്ടു കവികളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും തെളിവോടുകൂടിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തമിഴ് പാഠകാരൻ അതൊന്നും വകവെക്കാതെ ആ പേരുള്ളവർ ഓരോരുത്തർ മാത്രമാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചില പെരുമാക്കന്മാർ ആ പേരുള്ള കവികളുടെ സമകാലികന്മാരാണെന്നു കാണുന്ന സംഗതിയെ ശരിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടി ആ പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലം വളരെ അടുത്താണെന്നും 'പതിറ്റുപത്തി'ലും മറ്റും കാണുന്ന വാഴ്ചക്കാലങ്ങൾ ശരിയല്ലെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്ത്

അകപ്പാടെ മുന്നൂറിരുപതു സംവത്സരത്തിനുള്ളിൽ വാണിട്ടുള്ള പത്തു പെരുമാക്കന്മാരെ നൂറിരുപ്പതോളം വത്സരത്തിനുള്ളിൽ വാണിട്ടുള്ളവരാക്കിത്തീർപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും തൃപ്തിപ്പെടാതെ ഒരു പെരുമാൾ വാഴുന്നകാലത്തുതന്നെ മറ്റു ചില പെരുമാക്കന്മാരും വാണിരുന്നുവെന്നും കൂടിക്കല്പിച്ചു. പെരുമാക്കന്മാരെന്നു പറയുന്ന ചേരരാജാക്കന്മാർ കേരളത്തിലേ ഓരോ പ്രദേശങ്ങൾ ഭരിപ്പാൻവേണ്ടി ചോളപാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാർ അയച്ചിരുന്ന വൈസരായിമാരായിരുന്നുവെന്നു്, പെരുമാക്കന്മാർ കേരളത്തിലെ മരുമക്കത്തായകുടുംബക്കാരായിരുന്നുവെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനു വിരുദ്ധമായിപ്പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് എല്ലാംകൂടി പെരുമാൾ വാഴ്ചക്രമത്തെ അറിക്കുക്കി ഒഴുക്കാഴിക്കാക്കിയ. വിധത്തിൽ താഴെ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന പട്ടികപ്രകാരം അവരുടെ വാഴ്ച വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെയാണ് തമിഴ്പ്പാഠഗ്രന്ഥകാരൻ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന പെരുമാൾ വാഴ്ചക്രമം. അകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതകരമായ ചെപ്പടിവിദ്യമയം എന്നതന്നെ ഇതിനെപ്പറ്റിപ്പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി പെരുമാക്കന്മാരെ മരുമക്കത്തായക്കാരാക്കുവാൻ 'പതിറുപ്പത്തി'ന്നു ചെയ്ത വ്യാഖ്യാനംകൊണ്ടു വന്നുകൂടിയ അർത്ഥംതന്നെ വാസ്തവത്തിൽ എന്താണെന്നു നോക്കുക:— ഉദയൻ ചേരന് വെളിയൻ എന്നാളുടെ മാറ്റു വെണ്മാൾ നല്ലിനി പെറുണ്ടായ മകൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ വാക്യത്തിലെ ഉദയൻ ചേരന് എന്ന അംശം ഉണ്ടായ മകൻ എന്നതിനോടല്ലാതെ മറെറാന്നിനോടും അന്വയിക്കാത്തതിനാൽ ഉദയൻചേരന്റെ മകൻ എന്നല്ലാതെ ഉദയൻചേരന്റെ മരുമകൻ എന്ന അർത്ഥം ആ വാക്യത്തിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ഭാഷാനിയമങ്ങൾ പ്രകാരം ഉണ്ടാകാൻ നിവൃത്തിയുള്ളതുമല്ല. ഉദയൻചേരൻവെളിയന്റെ ഭാര്യ വെണ്മാൻ നല്ലിനിയുടെ ഒളിപുരുഷനാണെന്നും ആ സ്ത്രീയിൽ ഉദയൻചേരനു ജനിച്ച മകൻ എന്നും പ്രകൃതത്തിനും പ്രകൃതിക്കും വിരുദ്ധമായ വിധത്തിൽ ഒരർത്ഥം വേണമെങ്കിൽ കല്പിക്കാമെന്നുമാത്രമേയുള്ളു. മൂന്നാമതായിക്കാണിച്ച ഭാഗമൊഴികെ ശേഷം അഞ്ചുഭാഗങ്ങൾക്കും ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന അർത്ഥവും ഇപ്രകാരം തന്നെയാണ്. മൂന്നാമത്തേതിൽ മാത്രം അല്പം ഒരു വിശേഷമില്ലെന്നില്ല. നെടുഞ്ചേരനാതനു ചോഴരാജാവായ മണക്കിള്ളി ജനിപ്പിച്ച മകൻ എന്നുപറഞ്ഞാൽ മറുള്ളവയിലെപ്പോലെ നെടുഞ്ചേരനാതൻ മറെറാരാളുടെ ഭാര്യയുടെ ജാരനെന്നല്ല നേരേമറിച്ച് ചോളരാജാവ് നെടുഞ്ചേരനാതന്റെ പത്നിയുടെ ജാരനാണെന്നും മകനെന്നു നിർദ്ദേശിച്ച ചെങ്ങുട്ടുവൻ ആ നെടുഞ്ചേരനാതന്റെ ക്ഷേത്രജപുത്രൻ മാത്രമാണെന്നുമാണ് സിദ്ധിക്കുന്നത് എന്നാണ് ആ വിശേഷം. അതിനും പുറമെ പതിറ്റുപ്പത്തിലെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഏഴുപത്തും ഏഴു വിഭിന്നകവികളാണ് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ ഏഴു കവികളും ഒരുപോലെ ഉദയൻചേരന് മരുമകൻ എന്ന അർത്ഥം വിചാരിച്ച് ഉദയൻചേരനു മകൻ എന്നിങ്ങിനെ മരുമകനെക്കുറിപ്പാൻ മകൻ എന്നു പ്രയോഗിച്ചു എന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റിയും കുറച്ചാശ്ചര്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. ഇതെല്ലാം നോക്കുമ്പോൾ തമിഴ്പാഠഗ്രന്ഥകാരൻ വിചാരിക്കുന്ന അർത്ഥം പതിറ്റുപ്പത്തിൽ നിന്നുകിട്ടുവാൻ പ്രയാസമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കാം പതിറ്റുപ്പത്ത് അബദ്ധശബ്ദങ്ങളുടെ ഒരു കാഴ്ചസ്ഥലമാണെന്ന് ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ പെരുമാക്കന്മാർ മരുമക്കത്തായക്കാരായിരുന്നുവോ എന്ന സംശയിപ്പാൻപോലും വകയില്ലാത്തവിധം ചിലപ്രതികാരത്തിലും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും മറുമായി "ചേരലാതക്കുച്ചോഴൻറന്മകണച്ചോണൈയീൻറ മക്കളിരുവർ"=ചേരനാതനു ചോഴന്റെ മകൾ നല്ല ശോണാദേവി പെറുണ്ടായ മക്കളിരുവർ എന്നിങ്ങനെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് ഇങ്ങനെ ഒരു ശങ്കതന്നെ ഉണ്ടാകാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തിൽ പതിറ്റുപ്പത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ല അസംബന്ധമായിട്ടുള്ളതെന്നും തമിഴ്പാഠഗ്രന്ഥകാരൻ പതിറ്റുപ്പത്തിനു വ്യാഖ്യാനം നിർമ്മിച്ചതാണ് വസ്തുസ്ഥിതിക്കും

ഭാഷാനിയമത്തിനും യോജിക്കാത്ത വിധത്തിൽ അസംബന്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതെന്നും വിചാരിപ്പാനേ നിവൃത്തി കാണുന്നുള്ളൂ. ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറഞ്ഞുകാണുന്ന പെരുമാൾ വാഴ്ച്ചക്രമത്തിലും അനേകം അസംബന്ധങ്ങൾ സ്പഷ്ടമായിത്തന്നെയുണ്ട്. ചെങ്ങുട്ടുവന്റെ അടുത്ത പൂവ്വികനായ നെടുഞ്ചേരനാതൻ തന്നെയാണല്ലൊ ഈ പക്ഷത്തിൽ ഉദയൻ ചേരന്റെ അടുത്ത അനന്തിരവനായിട്ടും ഇരിക്കുന്നത്. ഹിമാലയത്തിൽ ജയക്കൊടി നാട്ടിവില്ലൊലി കേൾപ്പിച്ചുവെന്നും യവനന്മാരെ ജയിച്ചുവെന്നും പതിറ്റുപ്പത്തിലും ചിലപ്പതികാരത്തിലും മണിമേഖലയിലും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന നെടുഞ്ചേരനാതൻ ഉദയൻചേരനാതന്റെ പുത്രനാണെന്നു പതിറ്റുപ്പത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. ചെങ്ങുട്ടുവപ്പെരുമാളുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നാളും ചിലപ്പതികാരകഥാനായകനുമായ 'കോവലൻ' എന്നാളുടെ ഒമ്പതാമത്തെത്തലമുറയിലുള്ള പൂവ്വികനും വഞ്ചിനഗരത്തിൽ വലിയൊരു ബുദ്ധചൈത്യം പണിയിച്ചാളും ബുദ്ധമതം സ്വീകരിച്ചാളുമായ 'കോവലൻ' എന്നാൾ ഉദയൻചേരന്റെ പുത്രനായ നെടുഞ്ചേരനാതന്റെ മിത്രമായിരുന്നുവെന്ന 'മണിമേഖല'യിലും മറ്റും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള വിവരം മുമ്പുതന്നെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ[1]. അതിനാൽ ചെങ്ങുട്ടുവന്റെ അടുത്ത പൂവ്വികനും ആ പെരുമാളുടെ സമകാലികനായ ഒരാളുടെ ഒമ്പതാമത്തെത്തലമുറയിലുള്ള പൂവ്വികന്റെ സമകാലികനും ഒരാളായിട്ടാണ് തമിഴ്പ്പാഠക്കാരന്റെ പെരുമാൾവാഴ്ച്ചക്രമമിരിക്കുന്നതെന്നായല്ലോ. അതിന്റെ അസംബന്ധത്തെപ്പറ്റി ഇതിലധികം ഒരു തെളിവു കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യവും തോന്നുന്നില്ല. കേരളപ്പെരുമാക്കന്മാർ ചോളപാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരോടു പലപ്പോഴും യുദ്ധങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നതായിട്ടും മറ്റും പഴയ ചെന്തമിഴ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിക്കതിലും പല സന്ദർഭങ്ങളിലും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കെ ചോളപാണ്ഡ്യന്മാരുടെ പ്രതിനിധികളായ വൈസറായിമാരാണ് കേരളപ്പെരുമാക്കന്മാരെന്നു പറവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടതു വെറും ഭ്രമമൂലകമാണെന്നു വേറെ പറയേണ്ടതുമില്ല.

---

1. "നിൻപെരുന്താതൈക്കുമ്പതുവഴിമുറൈ
മുന്നോൻകോവലൻ മന്നവൻറനക്കു
നീങ്കാക്കാതപ്പുങ്കേനാതലിൽ." (മണി. കഥ 28.)

ചിലപ്പതികാരകഥാനായകനായ കോവലന്റെ മകൾ മണിമേഖലയോട് മാചാത്തുവൻ എന്ന ബുദ്ധസന്ന്യാസി പറയുന്നത്. നീങ്കാക്കാതപ്പുങ്കേൻ=അതിപ്രിയമിത്രം. രണ്ടാമത്തെ പെരുമാളെപ്പറ്റി ഈ പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭാഗവും നോക്കുക.

വേറെ ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു പെരുമാൾ വാഴ്ചയെപ്പറ്റി യേടത്തോളം വിവാദമില്ലെങ്കിലും അതിനുമുമ്പിൽ രക്ഷാപുരുഷന്മാർവഴിക്കുണ്ടായിരുന്ന സമുദായഭരണത്തെപ്പറ്റി പിസമ്മതമുള്ളതായിക്കാണുന്നു[1]. ഇവരുടെ അഭിപ്രായത്തിന്റെ ഒരു ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാണ്: — ആര്യബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തിൽ ആദ്യം വന്നിട്ടുള്ളതുതന്നെ കലിവർഷം മുപ്പതും മുപ്പത്തിരണ്ടും ശതകങ്ങൾക്കിടയിലാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ബുദ്ധമതത്തിന്റെ പ്രാബല്യംനിമിത്തം വൈദികമതത്തിനും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും പല ഭേദഗതികളും വന്നുകൂടിയതിന്റെ ശേഷമാണ് കേരളത്തിലേക്ക് ഈ ബ്രാഹ്മണർ വന്നുകൂടീട്ടുള്ളതെന്ന അവക പുതിയ സമ്പ്രദായങ്ങൾ മറ്റുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ മതാചാരാദികളിലെന്നപോലെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ മതാചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലുംസർവ്വത്ര കാണുന്നതുകൊണ്ടു തീർച്ചപ്പെടുത്താമല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ ഒരുകാലത്തു എല്ലാബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലും നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന സ്വയംപ്രദാനമെന്ന വിവാഹസമ്പ്രദായം, കന്യകകൾ ഋതുവായതിനുശേഷവും ഉള്ള വിവാഹം, ദ്വാമുഷ്യായണമെന്ന ദത്തുസമ്പ്രദായം ഈ വക നടപടിവിശേഷങ്ങൾ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴും നടപ്പുള്ളതുകൊണ്ടും മറ്റു ബ്രാഹ്മണരുടെയിടയിൽ ഇപ്പോൾ തീരെ നടപ്പില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ആ വക സമ്പ്രദായങ്ങൾ മറ്റുള്ള ദിക്കിൽ തീരെ നടപ്പില്ലാതാകുന്നതിനു മുമ്പാണ് ഇവർ കേരളത്തിലേക്കു പോന്നതെന്നും നിശ്ചയിക്കാം. ബുദ്ധമതം കലി ൭൫൦ാം വർഷശതം മുതൽക്കുതന്നെ വൈദികമതത്തെ ആക്രമിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദ്വാമുഷ്യായണം മുതലായ സമ്പ്രദായവിശേഷങ്ങൾ മറുദേശങ്ങളിൽ കലി ൧൫൦൦ാം വർഷശതത്തിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ തീരെ നടപ്പില്ലാതായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ കേരളത്തിലേക്കുള്ള വരവ് മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു വർഷശതങ്ങൾക്കുള്ളിലായിരിപ്പാനേ വഴിയുള്ളു. ഈ യുക്തിയാൽ കേരളത്തെ ആദ്യം രക്ഷാപുരുഷന്മാർവഴിക്കു ബ്രാഹ്മണർ ഭരിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ള കേരളോൽപ്പത്തിക്കഥ യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ലാത്തതാണെന്നുതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തണം. കേരളബ്രാഹ്മണർക്കു പരശുരാമനോടുള്ളബന്ധം ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ കേറിക്കൂടശലായിക്കാണുന്നതിനുള്ള കാരണം ഇപ്രകാരവുമായിരിക്കണം. കേരളത്തിലേക്കു ആദ്യംവന്ന ബ്രാഹ്മണരിൽ പ്രധാനിയുടെ പേർ പരശുരാമൻ എന്നായിരിക്കാം. ആ പേരിന്റെ സാദൃശ്യംമാത്രം അടിസ്ഥാന

1. കൊച്ചി സ്റ്റേറുമാനുവൽ.

മായി അതിന്നെതുയോവഷ്ശതങ്ങൾ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന അള്ളും മുവ്വേഴവട്ടം മുടിക്ഷത്രിയരെ മുടിച്ച മഹാത്മാവുമായ പുരാണപുരുഷൻ പരശുരാമമഹർഷിയോടുകൂടി കേരളത്തിലെ ഐതിഹ്യം കൂടിപ്പിണഞ്ഞുവെന്നും വിചാരിക്കാം. ഇങ്ങനെ യാണ് അ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായസാരം. മറ്റുള്ള ദിക്കുകളിലെന്നപോലെ കേരളത്തിൽ ബുദ്ധമതം വ്യാപിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ വൈദിക മതാചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു കേരളത്തിൽ വെച്ച് ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ബാധ വരുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു വരുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഇവരുടെ യുക്തിയും ശരിയാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ വസ്തുസ്ഥിതി അങ്ങനെയല്ലെന്നാണ് കാണുന്നത്. ബുദ്ധമതത്തിന്ന് അസാധാരണമായ പ്രചാരം കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു അനേകം ബുദ്ധവിഹാരങ്ങൾതന്നെ മീമാംസകമതത്തിന്റെ പ്രാബല്യം വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി ക്ഷേത്രങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നും അതുപോലെതന്നെ കേരളീയരിൽ അനേകം ബുദ്ധമതക്കാർ വീണ്ടും വൈദികമതത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുമുള്ള സംഗതികൾ പഴയ ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ തെളിയുന്നതാണ്[1]. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ നംബൂതിരിമാരുടെയും മറ്റു ബ്രാഹ്മണരുടെയും വൈദികമതാചാരാദികളിൽ ബുദ്ധമതാക്രമണത്തെപ്പറ്റിയേടത്തോളംതന്നെയും അല്പാല്പമായ ഭേദങ്ങൾ കാണാവുന്നതുമാണ്. ബുദ്ധമതത്തിലെ പ്രധാന സംഗതികളായ അഹിംസാദികളെപ്പറ്റിയേടത്തോളം ഒരുപോലെയിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം ബുദ്ധമതത്തിൽ ആവക സംഗതികൾക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ടായതുതന്നെയാണെന്നു സ്പഷ്ടവുമാണ്. അതിനാൽ പുതിയ ഒരു പരശുരാമനെ സൃഷ്ടിച്ചു കേരളത്തിലെ ഐതിഹ്യത്തോടു കൂട്ടിക്കെട്ടുന്നതും മുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുള്ള അനേകം തെളിവുകൾക്ക് വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതുമായ ഈ അഭിപ്രായവും നല്ല ശരിയല്ലെന്നതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കേരളത്തിലേക്ക് ആദ്യമായിവന്ന ആര്യബ്രാഹ്മണരല്ലെങ്കിലും കലിവർഷം ൧൨-ാം ശതകത്തിൽ ചില ആര്യബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തിൽപുതുതായി വന്നുകൂടീട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ഒരംശം ഇതിൽ യദൃച്ഛയാ ശരിയായി വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും കാണുന്നുണ്ട്. പത്താംപെരുമാളായ ഭാസ്കരരവിവർമ്മൻ അടുകൊൾപ്പാടുചേരമാനരുടെ കാലത്തു തണ്ടാരന്മാരിൽനിന്ന് കൂറേ ആര്യബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തിൽ വന്നുകൂടിയതും മറ്റും മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

1. കേരളത്തിൽ പലേടത്തും ബുദ്ധപ്രതിമകൾ സ്ഥാപിച്ചുകാണുന്നതും ബുദ്ധവിഹാരങ്ങളുടെ പ്രാതൃകരീതിയായിരുന്ന ഗജപൃഷ്ഠാകൃതിയിൽ ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ശ്രീകോവിലുകൾ കാണുന്നതും മറ്റും നോക്കുക.

REFERENCE